

«Η Ενσωμάτωση των Προσφύγων/ Μεταναστών
στον Ευρωπαϊκό Χώρο δια μέσου των σπορ:
Το παράδειγμα της Σουηδίας»

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
Σχολή Επιστήμης της Πληροφορίας
Τμήμα Αρχειονομίας, Βιβλιοθηκονομίας
και Μουσειολογίας

Παναγιώτα Δρίτσα
Α.Μ.: Β2015040

Κέρκυρα, Οκτώβρης 2020

Ευχαριστίες

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τον επιβλέποντα καθηγητή μου κύριο Ονούφριο Παυλογιάννη για την πολύτιμη βοήθεια του και την εμπιστοσύνη που μου έδειξε για την εκπόνηση της πτυχιακής μου. Επίσης τους εξεταστές της πτυχιακής μου κύριο Εμμανουήλ Δρακάκη και την κυρία Αλεξάνδρα Καββαδία. Τέλος την καλη μου φίλη Αναστασία Παπαδοπούλου φοιτήτρια του τμήματος Τεχνών Ήχου και Εικόνας για την σχεδίαση του γραμμικού σχεδίου του εξωφύλλου μου.

Βέβαια οφείλω ένα μεγάλο ευχαριστώ στους γονείς μου οι οποίοι με στήριξαν και με στηρίζουν σε οτιδήποτε κάνω στην ζωή μου και με βοηθούν να εξελιχθώ στην μόρφωσή μου αλλά και ως άνθρωπος.

Περιεχόμενα

«Η Ενσωμάτωση των Προσφύγων / Μεταναστών στον Ευρωπαϊκό Χώρο δια μέσου των Σπορ: Το Παράδειγμα της Σουηδίας»	1
ΠΕΡΙΛΗΨΗ	3
ΛΕΞΕΙΣ ΚΛΕΙΔΙΑ	4
ABSTRACT	5
KEYWORDS	5
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	6
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ	8
1.1	9
1.2 Μετανάστευση Προσφύγων	10
1.3 Ένταξη Προσφύγων	12
1.4 Στερεότυπα και Κατασκευή της Ταυτότητας των Προσφύγων	14
1.5 Πολιτικές, Κοινωνικό Πλαίσιο και Ένταξη Προσφύγων	17
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΣΠΟΡ	18
2.1 Ορισμός του Πολιτισμού	18
2.2 Η Έννοια του Αθλητισμού	19
2.3 Πολιτιστικά Δικαιώματα	19
2.4 Η Συσχέτιση των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων με τον Πολιτισμό	20
2.5 Αθλητισμός και Ανθρώπινα Δικαιώματα	21
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΠΟΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ	24
3.1 Ο Αθλητισμός για την Κοινωνική Ανάπτυξη ως Τρόπος Βελτίωσης της Κατάστασης των Προσφύγων	24
3.2 Θεωρητική Προοπτική	25
3.3 Η Κατάσταση των Προσφύγων στην Ευρώπη.	27
3.4 Χρήση του Αθλητισμού για την Επίτευξη των Στόχων Αειφόρου Ανάπτυξης	29
3.5 Η Ιστορία του Αθλητισμού μέσω των Ολυμπιακών Αγώνων και η Χρήση του για την Κοινωνική Ανάπτυξη και την Ειρήνη	31
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 ΟΙ ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΣΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ	35
4.1 Μεταναστευτικές Ροές και Προσέγγιση	35
4.2 Σήμερα: Νόμος περί Αποθεμάτων και Μετανάστευσης	36
4.3 Πρόσφατοι Αιτούντες Άσυλο και Άφιξη Προσφύγων και Νομοθεσία	38

4.4 Ενημερία και Ένταξη στην Πόλη	38
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5 Η ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΣΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΣΠΟΡ	44
5.1 Σουηδική Ανταγωνιστική Λέσχη Αθλητισμού	44
5.2 Εταιρική και Αθλητισμός	46
5.3 Ένταξη της Νεολαίας Μεταναστών στη Σουηδία	47
ΣΥΖΗΤΗΣΗ	53
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	59
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	60

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η αθλητική συμμετοχή για νέους με μεταναστευτικό υπόβαθρο υποστηρίζεται συχνά ότι παίζει σημαντικό ρόλο για την ένταξη των μεταναστών νέων στη νέα κοινωνία υποδοχής τους. Αν και έχουν διεξαχθεί λίγες μακροχρόνιες μελέτες με καλά δείγματα. Ο στόχος αυτής της μελέτης ήταν να μελετήσει τον αντίκτυπο που έχει η συμμετοχή του αθλητισμού σε δύο αποτελέσματα που σχετίζονται με την ένταξη (προβληματικές συμπεριφορές και γηγενείς φίλοι) χρησιμοποιώντας τη σουηδική έκδοση της διαχρονικής μελέτης CILS4EU. Τα μοντέλα λανθάνουσας καμπύλης ανάπτυξης πολλών ομάδων έδειξαν ότι αν και οι νέοι που δραστηριοποιούνται ή ξεκινούν στον αθλητισμό ανεξάρτητα από το μεταναστευτικό υπόβαθρο, είχαν λιγότερες προβληματικές συμπεριφορές και είχαν περισσότερους γηγενείς φίλους από τους συνομηλίκους τους με το ίδιο μεταναστευτικό υπόβαθρο που δεν ασχολήθηκε με τον αθλητισμό. Ωστόσο, οι τροχιές ήταν πολύ παρόμοιες και συχνά πολύ κοντά στο μηδέν, γεγονός που καθιστά δύσκολο τον ισχυρισμό ότι η συμμετοχή στον αθλητισμό έχει σημαντικό αντίκτυπο στην ένταξη στη σουηδική κοινωνία.

ΛΕΞΕΙΣ ΚΛΕΙΔΙΑ

Κοινωνική ένταξη, αθλητισμός, ένταξη, αντικοινωνικές συμπεριφορές, θετική ανάπτυξη νέων

ABSTRACT

Sport participation for youth with immigrant background is often argued to play an important role for migrant youth integration into their new host society. Although few well sampled longitudinal studies has been conducted. The aim of this study was to study the impact that sport participation has on two integration-related outcomes (problem behaviors and native friends) by using the Swedish version of the longitudinal CILS4EU study. The multi-group latent growth curve models showed that although youth active or starting in sport independent of immigrant background did less problem behaviors and had more native friends than their peers with the same immigrant background that was not engaged in sport. However, the trajectories were very similar and often very close to zero, which makes it difficult to claim that sport participation has any significant impact on integration in the Swedish society.

KEYWORDS

Social integration, sport, inclusion, anti-social behaviors, positive youth development

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Όπως πολλές άλλες χώρες, η Σουηδία έχει γίνει μια πολυπολιτισμική κοινωνία τις τελευταίες δεκαετίες. Δύο εκατομμύρια από έναν πληθυσμό ενενήντα εκατομμυρίων έχουν μεταναστευτικό υπόβαθρο που αντιπροσωπεύει περισσότερους από 200 διαφορετικούς πολιτισμούς. Περίπου 100.000 άτομα μεταναστεύουν ετησίως από όλα τα μέρη του κόσμου, με διαφορετικές μητρικές γλώσσες, θρησκείες και πολιτιστικά υπόβαθρα (Johansson-Heinö, 2011). Οι μεταναστευτικές πολιτικές στη Σουηδία κυριαρχούν παραδοσιακά από μια πολυπολιτισμική προσέγγιση, αλλά η Σουηδία απομακρύνθηκε από αυτόν τον πολυπολιτισμικό λόγο. Κατά τη δεκαετία του 1980 και του '90, δόθηκε περισσότερη έμφαση στην ένταξη στη γλώσσα και στην αγορά εργασίας. Αυτό, σύμφωνα με τον Johansson-Heinö (2011), ήταν πιο έντονο από το 2006, όταν η κυβέρνηση της Σουηδίας μετατοπίστηκε από το σοσιαλδημοκρατικό στο δεξιό. Η πολιτική ένταξης στη Σουηδία το 2010 αφορά τη βοήθεια των μεταναστών στην απασχόληση και την κατάρτιση γλωσσών, που σίγουρα συμπληρώνεται από ένα μάθημα σε κοινωνικές σπουδές, αλλά όχι με χώρο για πολλά άλλα (Johansson-Heinö, 2011, σ. 14). Η Σουηδία προσχώρησε στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) το 1995, η οποία επηρέασε επίσης τη μετανάστευση από πολιτική άποψη. Ο Spång (2006) υποστηρίζει, ωστόσο, ότι οι υπερεθνικές πολιτικές προσπάθειες είχαν περιορισμένο μόνο αντίκτυπο στο σουηδικό πολιτικό τοπίο. Ο Rizvi (2009) υποστηρίζει ότι, ως μέλη μιας τοπικής κοινότητας και μιας μεταβαλλόμενης παγκόσμιας κοινωνίας, πρέπει να δημιουργήσουμε ουσιαστικές σχέσεις με ανθρώπους από άλλους πολιτισμούς, ιστορίες, θρησκείες και εθνοτικές καταβολές. Με το να διαφωτίζουμε τους εαυτούς μας και να μαθαίνουμε περισσότερα για άλλους πολιτισμούς, μπορούμε επίσης να μάθουμε να συναντάμε μετανάστες με ουσιαστικούς τρόπους αντί να αντικρούουμε και να προσπαθούμε να ελέγξουμε τους ξένους πολιτισμούς που υπάρχουν στη σουηδική κοινωνία. Ο αθλητισμός είναι μια αρένα όπου μπορούν να δημιουργηθούν αυτές οι σχέσεις και μπορεί να πραγματοποιηθεί πολιτιστική μάθηση. Ο αθλητισμός είναι μια αρένα όπου συναντώνται διαφορετικοί πολιτισμοί. Ο ανταγωνιστικός αθλητισμός είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο και, ως τέτοιο, αναγνωρίζεται και χρησιμοποιείται ως χώρος για την ένταξη του μειονοτικού πληθυσμού, ιδίως των παιδιών, στις πλειοψηφικές κοινωνίες (Peterson, 2000; Walseth & Fasting, 2004; Walseth, 2004; Peterson, 2008; Lundvall, 2009).

Ο οργανωμένος αθλητισμός εκτιμάται ιδιαίτερα στη Σουηδία και ο αθλητισμός για παιδιά και εφήβους αποτελεί κεντρικό στοιχείο της σουηδικής πολιτικής για τη νεολαία. Περίπου 650.000 άτομα ασχολούνται εθελοντικά ως ηγέτες στον αθλητισμό στη Σουηδία και περίπου το 70% των παιδιών μεταξύ επτά και πενήντα ετών ανήκουν σε αθλητικό σύλλογο (Σουηδική Αθλητική Συνομοσπονδία [RF], 2012). Τα σουηδικά έγγραφα πολιτικής συμφωνούν ότι ο αθλητισμός είναι μια αρένα όπου άτομα με διαφορετικό πολιτιστικό και εθνικό υπόβαθρο συναντιούνται, γνωρίζονται, κατανοούν και σέβονται ο ένας τον άλλον βάσει κοινού ενδιαφέροντος (Peterson, 2008). Ωστόσο, η απόδειξη ότι η αθλητική συμμετοχή πρέπει να οικοδομήσει ένα κοινωνικό κεφάλαιο όσον αφορά τη διαπολιτισμική γνώση, τη δημοκρατία και την ιθαγένεια δεν αποδεικνύεται (Walseth, 2008). Το Fundberg (2012) καλεί αυτήν την ιδέα εθνική λαογραφία. Υπάρχουν εμπόδια στην ένταξη μέσω του αθλητισμού και η ίδια η αθλητική παράδοση είναι ένα από αυτά τα εμπόδια, με την κρυφή ατζέντα της σουηδικής αθλητικής παράδοσης που πρέπει να εσωτερικοποιηθεί από τον μετανάστη (Walseth & Fastings, 2003, 2004; Fundberg, 2012). Κατά συνέπεια, αυτή η κρυφή ατζέντα ασκείται συχνά ως μια σχέση εξουσίας à la Foucault (Lundvall, 2009). Μερικές από τις εθνικές προσπάθειες ένταξης παιδιών μεταναστών μέσω του αθλητισμού έχουν την τάση να ενισχύσουν το χάσμα μεταξύ «εμάς», των ολοκληρωμένων και «αυτών», που πρόκειται να ενσωματωθούν (Peterson, 2008). Σύμφωνα με το Fundberg (2012), οι σουηδοί αθλητικοί προπονητές και ηγέτες έχουν χαμηλή επίγνωση της εθνικότητας. Ακολουθώντας την παρατήρηση του Rizwi (2009), αθλητικοί σύλλογοι που επιθυμούν να ενσωματώσουν παιδιά μεταναστών στον αθλητισμό πρέπει να λαμβάνουν ως αφετηρία τις εμπειρίες των μεταναστών στον αθλητισμό. Ο Kirk (2004) υποστηρίζει ότι οι προθέσεις των νέων για τον αθλητισμό διαμορφώνονται μεταξύ των ηλικιών 11 και 14 ετών. Ως εκ τούτου, θεωρήσαμε σκόπιμο να εξετάσουμε τα νεοαφιχθέντα παιδιά εντός αυτού του ηλικιακού εύρους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

1.1 Εισαγωγή

Η Σύμβαση που σχετίζεται με το καθεστώς των προσφύγων (η Σύμβαση) ορίζει έναν πρόσφυγα ως πρόσωπο που έχει διασχίσει τα διεθνή σύνορα ως αποτέλεσμα ενός «βάσιμου φόβου διώξεως» λόγω θρησκευτικών, πολιτικών, σεξουαλικών ή άλλων κοινωνικών τους παραγόντων, και της οποίας η χώρα δεν θα τους προστατεύσει ή δεν μπορεί ή μπορεί στην πραγματικότητα να αποτελέσει το σώμα που τους διώκει (Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών, 1951). Αν και ο αριθμός των καταναγκαστικών μεταναστών ποικίλλει σημαντικά από έτος σε έτος, ο αριθμός των προσφύγων γενικά αυξάνεται κάθε δεκαετία από την ίδρυση της Συνέλευσης το 1951. Οι τρέχοντες αριθμοί είναι μεγαλύτεροι από ποτέ που καταγράφηκαν προηγουμένως (Υπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες [UNHCR], 2017). Το 2016, υπήρχαν 65,6 εκατομμύρια άνθρωποι που ζούσαν σε καταστάσεις αναγκαστικού εκτοπισμού, 22,5 εκατομμύρια από αυτούς εκτοπίστηκαν πέρα από τα διεθνή σύνορα. Οι τελευταίοι είναι πρόσφυγες, εκ των οποίων τα 17,2 εκατομμύρια υπάγονται στην εντολή της Υπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών και τα υπόλοιπα υπό την εντολή της Υπηρεσίας Αρωγής και Έργων των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες της Παλαιστίνης στην Εγγύς Ανατολή (UNRWA). Οι πρόσφατες αυξήσεις των εγγεγραμμένων προσφύγων έχουν παραλληλιστεί με τον αυξημένο αριθμό των αιτούντων για άσυλο. Οι αιτούντες για άσυλο είναι άτομα που έχουν υποβάλει αίτηση αναγνώρισης ως πρόσφυγες σύμφωνα με τον ορισμό της Σύμβασης. Το 2016 υποβλήθηκαν 2 εκατομμύρια νέες αξιώσεις για άσυλο (UNHCR, 2017).

Αν και η συντριπτική πλειονότητα των προσφύγων (84%) κατοικεί σε χώρες με χαμηλότερο εισόδημα, οι χώρες με υψηλό εισόδημα έχουν επίσης δει πρόσφατες απότομες αυξήσεις του αριθμού. Η Γερμανία είναι η κορυφαία 10 χώρα φιλοξενίας όσον αφορά τους αριθμούς (UNHCR, 2013, 2017). Η Γερμανία φιλοξένησε 669.500 πρόσφυγες έως τα τέλη του 2016 και κατέγραψε 772.400 νέες αιτήσεις ασύλου. Αν και ο απόλυτος αριθμός είναι υψηλός, λόγω του μεγέθους του πληθυσμού της

Γερμανίας ανέρχεται σε περίπου 8 πρόσφυγες ανά 1000 κατοίκους. Η Σουηδία φιλοξενεί περισσότερους πρόσφυγες ανά πληθυσμό. Είναι η μόνη χώρα με υψηλό εισόδημα σε αυτή τη λίστα με τις 10 πρώτες θέσεις, με περίπου 23 πρόσφυγες για κάθε 1000 Σουηδούς κατοίκους. Συγκριτικά, ο Λίβανος, η χώρα στην κορυφή της λίστας αυτής της μέτρησης, φιλοξένησε 160 πρόσφυγες για κάθε 1.000 κατοίκους. Ωστόσο, η αύξηση του αριθμού των προσφύγων και των αιτούντων για άσυλο σε χώρες με υψηλό εισόδημα ήταν ραγδαία. Συνοδεύτηκε από την επέκταση των πρωτοβουλιών στήριξης των διακανονισμών (η απάντηση της Γερμανίας για τους πρόσφυγες το 2015, Horn, 2015 · η Συριακή πρωτοβουλία επανεγκατάστασης του Καναδά, IRCC, 2017), αλλά και την έντονη συζήτηση σχετικά με το κοινωνικό και οικονομικό κόστος της φιλοξενίας των προσφύγων (Casati, 2017, Κωστέλο & Μουζουράκης, 2016, Czymara & Schmidt-Catran, 2017, Mulvey, 2010). Με αυτήν τη συζήτηση έχει αυξηθεί η αντιμεταναστευτική στάση, μαζί με μια μετατόπιση των εκλογικών προτύπων προς την αύξηση της υποστήριξης ρητά κατά των μεταναστευτικών κομμάτων (το Κόμμα Ελευθερίας στην Αυστρία, το Εθνικό Μέτωπο στη Γαλλία και η Εναλλακτική για τη Γερμανία) και οι πρωτοβουλίες (Brexit στο Ηνωμένο Βασίλειο). Σε πολλές περιπτώσεις, οι κυβερνητικές πολιτικές ανταποκρίθηκαν σε αυτή τη δημόσια και πολιτική πίεση, καθώς και οι ανησυχίες σχετικά με το κόστος φιλοξενίας των προσφύγων και των αιτούντων για άσυλο, με ολόένα και πιο περιοριστικές πολιτικές διευθέτησης (Szczepanikova, 2013, Weber & Gelsthorpe, 2000).

Σε αυτήν την εισαγωγή στο ειδικό θέμα για την ένταξη των προσφύγων: Έρευνα και πολιτική, εξετάζουμε τον αντίκτυπο των πολιτικών διευθέτησης ή του ασύλου σε επίπεδο οργανώσεων, δήμων, κρατών και περιφερειών στην ένταξη των προσφύγων και των αιτούντων για άσυλο. Δεν υπάρχει κανένας ενιαίος ορισμός της ολοκλήρωσης, αλλά η εστίασή μας εδώ είναι στην ένταξη ως ένταξη και συμμετοχή (Castles, Korac, Vasta & Vertovec, 2002). Η ένταξη για όλους τους νεοεισερχόμενους διευκολύνεται ή παρεμποδίζεται από τις πολιτικές διακανονισμού, αλλά οι πρόσφυγες είναι ιδιαίτερα ευαίσθητοι σε αλλαγές στο κοινωνικό και στο πολιτικό πλαίσιο. Πρώτον, οι πρόσφυγες συνήθως φτάνουν σε πιο ευάλωτες συνθήκες από άλλους μετανάστες. Οι πρόσφυγες είναι λιγότερο πιθανό από ό, τι οι εθελοντικοί μετανάστες να φτάσουν μιλώντας τη γλώσσα της χώρας στην οποία εγκαθίστανται, έχουν λιγότερους οικονομικούς πόρους και κεφάλαια, πιο περιορισμένα κοινωνικά δίκτυα και υποστηρίξεις, και είναι πιο πιθανό να έχουν

εκτεθεί σε τραύματα πριν και κατά τη μετανάστευση (Hynie , 2017, Li, Liddell, & Nickerson, 2016, Crawley, Duvall, Signoa, McMahon, & Jones, 2016). Δεύτερον, ένα ευρύτερο φάσμα εμπειριών διακανονισμού υπόκειται σε πιο περιοριστικές πολιτικές. Για παράδειγμα, τα έθνη έχουν ρητές πολιτικές σχετικά με τα δικαιώματα των προσφύγων και των αιτούντων για άσυλο που περιορίζουν την απασχόλησή τους, την πρόσβαση σε κοινωνικές υπηρεσίες, τη στέγαση και την εκπαίδευση (Bloch & Schuster, 2002).

1.2 Μετανάστευση Προσφύγων

Μπορεί κανείς να συζητήσει ποια είναι η αφετηρία για τη μετανάστευση των προσφύγων, αλλά μια συγκεκριμένη και αποφασιστική στιγμή είναι το σημείο στο οποίο οι άνθρωποι διασχίζουν τα διεθνή σύνορα και ζητούν επίσημα άσυλο σε άλλη χώρα. Μπορεί να ζητηθεί άσυλο ως πρόσφυγας ή υπό άλλες ανθρωπιστικές συνθήκες, συμπεριλαμβανομένων των περιβαλλοντικών καταστροφών. Ωστόσο, η πρόσβαση στην προστασία βάσει της Σύμβασης ξεκινά με την υποβολή αξίωσης της αναγνώρισης ως πρόσφυγα. Οι αιτούντες για άσυλο δεν δικαιούνται την προστασία που παρέχεται στους πρόσφυγες έως ότου εγκριθεί η αξίωσή τους. Ωστόσο, η Σύμβαση παρέχει επίσης κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με τα δικαιώματα των αιτούντων για άσυλο, αν και η ερμηνεία αυτών των κατευθυντήριων γραμμών ποικίλλει πολύ (Hatton, 2017, Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών, 1951). Άτομα που ζητούν άσυλο ως πρόσφυγες πρέπει να εγκριθούν από την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, ή από το κράτος στο οποίο ζητούν άσυλο, αποδεικνύοντας ότι πληρούν τα κριτήρια της Σύμβασης. Σε περιόδους μεγάλης κλίμακας εξόδου, όπως συμβαίνει σήμερα στη Συρία, η καταγωγή από τη χώρα που δημιουργεί αυτές τις μαζικές μεταναστεύσεις μπορεί να είναι επαρκής για να του δοθεί εκ πρώτης όψεως το καθεστώς του πρόσφυγα (Rutinwa, 1994).

Μόλις αναγνωριστεί το καθεστώς του πρόσφυγα, οι πρόσφυγες θα πρέπει να έχουν πρόσβαση σε δικαιώματα και προστασία που ορίζονται από τη Σύμβαση, αλλά, και πάλι, αυτά ερμηνεύονται διαφορετικά από διαφορετικές κυβερνήσεις σε διαφορετικές χρονικές στιγμές (Segona, 2005). Το σύστημα προσφύγων σχεδιάστηκε για να υποστηρίξει βραχυπρόθεσμες λύσεις έως ότου βρεθούν μόνιμες λύσεις στον αναγκαστικό εκτοπισμό. Οι πρόσφυγες συνήθως δεν παρέχονται τα μέσα για μακροπρόθεσμη διευθέτηση, και αναμένεται να φύγουν μόλις βρεθεί μια μόνιμη

λύση στην κατάστασή τους. Οι περιορισμοί στην πρόσβαση σε στέγαση, απασχόληση και υπηρεσίες μπορούν συνεπώς να συνεχιστούν ενώ παρέχεται προσωρινή υποστήριξη διαφόρων ειδών (Bloch & Schuster, 2002). Οι μεγαλύτεροι περιορισμοί βρίσκονται στα στρατόπεδα των προσφύγων. Οι κατασκηνώσεις σχεδιάζονται και οργανώνονται για τη διαχείριση των καταστάσεων κρίσης και για τη διευκόλυνση της διανομής αγαθών και της διαχείρισης ενός μεγάλου και κυμαινόμενου πληθυσμού για σύντομα χρονικά διαστήματα. Τόσο τα επίσημα όσο και τα ανεπίσημα στρατόπεδα βρίσκονται συνήθως σε αγροτικές περιοχές, με πολλά να βρίσκονται σε απόσταση από άλλους οικισμούς. Ωστόσο, το 2016, λιγότερο από το ένα τρίτο των προσφύγων ζούσαν σε επίσημους καταυλισμούς, ενώ περίπου το 60% των προσφύγων ζούσαν σε ιδιωτικές κατοικίες σε αστικά περιβάλλοντα (UNHCR, 2017). Επιπλέον, το μοντέλο του βραχυπρόθεσμου καταφυγίου φαίνεται όλο και λιγότερο σχετικό. Επιτυγχάνονται μόνιμες λύσεις για πολύ λίγους εκτοπισμένους, ενώ οι περισσότεροι καταλήγουν σε αυτό που οι Hyndman και Giles (2016) περιέγραψαν ως εκτεταμένη εξορία. Από τα τέλη της δεκαετίας του 1990, η μέση διάρκεια του εκτοπισμού κυμαίνεται μεταξύ 10 και 15 ετών, αλλά για όσους βρίσκονται σε παρατεταμένες εξόριστες καταστάσεις (εκείνες που διαρκούν 5 χρόνια ή περισσότερο), η μέση διάρκεια του εκτοπισμού έχει αυξηθεί σε πάνω από 20 χρόνια, με μερικά από τα μεγαλύτερα Προσωρινά» στρατόπεδα προσφύγων τώρα να βρίσκονται στην τρίτη δεκαετία ύπαρξής τους (Devictor & Do, 2017).

Υπάρχουν τρεις πιθανές μόνιμες λύσεις για τους πρόσφυγες. Η προτιμώμενη λύση σύμφωνα με πολλά κράτη, και την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες, είναι η εθελοντική επιστροφή στη χώρα προέλευσης. Το 2016, ο αριθμός των προσφύγων που επέστρεψε αυξήθηκε σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια, αλλά εξακολουθούσε να είναι μόνο 552.200 από τους 22,5 εκατομμύρια πρόσφυγες. Η δεύτερη μόνιμη λύση είναι η πολιτογράφηση ή η μόνιμη ένταξη στη χώρα στην οποία οι άνθρωποι έχουν ζητήσει άσυλο. Το 2016 αναφέρθηκαν μόνο 23.000 πολιτογραφήσεις σε 23 χώρες, με τον Καναδά να οδηγεί σε αριθμούς 16.300 (UNHCR, 2017). Η τρίτη μόνιμη λύση είναι η επανεγκατάσταση, σύμφωνα με την οποία οι πρόσφυγες ελέγχονται και επιλέγονται ενώ βρίσκονται στη χώρα ασύλου τους και επανεγκαθίστανται μόνιμα σε τρίτη χώρα, με την συντριπτική πλειοψηφία αυτών να γίνεται μέσω προγραμμάτων με την Ύπατη Αρμοστεία. Το 2016, 189.300 πρόσφυγες επανεγκαταστάθηκαν, με τις Ηνωμένες Πολιτείες, τον Καναδά και την Αυστραλία να λαμβάνουν τους μεγαλύτερους αριθμούς. Έτσι, αν και μεγάλο μέρος

του έργου σε αυτό το ειδικό θέμα επικεντρώνεται στην ένταξη των προσφύγων που έχουν βρει μόνιμες λύσεις, ο τρόπος με τον οποίο οι μακροπρόθεσμοι πρόσφυγες εντάσσονται στις συνθήκες ασύλου τους είναι ένα σημαντικό ζήτημα που εξετάζεται επίσης (Carvalho & Pinto, 2018).

1.3 Ένταξη Προσφύγων

Ο αγώνας για την οικοδόμηση των διεθνών πολιτικών που υποστηρίζουν την πρόσβαση σε μόνιμες λύσεις αντιστοιχεί στην πρόκληση της ενθάρρυνσης των εθνικών και τοπικών πολιτικών που υποστηρίζουν τους πρόσφυγες καθώς προσπαθούν να ενσωματωθούν σε νέες κοινότητες. Παρόλο που οι πρόσφυγες αντιμετωπίζουν προκλήσεις ως αποτέλεσμα των αρνητικών επιπτώσεων των εμπειριών τους για τη μετανάστευση, νέες προκλήσεις εμφανίζονται στο τέλος της μετανάστευσης. Η επιτυχής ενσωμάτωση έχει άμεσες επιπτώσεις στην ευημερία, αλλά μπορεί επίσης να μεσολαβήσει ή να μετριάσει τις επιπτώσεις του προηγούμενου τραύματος (Hynie, 2017, Li et al., 2016, Miller & Rasmussen, 2017). Η ικανότητα ενσωμάτωσης των προσφύγων, ωστόσο, καθορίζεται έντονα από πολιτικές που διαμορφώνουν το κοινωνικό και υλικό τους πλαίσιο.

Οι περισσότερες θεωρίες ορίζουν την επιτυχή ενσωμάτωση για τους νεοεισερχόμενους ως δίκαιη πρόσβαση σε ευκαιρίες και πόρους, τη συμμετοχή στην κοινότητα και την κοινωνία και τα συναισθήματα ασφάλειας ότι ανήκουν στα νέα τους σπίτια (Ager & Strang, 2008, Hynie, Korn, & Tao, 2016, Phillimore & Goodson, 2008, Smith, 2008). Υπάρχουν αρκετά μεσαία μοντέλα ολοκλήρωσης που προσφέρουν ένα πλαίσιο για να σκεφτεί κανείς πώς η πολιτική επηρεάζει τη διαδικασία ολοκλήρωσης σε αυτά τα πολλαπλά επίπεδα. Οι Ager και Strang (2008), για παράδειγμα, παρείχαν ένα επιδραστικό και ολοκληρωμένο μοντέλο ολοκλήρωσης με τέσσερα επίπεδα: δείκτες και μέσα (στέγαση, υγεία, απασχόληση, εκπαίδευση), τα οποία αντικατοπτρίζουν αυτό που αποκαλούν λειτουργικές πτυχές της ολοκλήρωσης, κοινωνικές συνδέσεις (κοινωνικοί δεσμοί, κοινωνικοί δεσμοί, κοινωνικοί δεσμοί), οι οποίοι αντιπροσωπεύουν διαφορετικά είδη κοινωνικών σχέσεων, διευκολυντές (γλωσσικές και πολιτιστικές γνώσεις, ασφάλεια και σταθερότητα) και ίδρυμα (δικαιώματα και ιθαγένεια). Αυτά τα διαφορετικά επίπεδα ολοκλήρωσης επηρεάζουν το ένα το άλλο, έτσι ώστε οι αλλαγές σε ένα επίπεδο να μπορούν να υποστηρίξουν αλλαγές σε άλλα επίπεδα.

Παρόλο που η έρευνα ένταξης επικεντρώνεται συχνά στις αλλαγές στους ίδιους τους νεοεισερχόμενους, η ολοκλήρωση είναι μια διαδικασία κατά την οποία τόσο οι κοινότητες υποδοχής όσο και οι νεοεισερχόμενοι αλλάζουν μεταξύ τους (Castles et al., 2002, Omidvar & Richmond, 2003, Strang & Ager, 2010). Το ολιστικό μοντέλο ολοκλήρωσης (HIM: Hynie et al., 2016) βασίζεται στο μοντέλο Ager και Strang (2008) για να ενισχύσει την έμφαση στις αλλαγές μέσα στο κοινωνικό πλαίσιο και στην αλληλεξάρτηση των διαφορετικών επιπέδων. Στο HIM, το κοινωνικό πλαίσιο περιλαμβάνει τη φύση των σχέσεων μεταξύ προσφύγων και άλλων μελών των κοινοτήτων τους (κοινωνικοί δεσμοί εντός των κοινοτήτων τους και κοινωνικές γέφυρες με άλλα μέλη της κοινότητας), γενικές κοινότητες και πεποιθήσεις σχετικά με τους πρόσφυγες (ευπρόσδεκτη κοινότητα), οι οποίες μπορούν να διαμορφώσουν καθημερινές εμπειρίες και αλληλεπιδράσεις. και θεσμική προσαρμογή, η οποία αναφέρεται στον βαθμό στον οποίο τα ιδρύματα και οι οργανισμοί που αλληλοεπιδρούν με τους πρόσφυγες αναγνωρίζουν και προσαρμόζονται στις μοναδικές ανάγκες τους, όπως οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουν κατά την πρόσβαση σε επίσημα έγγραφα από τη χώρα καταγωγής τους ή στην ανάγκη για υπηρεσίες διερμηνείας. Το HIM προσθέτει επίσης τις υποκειμενικές πτυχές της αίσθησης του ανήκειν και της ασφάλειας (Strang & Ager, 2010).

Η αλληλεξάρτηση των πιο λειτουργικών πτυχών της ολοκλήρωσης δεν προκαλεί έκπληξη. Άτομα με πιο περιορισμένες γλωσσικές δεξιότητες θα έχουν μεγαλύτερη δυσκολία στην εύρεση εργασίας ή στην πρόσβαση στην εκπαίδευση, εκείνοι με ανεπαρκή στέγαση κινδυνεύουν να έχουν φτώχη σωματική και ψυχική υγεία και τα χαμηλά επίπεδα εισοδήματος και οι γλωσσικές δεξιότητες προβλέπουν προσβασιμότητα εκπαιδευτικών ευκαιριών. Ωστόσο, αυτά τα λειτουργικά επίπεδα ένταξης επηρεάζουν και επηρεάζονται από το κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο ζουν οι πρόσφυγες και από τις πιο ψυχολογικές πτυχές της ένταξης. Για παράδειγμα, η απασχόληση, η εκπαίδευση και οι γλωσσικές δεξιότητες έχουν αποδειχθεί ότι έχουν αμφίδρομη σχέση με τη δύναμη των κοινωνικών συνδέσεων, ειδικά τις σχέσεις με αυτές από άλλες εθνοτικές κοινότητες (Hynie et al., 2016, Kearns & Whitley, 2015). Η κακή ψυχική υγεία συνδέεται σταθερά με περιορισμένες γλωσσικές δεξιότητες, κακή στέγαση και υποαπασχόληση (Bogic, Njoku, & Priebe, 2015, Hynie, 2017, Li et al., 2016).

Οι πολιτικές διακανονισμού σε πολλαπλά επίπεδα επηρεάζουν άμεσα τις διαρθρωτικές μεταβλητές που σχετίζονται με αυτό που ο Ager και ο Strang (2008)

ονόμασαν λειτουργικούς δείκτες της ένταξης των προσφύγων, όπως η απασχόληση, η υγειονομική περίθαλψη και η στέγαση. Ωστόσο, οι πολιτικές διακανονισμού διαμορφώνουν επίσης την κοινή γνώμη και έτσι μπορεί να έχουν επιπτώσεις σε πολλές πτυχές του κοινωνικού πλαισίου. Οι πολιτικές μπορούν επίσης να επηρεάσουν τη στάση και τις αντιλήψεις του κοινού μέσω των εκστρατειών μέσων και της επικοινωνίας και διαμορφώνοντας τον τρόπο με τον οποίο τα μέλη της κοινότητας αλληλοεπιδρούν με αυτούς τους νεοεισερχόμενους ή τοποθετώντας τους πρόσφυγες σε καταστάσεις που προκαλούν συμπεριφορές ή χαρακτηριστικά που στη συνέχεια επηρεάζουν τον τρόπο με τον οποίο γίνονται αντιληπτές αυτοί οι νεοεισερχόμενοι (Casati, 2017, Castles et al., 2002, Mulvey, 2010). Οι πιο περιεκτικές πολιτικές ένταξης έχουν βρεθεί ότι σχετίζονται με πιο θετικές στάσεις απέναντι στους μετανάστες, ένα εύρημα που έχει αποδοθεί στον αντίκτυπό τους στον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνονται οι μετανάστες (Callens & Meuleman, 2017). Η δημόσια στάση απέναντι στους πρόσφυγες και τους αιτούντες για άσυλο μπορεί να επηρεάσει τις ικανότητες των προσφύγων να δημιουργήσουν νέες κοινωνικές σχέσεις με άλλες ομάδες της κοινότητας. Μπορούν επίσης να επηρεάσουν την προθυμία των θεσμών να εφαρμόσουν πολιτικές που ικανοποιούν τις μοναδικές ανάγκες των προσφύγων. Οι στάσεις του κοινού διαμορφώνουν επίσης πολιτικές συζητήσεις, με αποτέλεσμα έναν κύκλο αμοιβαίας επιρροής (Bansak, Hainmueller, & Hangartner, 2016). Έτσι, οι πολιτικές εγκατάστασης και μετανάστευσης σε πολλαπλά επίπεδα μπορούν να επηρεάσουν την ένταξη των προσφύγων τόσο άμεσα, ενισχύοντας ή περιορίζοντας την πρόσβασή τους στις πιο λειτουργικές πτυχές της ένταξης, και επίσης έμμεσα επηρεάζοντας τα κοινωνικά περιβάλλοντα ώστε να είναι περισσότερο ή λιγότερο φιλόξενα.

1.4 Στερεότυπα και Κατασκευή της Ταυτότητας των Προσφύγων

Οι πολιτικές και ο λόγος του κοινού / των μέσων μαζικής ενημέρωσης που κάνουν μια προσπάθεια να προκαλέσουν ενσυναίσθηση ή να παρέχουν υποστήριξη στους πρόσφυγες συχνά δημιουργούν στιγματιστικά στερεότυπα της εξάρτησης ή της έλλειψης αντιπροσωπείας, επειδή είναι αποτελεσματικά (Gupte & Mehta, 2007). Για παράδειγμα, οι Bansak et al. (2016) διαπίστωσαν ότι η υποστήριξη για τους πρόσφυγες βασίζεται σε ένα πλαίσιο προσφύγων ως ανάγκη φιλανθρωπίας, παρά σε

λόγο δικαιοσύνης και δικαιωμάτων. Αυτό το πλαίσιο περιγράφηκε επίσης παραπάνω, σε ορισμένα πολιτικά μηνύματα της Αυστραλίας. Ωστόσο, αυτή η κατασκευή της ταυτότητας των προσφύγων είναι στιγματισμένη (Gupte & Mehta, 2007). Δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι ορισμένοι από αυτούς που επανεγκαθίστανται ενεργά απορρίπτουν την ταυτότητα των προσφύγων (Kumsa, 2006, Ludwig, 2016).

Οι πολιτικές σχετικά με το άσυλο και την επανεγκατάσταση διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην οικοδόμηση αυτής της ταυτότητας των προσφύγων διαμορφώνοντας τους κοινωνικούς και φυσικούς χώρους στους οποίους κατοικούν οι πρόσφυγες. Οι Carvalho και Pinto (2018) περιέγραψαν τη διαδικασία με την οποία η ταυτότητα του πρόσφυγα χτίζεται σε ένα στρατόπεδο προσφύγων στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό. Ο φυσικός διαχωρισμός των προσφύγων σε στρατόπεδα είναι το πρώτο βήμα για τη δημιουργία μιας ταυτότητας προσφύγων ως διαφορετικής από άλλους μετανάστες και κατοίκους. Η βαθιά αβεβαιότητα, η ενισχυμένη αδράνεια και η απελπισία για το μέλλον τους και η εξάρτηση που έχουν από τις ανθρωπιστικές υπηρεσίες, στη συνέχεια συνδέουν την ταυτότητα των προσφύγων με την αδυναμία. Στη μελέτη τους, οι Carvalho και Pinto υποστήριζαν ότι αυτή η αβοήθητη ταυτότητα διατηρήθηκε από τον τρόπο με τον οποίο οι υπηρεσίες διαχειρίζονται το στρατόπεδο. Οι οργανισμοί συνήθως καθορίζουν τα πάντα στη ζωή των προσφύγων, συμπεριλαμβανομένου του ποσού και του τρόπου ζωής στο οποίο θα ζούσαν, της θέσης και της φύσης της στέγας και των ευκαιριών για απασχόληση και εκπαίδευση. Ενώ βρίσκεστε στα στρατόπεδα, ένας παθητικός και εξαρτημένος πληθυσμός διευκολύνει τη διαχείριση και τη διανομή αγαθών για τους οργανισμούς και τους κατοίκους, η πρόσβαση σε αυτές τις υπηρεσίες και τα υποστηρίγματα συνδέεται με αυτήν την ταυτότητα (Ilean & Rygiel, 2015).

Η αντίληψη των προσφύγων ως αβοήθητων θυμάτων συνεχίζεται μετά την επανεγκατάσταση και αποτελεί καθοριστικό χαρακτηριστικό του στερεότυπου των προσφύγων. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης των προσφύγων και των αιτούντων για άσυλο τονίζουν αυτά τα χαρακτηριστικά. Αυτά τα αντιληπτά χαρακτηριστικά της εξάρτησης και της ανθρωπιστικής ανάγκης παρακινούν τις θετικές στάσεις και την υποστήριξη για την επανεγκατάσταση των αιτούντων για άσυλο και των προσφύγων (Bansak et al., 2016, Kotzur, Forsbach, & Wagner, 2017), αλλά μόλις επανεγκατασταθούν αυτές οι αντιλήψεις μπορεί να υπονομεύσουν τους πρόσφυγες, και την ικανότητά τους να ενσωματώνονται ως πλήρη και ισότιμα μέλη των νέων τους κοινοτήτων.

Δύο έγγραφα σε αυτό το τεύχος αναφέρονται ρητά στον τρόπο με τον οποίο οι πολιτικές και το κοινωνικό πλαίσιο διαμορφώνουν τις ταυτότητες των προσφύγων μετά από μόνιμη διευθέτηση. Ο Lukunka (2018) πήρε συνέντευξη από πρώην πρόσφυγες του Μπουρούντι καθώς προσπάθησαν να επανενταχθούν στις κοινότητες καταγωγής τους μετά την επιστροφή από το άσυλο. Όπως και με τους πρόσφυγες σε άλλα περιβάλλοντα, οι επαναπατριζόμενοι στη μελέτη του Lukunka θεωρούνταν αβοήθητοι και εξαρτημένοι εξωτερικοί. Πολλοί αγωνίστηκαν να βρουν οικονομική σταθερότητα, χωρίς να έχουν πρόσβαση στη γη για γεωργικές εκμεταλλεύσεις και ανέφεραν ότι πληρώθηκαν για απασχόληση. Παρ' όλα αυτά, η υποστήριξη που δόθηκε στους επαναπατριζόμενους, με τη μορφή στέγασης ή φαγητού, μισούσε τους κατοίκους που δεν είχαν φύγει κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης, και αυτό επιδείνωσε τις εντάσεις μεταξύ εκείνων που έμειναν και εκείνων που είχαν επιστρέψει. Οι συμμετέχοντες θεώρησαν ότι οι ανάγκες τους δεν αναγνωρίζονταν από τις αρχές, και, αν μη τι άλλο, υπέστησαν διαφθορά και δωροδοκία. Το αποτέλεσμα ήταν μια σταθεροποίηση μιας ξεχωριστής ταυτότητας από τους παραμονείς.

Ο Hayes και ο Endale (2018) προσέγγισαν την ταυτότητα για όσους βρίσκονται σε κατάσταση αναγκαστικής μετανάστευσης από διαφορετική οπτική γωνία, εξετάζοντας τη διαμόρφωση ταυτότητας μεταξύ των ενηλίκων που έφτασαν στις Ηνωμένες Πολιτείες ως επανεγκατασταθέντες πρόσφυγες ως παιδιά, και τον αντίκτυπο του πλαισίου διευθέτησης σε αυτήν τη διαδικασία. Τόνισαν τους κινδύνους στην εστίαση σε ατομικό επίπεδο κινδύνου και στους παράγοντες προστασίας παρά στο ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο εγκαθίστανται οι νέοι που πλήττονται από τον πόλεμο, δηλαδή η προβληματικοποίηση των φυσιολογικών οδών της καλλιέργειας. Σύμφωνα με άλλες πρόσφατες έρευνες σχετικά με την ταυτότητα των νεοεισερχόμενων (Nguyen & Benet-Martinez, 2010), η νεολαία στη μελέτη Hayes και Endale μίλησε για τη δημιουργία νέων ταυτοτήτων που ήταν ξεχωριστές τόσο από την καταγωγή τους όσο και από την τρέχουσα κοινότητά τους. Ωστόσο, παρά το πέρασμα μιας ταυτότητας προσφύγων σε μια πολιτισμική ή υβριδική νέα ταυτότητα, που στηρίζεται στην τρέχουσα κατάστασή τους, βρέθηκαν ακόμη να επισημαίνονται με αυτούς τους όρους. Τα ευρήματα του Hayes και του Endale δείχνουν ότι τα διαφορετικά συστήματα των νέων δεν ήταν ενσωματωμένα, με αποτέλεσμα την πλοήγηση παράλληλων συστημάτων και συνεπώς πολλαπλών, παράλληλων ή συγχωνευμένων ταυτοτήτων. Κατά ειρωνικό τρόπο, σημείωσαν ότι η κριτική του Berry για τις δύο παγκόσμιες υποθέσεις (Berry, Phinney, Sam, & Vedder, 2006) είναι

ότι δεν υπάρχουν δύο κόσμοι αλλά ότι ο κόσμος διχοτομείται από τα μεγαλύτερα μακροσυστήματα που είναι οι νέοι ως ένθετο μέσα. Στο βαθμό που οι κόσμοι αντιλαμβάνονται ή αλληλοεπιδρούν με αυτόν τον τρόπο, ωστόσο, θα εμφανιστούν δύο κόσμοι.

1.5 Πολιτικές, Κοινωνικό Πλαίσιο και Ένταξη Προσφύγων

Σύμφωνα με την βιβλιογραφία οι πολιτικές σε επίπεδο πολιτικών φορέων (Bose, 2018, DeBono, 2018, Lukunka, 2018, Schulz and Taylor, 2018), κοινωνικοί θεσμοί (Carvalho & Pinto, 2018, Hayes and Endale, 2018, Lenette, 2018) και οι οργανισμοί (Atkinson, 2018, Lamping, 2018) δημιουργούν κοινωνικά περιβάλλοντα που μπορούν να διευκολύνουν ή να εμποδίσουν την ένταξη των προσφύγων. Αυτό που είναι σαφές από τη βιβλιογραφία είναι ότι η ένταξη δεν αφορά μόνο τις δεξιότητες και τις προσπάθειες των ίδιων των προσφύγων, αλλά την αλληλεπίδραση μεταξύ των προσφύγων και του κοινωνικού τους περιβάλλοντος. Μια κεντρική πτυχή της διαδικασίας της ένταξης είναι οι κοινές απόψεις και οι στάσεις, οι οποίες διαμορφώνονται από τις κυβερνητικές πολιτικές, οι οποίες καθορίζουν τις ευκαιρίες για ένταξη και τη συμμετοχή εκ μέρους των προσφύγων.

Οι πολιτικές ανταποκρίνονται στις πραγματικές ανάγκες και τις προκλήσεις του κόστους και την κατανομή των υπηρεσιών. Ωστόσο, επηρεάζονται επίσης και επηρεάζουν, τις κατασκευασμένες ταυτότητες των προσφύγων. Η βιβλιογραφία αποκαλύπτει τα κυρίαρχα στερεότυπα των παθητικών, αβοήθητων θυμάτων και ανήθικων και βίαιων εγκληματιών. Κατά την επανεγκατάσταση, όσοι φτάνουν μέσω των προγραμμάτων των προσφύγων συχνά αγωνίζονται να αφήσουν πίσω τους την ταυτότητα του πρόσφυγα και να αναπτύξουν μια νέα ταυτότητα ως πολίτες του νέου τους σπιτιού. Σε καταστάσεις ακραίου διαχωρισμού, οι πρόσφυγες δεσμεύουν την κοινή τους ταυτότητα για να απαιτήσουν μεγαλύτερες ευκαιρίες για ευκαιρίες και ελπίδες για το μέλλον.

Οι πιο ελπιδοφόρες πολιτικές για την υποστήριξη της ένταξης των προσφύγων είναι εκείνες που αμφισβητούν αυτά τα στερεότυπα δημιουργώντας ευκαιρίες για πρακτορεία και αυτονομία και για τη δημιουργία θετικών σχέσεων με μέλη των κοινοτήτων στις οποίες κατοικούν ή εγκαταστάθηκαν οι πρόσφυγες. Όπως σημειώθηκε στη βιβλιογραφία, η πρόκληση της ένταξης των προσφύγων είναι η δημιουργία νέων κοινοτήτων, όπου όλοι είναι ευπρόσδεκτοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΣΠΟΡ

2.1 Ορισμός του Πολιτισμού

Η λέξη «πολιτισμός» χρησιμοποιείται με πολλούς διαφορετικούς τρόπους, για παράδειγμα, λαϊκή κουλτούρα, μαζική κουλτούρα, αστική κουλτούρα, φεμινιστική κουλτούρα, μειονοτική κουλτούρα, εταιρική κουλτούρα και, τελευταίο αλλά όχι σημαντικότερο, νεολαία. Μπορούμε επίσης να μιλήσουμε για ένα πολιτισμένο άτομο, που σημαίνει κάποιον που έχει καλές συμπεριφορές και είναι επίσημα μορφωμένος στις παραδόσεις της λογοτεχνίας και της τέχνης, ή για το σοκ του πολιτισμού: αποπροσανατολισμός και απογοήτευση ενός ατόμου όταν βιώνει μια άγνωστη κουλτούρα. Καμία από αυτές τις έννοιες του «πολιτισμού» συνήθως δεν αντιμετωπίζεται από τα υπουργεία πολιτισμού ή από τις αντίστοιχες κυβερνητικές αρχές τους.

Η λέξη «πολιτισμός» προέρχεται από τα λατινικά, «Cultura» που σημαίνει «να τείνεις, να φυλάς, να καλλιεργείς, μέχρι». Ήταν το πρώτο γύρω στο 1500 μ.Χ. που η λέξη άρχισε να εμφανίζεται με την εικονιστική έννοια της «καλλιέργειας μέσω της εκπαίδευσης» και μόνο στα μέσα του 19ου αιώνα η λέξη συνδέθηκε με ιδέες για τα συλλογικά έθιμα και τρόπους ζωής διαφορετικών κοινωνιών (Council of Europe and European Commission, 2002). Αυτό είναι το νόημα του πολιτισμού ως κληρονομικά μοτίβα των κοινών εννοιών και των κοινών αντιλήψεων.

Κανένας πολιτισμός δεν είναι ομοιογενής. Μέσα σε κάθε κουλτούρα, είναι δυνατό να προσδιοριστούν οι «υποκουλτούρες»: ομάδες ανθρώπων με διακριτικά σύνολα πρακτικών και συμπεριφορών που τα ξεχωρίζουν από τη μεγαλύτερη κουλτούρα και από άλλες υποκουλτούρες. Η κουλτούρα είναι τόσο δύσκολο να προσδιοριστεί καθώς

οι πολιτισμοί εξελίσσονται και αλλάζουν (Amin Maalouf, 2000). Για να παραφράσω τον Ηράκλειτο για το να μην πας δύο φορές στον ίδιο ποταμό, η κουλτούρα στην οποία επικοινωνούμε σήμερα δεν είναι η ίδια με την οποία επικοινωνήσαμε χθες. Ωστόσο, στα μάτια και τις αντιλήψεις μας, είναι πραγματικά το ίδιο.

2.2 Η Έννοια του Αθλητισμού

«Αθλητισμός» σημαίνει όλες οι μορφές σωματικής άσκησης οι οποίες, μέσω περιστασιακής ή οργανωμένης συμμετοχής, στοχεύει στην έκφραση ή στη βελτίωση της φυσικής κατάστασης και της ψυχικής ευεξίας, στη δημιουργία κοινωνικών σχέσεων ή στην επίτευξη αποτελεσμάτων στον ανταγωνισμό σε όλα τα επίπεδα (Amin Maalouf, 2000).

2.3 Πολιτιστικά Δικαιώματα

Τα πολιτιστικά δικαιώματα κατοχυρώθηκαν για πρώτη φορά στην Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, άρθρο 27: (Circle of Rights, Human Rights, 2017)

Ο καθένας έχει το δικαίωμα ελεύθερα να συμμετέχει στην πολιτιστική ζωή της κοινότητας, να απολαμβάνει τις τέχνες και να συμμετέχει στην επιστημονική πρόοδο και τα οφέλη της.

Η προστασία και η προώθηση των πολιτιστικών δικαιωμάτων είναι σημαντική για τη διαδικασία ενδυνάμωσης των ατόμων και των κοινοτήτων. Η αναγνώριση των πολιτιστικών τους δικαιωμάτων βοηθά τις κοινότητες να χτίσουν την αυτοεκτίμησή τους και να παρακινηθούν να διατηρήσουν τις παραδόσεις τους, ενώ ταυτόχρονα σέβονται τις πρακτικές και τις αξίες τους.

Ο όρος «πολιτισμός» δεν ορίζεται σαφώς στη νομοθεσία για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Η προστασία του πολιτισμού στο δίκαιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων περιλαμβάνει δύο έννοιες. Πρώτον, το δικαίωμα των ανθρώπων να εξασκούν και να συνεχίζουν τις κοινές παραδόσεις και δραστηριότητες. Δεύτερον, η προστασία του

πολιτισμού στο διεθνές δίκαιο καλύπτει τις επιστημονικές, λογοτεχνικές και καλλιτεχνικές αναζητήσεις της κοινωνίας

Σύμφωνα με τους Εκπαιδευτικούς Συνεργάτες για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, το δικαίωμα στον πολιτισμό στον νόμο για τα ανθρώπινα δικαιώματα αφορά ουσιαστικά τον εορτασμό και την προστασία της δημιουργικότητας και των παραδόσεων της ανθρωπότητας. Το δικαίωμα ενός ατόμου να απολαμβάνει τον πολιτισμό και να προωθεί τον πολιτισμό και την επιστήμη χωρίς παρέμβαση από το κράτος είναι ανθρώπινο δικαίωμα. Σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, οι κυβερνήσεις έχουν επίσης την υποχρέωση να προωθούν και να διατηρούν πολιτιστικές δραστηριότητες και αντικείμενα, ιδίως εκείνα καθολικής αξίας. Ο πολιτισμός επικροτείται συντριπτικά ως θετικός στη συντριπτική πλειονότητα των μέσων για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Το δικαίωμα στον πολιτισμό περιλαμβάνει μια ποικιλία συστατικών: (Circle of Rights, Human Rights, 2017)

- Το δικαίωμα συμμετοχής στην πολιτιστική ζωή
- Το δικαίωμα να απολαμβάνουμε τα οφέλη της επιστημονικής προόδου.
- Το δικαίωμα του ατόμου να επωφελείται από την προστασία των ηθικών και υλικών συμφερόντων που προκύπτουν από οποιαδήποτε επιστημονική, λογοτεχνική ή καλλιτεχνική παραγωγή της οποίας είναι ο συγγραφέας.
- Το δικαίωμα στην ελευθερία από την παρέμβαση του κράτους σε επιστημονικές ή δημιουργικές αναζητήσεις.

Αρκετές άλλες πτυχές του πολιτισμού προστατεύονται επίσης στα διεθνή ανθρώπινα δικαιώματα, για παράδειγμα το δικαίωμα γάμου και ίδρυσης της οικογένειας, το δικαίωμα ελεύθερης έκφρασης γνώμης, το δικαίωμα στην εκπαίδευση, τη λήψη και τη μετάδοση πληροφοριών, το δικαίωμα ανάπαυσης και αναψυχής, και το δικαίωμα στην ελευθερία σκέψης, συνείδησης και θρησκείας.

2.4 Η Συσχέτιση των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων με τον Πολιτισμό

Σε σχέση με τα παιδιά, η CRC ορίζει ότι η εκπαίδευση του παιδιού θα κατευθύνεται στην ανάπτυξη της προσωπικότητας, των ταλέντων και των ψυχικών και σωματικών ικανοτήτων του παιδιού στο μέγιστο των δυνατοτήτων τους, και το άρθρο 31 αναφέρεται στο δικαίωμα ανάπαυσης και αναψυχής, να συμμετέχουν σε δραστηριότητες παιχνιδιού και ψυχαγωγίας κατάλληλες για την ηλικία του παιδιού. Ο

αθλητισμός και τα παιχνίδια είναι βασικές δραστηριότητες για την προσωπική και κοινωνική ανάπτυξη, την ανάπτυξη και την ευημερία των παιδιών και των νέων (Social and Cultural Rights, 2009).

Το 1966, το Διεθνές Σύμφωνο για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα (ICESCR) υπογράμμισε τη σημασία του πολιτισμού: αναγνωρίζοντας ότι, σύμφωνα με την Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, το ιδανικό των ελεύθερων ανθρώπων που απολαμβάνουν ελευθερία από φόβο και θέληση μπορούν μόνο να επιτευχθεί εάν δημιουργηθούν συνθήκες με τις οποίες όλοι μπορούν να απολαμβάνουν τα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά του δικαιώματα, καθώς και τα αστικά και πολιτικά του δικαιώματα (Ayton-Shenker Diana, 1995).

Οι Αρχές της UNESCO για τη Διεθνή Πολιτιστική Συνεργασία (1966) δηλώνουν επίσης ότι η ευρεία διάδοση του πολιτισμού και η εκπαίδευση της ανθρωπότητας, της ελευθερίας και της ειρήνης είναι απαραίτητες για την αξιοπρέπεια του ανθρώπου. Το άρθρο I ορίζει:

1. Κάθε πολιτισμός έχει αξιοπρέπεια και αξία, η οποία πρέπει να γίνεται σεβαστή και να διατηρείται.
2. Κάθε λαός έχει το δικαίωμα και το καθήκον να αναπτύξει τον πολιτισμό του.
3. Στην πλούσια ποικιλία και ποικιλομορφία τους, και στις αμοιβαίες επιρροές που ασκούν ο ένας στον άλλο, όλοι οι πολιτισμοί αποτελούν μέρος της κοινής κληρονομιάς που ανήκει σε όλη την ανθρωπότητα (portal.unesco.org/en/ev.php).

Το 2007, η υιοθέτηση της Διακήρυξης για τα Δικαιώματα των Αυτόχθονων είναι ένα βήμα για την αποσαφήνιση της έννοιας του πολιτισμού στο δίκαιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Επιβεβαιώνει ότι οι αυτόχθονες λαοί είναι ίσοι με όλους τους άλλους λαούς, αναγνωρίζοντας ταυτόχρονα το δικαίωμα όλων των λαών να είναι διαφορετικοί, να θεωρούν τους εαυτούς τους διαφορετικούς και να γίνονται σεβαστοί ως τέτοιοι, και επιβεβαιώνει επίσης ότι όλοι οι λαοί συμβάλλουν στην ποικιλομορφία και τον πλούτο των πολιτισμών οι οποίοι αποτελούν την κοινή κληρονομιά της ανθρωπότητας.

2.5 Αθλητισμός και Ανθρώπινα Δικαιώματα

Ο Pierre de Coubertin - πατέρας των σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων - πίστευε ότι οι αθλητικές εκδηλώσεις γενικά και οι διεθνείς ειδικότερα ήταν σημαντικά εργαλεία για την προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων:

Τα αθλήματα πρέπει να έχουν τη ρητή λειτουργία για να ενθαρρύνουν την ενεργό ειρήνη, τη διεθνή κατανόηση σε πνεύμα αμοιβαίου σεβασμού μεταξύ ανθρώπων από διαφορετικές ρίζες, ιδεολογίες και θρησκείες.

Καμία δήλωση ή διαθήκη ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν περιέχει συγκεκριμένη αναφορά στον αθλητισμό. Ωστόσο, η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή (ΔΟΕ) δήλωσε στον Ολυμπιακό Χάρτη της ότι η άσκηση του αθλητισμού είναι ανθρώπινο δικαίωμα. Κάθε άτομο πρέπει να έχει τη δυνατότητα να ασκεί τον αθλητισμό, χωρίς διάκριση οποιουδήποτε είδους και στο Ολυμπιακό πνεύμα (Olympic Charter, International Olympic Committee, 2011).

Η συμμετοχή στον αθλητισμό μπορεί να προωθήσει τα ανθρώπινα δικαιώματα δημιουργώντας κοινά ενδιαφέροντα και αξίες και διδάσκοντας κοινωνικές δεξιότητες που είναι απαραίτητες για τη δημοκρατική ιθαγένεια. Ο αθλητισμός ενισχύει την κοινωνική και πολιτιστική ζωή, ενώνοντας άτομα και κοινότητες. Ο αθλητισμός μπορεί να βοηθήσει να ξεπεραστεί η διαφορά και να ενθαρρυνθεί ο διάλογος, και επομένως βοηθά στην εξάλειψη των προκαταλήψεων, των στερεοτύπων, των πολιτιστικών διαφορών, της άγνοιας, της μισαλλοδοξίας και των διακρίσεων.

Ο αθλητισμός χρησιμοποιείται συχνά ως πρώτο βήμα για τη συμμετοχή ευάλωτων και περιθωριοποιημένων ομάδων. Το ποδόσφαιρο του δρόμου χρησιμοποιείται σε πολλές περιοχές της πόλης ως τρόπος για τους νέους εργαζόμενους να έρθουν σε επαφή με αποξενωμένους νέους. Το Παγκόσμιο Κύπελλο Άστεγων είναι ένα διεθνές τουρνουά ποδοσφαίρου όπου οι ομάδες αποτελούνται εξ ολοκλήρου από άστεγους. Η εκδήλωση πραγματοποιείται ετησίως από το 2003 (Olympic Charter, International Olympic Committee, 2011).

Προς μια κουλτούρα ανθρωπίνων δικαιωμάτων

Ενώ όλοι επικοινωνούμε με διάφορους τρόπους και βαθμούς σε διάφορους πολιτισμούς και υποκουλτούρες, είμαστε επίσης, πρωτίστως, ανθρώπινα όντα και, με αυτήν την έννοια, ηθοποιοί και παίκτες στην πιο καθολική κουλτούρα, μια κουλτούρα ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Πρόκειται για μια κουλτούρα όπου οι άνθρωποι γνωρίζουν και σέβονται τα δικαιώματά του, καθώς και τα δικαιώματα των άλλων, είναι υπεύθυνα για την αξιοπρέπεια και την αξιοπρέπεια των άλλων και ενεργούν καθημερινά με τρόπους που συνάδουν με τις αρχές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Δεν είναι ζήτημα δημιουργίας ενός νέου πολιτισμού ή μιας νέας ιδεολογίας ή φιλοσοφίας, αλλά της υποστήριξης κάθε πολιτισμού για την ενσωμάτωση των αρχών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στους νόμους, τα πολιτικά συστήματα και τις πολιτιστικές πρακτικές τους. Ίσως ένας καλός τρόπος να ξεκινήσετε είναι να βλέπετε τον κόσμο γύρω σας, αν και ο φακός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και να ενεργείτε κατά συνέπεια. όλοι μας στις διάφορες πολιτιστικές και ταυτότητες.

Αθλητισμός και πολιτική

Ο αθλητισμός χρησιμοποιείται από καιρό ως ειρηνικό μέσο πολιτικής δράσης κατά της αδικίας. Κατά την εποχή του απαρτχάιντ, πολλές χώρες αρνήθηκαν να κάνουν αθλητικές σχέσεις με τη Νότια Αφρική, γεγονός που συνέβαλε σημαντικά στην πολιτική αλλαγή στη χώρα αυτή. Το 1992, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας αντικαταστάθηκε από τη Δανία στο Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου UEFA λόγω της κατάστασης πολέμου μεταξύ δημοκρατιών στην πρώην Γιουγκοσλαβία.

Ωστόσο, ο αθλητισμός μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί κατά λάθος για εθνικιστικούς ή πολιτικούς σκοπούς. Για παράδειγμα, στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μονάχου του 1972, οκτώ Παλαιστίνιοι τρομοκράτες εισέβαλαν στην έδρα της ισραηλινής ομάδας για να πάρουν ομήρους. Δύο από τους αθλητές σκοτώθηκαν στη φιλονικία και εννέα όμηροι δολοφονήθηκαν μετά από μια αποτυχημένη προσπάθεια διάσωσης από τη γερμανική αστυνομία. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες, ειδικότερα, έχουν χρησιμοποιηθεί από καιρό ως φόρουμ για τα έθνη να κάνουν πολιτικές δηλώσεις. Για παράδειγμα, οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής μαζί με 65 άλλα έθνη μποϊκοτάρισαν τους αγώνες της Μόσχας του 1980 λόγω της σοβιετικής εισβολής στο

Αφγανιστάν. Στη συνέχεια, η Σοβιετική Ένωση και δεκαπέντε από τους συμμάχους της μποϊκοτάρισαν τα επόμενα παιχνίδια στο Λος Άντζελες το 1984 για λόγους ασφαλείας και φόβους για πολιτικό άσυλο. Πιο πρόσφατα, η επιλογή του Πεκίνου για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2008 επικρίθηκε λόγω της έλλειψης δημοκρατίας και παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων της Κίνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΠΟΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

3.1 Ο Αθλητισμός για την Κοινωνική Ανάπτυξη ως Τρόπος Βελτίωσης της Κατάστασης των Προσφύγων

Ο αθλητισμός υπήρξε μια σημαντική πτυχή της πολιτικής ζωής από πολλές δεκαετίες και έγινε όλο και πιο σημαντικό στις αναπτυξιακές πολιτικές των κρατών και των ενδιαφερομένων. Η χρήση του αθλητισμού για να εκπαιδεύσει, να μοιραστεί αξίες και να βοηθήσει τους δικαιούχους να αποκτήσουν αυτοπεποίθηση και ικανότητες έχει αναγνωριστεί επίσημα από τα Ηνωμένα Έθνη το 1993 με την αναγνώριση του ρόλου του Ολυμπιακού Κινήματος, για να οικοδομήσουμε έναν ειρηνικό και καλύτερο κόσμο, εκπαιδεύοντας τους νέους του κόσμου μέσω του αθλητισμού και του πολιτισμού (Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών A / RES / 48/10). Ακολουθεί η δημιουργία των Ηνωμένων Εθνών, το Γραφείο Αθλητισμού για την Κοινωνική Ανάπτυξη (UNOSDP) το 2001 και με μια σειρά ψηφισμάτων που εγκρίθηκαν από όλα τα κράτη μέλη του ΟΗΕ από το 2003, ως διεθνές έτος και ημέρα του αθλητισμού, το δυναμικό

ο αθλητισμός έχει αναγνωριστεί. Αυτή η αναγνώριση ήταν σημαντική για την επίτευξη, πρώτον, των Στόχων της Χιλιετίας (ΑΣΧ) και αργότερα, των Στόχων Αειφόρου Ανάπτυξης (SDGs). Αυτή η αναγνώριση από έναν από τις υψηλότερες αρχές του κόσμου, τα Ηνωμένα Έθνη, έχουν επηρεάσει τις πολιτικές των κρατών με μια νέα προοπτική για τους υπεύθυνους λήψης αποφάσεων και με νέες δυνατότητες να καταστήσουν τον αθλητισμό χωρίς αποκλεισμούς και πιο προσβάσιμο μέσω της έννοιας «αθλητισμός βάσης». Αυτή η ιδέα αναπτύσσεται στις ευρωπαϊκές πολιτικές για τη διευκόλυνση της συμμετοχής όλων σε σωματικές δραστηριότητες χωρίς να

διαφοροποιείται η ικανότητα των συμμετεχόντων να διασφαλίζουν τη συνοχή και τη μετάδοση αξιών. Βασίζεται σε αθλητικές δραστηριότητες και στην ψυχαγωγική τους πτυχή χωρίς να ζητά από τον συμμετέχοντα να διαγωνιστεί. Ακόμα κι αν το πλαίσιο του αθλητισμού έχει χτιστεί σε μια ανταγωνιστική δομή με κύριο στόχο οι αθλητές να κερδίσουν και να σπάσουν τα ρεκόρ, αυτή η περιεκτική ιδέα αναπτύσσει νέες πτυχές του αθλητισμού και υπογραμμίζει νέα αποτελέσματα ως οικοδόμηση των γεφυρών μεταξύ των κοινοτήτων, διασφαλίζοντας την ειρήνη σε μετασυγκρούσεις. ζώνες και, στην ενσωμάτωση και παροχή το ρόλου σε αποκλεισμένες κοινότητες (Coalter, 2017). Αυτή η έννοια του αθλητισμού για την κοινωνική ανάπτυξη και την ειρήνη προωθεί μια κλίμακα που εξασφαλίζει την ευημερία και την ενσωμάτωση όλων με έμφαση στους μειονεκτούντες και περιθωριοποιημένους πληθυσμούς. Περιλαμβάνει μειονεκτούντα άτομα που αντιμετωπίζουν οικονομικές, γεωγραφικές ή πολιτιστικές δυσκολίες για την ένταξη της κοινωνίας, για παράδειγμα, θύματα συγκρούσεων ή εκτοπισμών που χρειάζονται ανθρωπιστική βοήθεια. Ο αυξανόμενος αριθμός των συγκρούσεων με εμφύλιους πολέμους σε διάφορες χώρες σε όλη την Ευρώπη και τον κόσμο όπως το Αφγανιστάν, η Συρία και το Ιράκ, επηρεάζει τον όγκο της μετανάστευσης και επηρεάζει τη δημογραφία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από την αρχή της προσφυγικής κρίσης το 2015, όταν 1.015.078 πρόσφυγες έφτασαν στην Ευρώπη (UNHCR, 2018), όλοι οι ενδιαφερόμενοι προσπαθούν να βρουν λύσεις για να διασφαλίσουν την καλύτερη ισορροπία για να τους ενσωματώσουν στις υπάρχουσες κοινότητες. Αυτή η πρόκληση είναι μία από τα μεγαλύτερα ζητήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης λόγω της μεγάλης εισροής νεοεισερχόμενων σε όλη την Ευρώπη, κυρίως στην Ελλάδα, την Ισπανία και την Ιταλία. Ο δημογραφικός αντίκτυπος στα διάφορα κράτη μέλη είναι αισθητός και επηρεάζει τη λειτουργία της Ευρώπης με ορισμένες προσαρμογές που απαιτούνται: Η Γερμανία φιλοξένησε για παράδειγμα 669.408 πρόσφυγες το 2016. (Παγκόσμια Τράπεζα Προσφύγων, 2018) Η ευρωπαϊκή απάντηση σε αυτή την κατάσταση δεν συνδέεται μόνο με την ικανότητα φιλοξενίας των προσφύγων, αλλά και με το να τους δοθεί η ευκαιρία να ενταχθούν στις τοπικές κοινότητες ως ενεργοί πολίτες, να αναπτύξουν σχέσεις, να βρουν ένα έργο και να δημιουργήσουν αλληλεγγύη με τους κατοίκους. Το έργο των αρχών, αφού φιλοξενούν τους πρόσφυγες, είναι η ένταξή τους στον τοπικό και οικονομικό ιστό για τη δημιουργία συνοχής εντός των τοπικών κοινοτήτων. Αυτές οι ευκαιρίες να τους αφήσουμε και να τους βοηθήσουμε να ενσωματώσουν την κοινωνία συνδέονται με τις τοπικές πολιτικές και τα ενδιαφερόμενα μέρη που είναι παρόντα στις τοπικές

περιοχές και ο αθλητισμός είναι ένα από τα εργαλεία που μπορούν να διασφαλίσουν μια καλή ένταξη και όπου μπορούν να βρουν έμπνευση και πρότυπα.

3.2 Θεωρητική Προοπτική

Ο αθλητισμός υπάρχει εδώ και πολλούς αιώνες και έχει εξελιχθεί μετά από νέους κανόνες, νέες περιπτώσεις και την εξέλιξη της κοινωνίας για να είναι σήμερα ένας από τους πιο δυναμικούς τομείς του χώρου αναψυχής. Η σημασία και η επιρροή του αθλητισμού στη σύγχρονη κοινωνία δεν ήταν ποτέ τόσο σημαντική και οι δυνατότητες αυτού του τομέα είναι τεράστιες. (Levermore and Budd, 2004) Αυτή η σημασία που δίνεται στον αθλητισμό κυρίως συνδέεται με την ανάπτυξη των διεθνών εκδηλώσεων σε όλο τον κόσμο και την ανάπτυξη των συστάσεων για την υγεία που διατυπώνονται από τις κυβερνήσεις. Αφορά επίσης την κοινωνική και πολιτιστική ταυτότητα των ανθρώπων που βρίσκουν παραδείγματα στον αθλητή και τη γυναίκα. (Coalter, 2005, Collins & Haudenhuyse, 2015) Είναι σήμερα αποδεκτό ότι ο αθλητισμός είναι επίσης ένας τρόπος να ευνοηθεί η ένταξη, να μοιραστούν αξίες και να δοθούν πρότυπα ρόλοι στους δικαιούχους προσαρμοσμένων αθλητικών δραστηριοτήτων. Τα τελευταία χρόνια, τα κράτη χρησιμοποιούν όλο και περισσότερο τον αθλητισμό για να προωθήσουν την ανάπτυξη για να επιτύχουν τους στόχους των πολιτικών τους. Για πρώτη φορά, οι Σκανδιναβικές χώρες όπως η Σουηδία, η Νορβηγία και η Φινλανδία αναπτύσσουν νέες ιδέες για να καλωσορίσουν τους πρόσφυγες με ορισμένες βασικές αθλητικές προσφορές για να αυξήσουν τη συμμετοχή νέων μελών (Pitkänen, 2017).

Παρά την αναγνωρισμένη σημασία του αθλητισμού για την κοινωνική ανάπτυξη για μειονεκτούντα άτομα με διαφορετικά ερευνητικά έγγραφα σχετικά με τη σχέση μεταξύ εκπαίδευσης, αθλητισμού και κοινωνικής ένταξης (Bailey, 2005), η χρήση αυτών των υφιστάμενων μεθόδων για τους πρόσφυγες δεν έχει καθοριστεί με σαφήνεια. Λόγω των ειδικών αναγκών τους και μιας ήρεμης νέας κατάστασης που αντιμετωπίζει η Ευρώπη, η βιβλιογραφία δεν έχει ακόμη αντιμετωπίσει το ουσιαστικό ζήτημα του αθλητισμού για την ένταξη των προσφύγων στην Ευρώπη. Ορισμένες αναφορές έδωσαν ήδη κάποιες οδηγίες για τη συμμετοχή των μεταναστών ως εθελοντών σε συλλόγους (SPIN, 2016) ή για πρόσφυγες σε ένα εθνικό επίπεδο, για παράδειγμα στο Ηνωμένο Βασίλειο (Amara, 2015). Αυτές οι εκθέσεις δείχνουν ότι υπάρχει τρόπος να το κάνουμε, αλλά δεν υπάρχουν δημοσιεύσεις που να

συγκεντρώνουν τα διάφορα σχέδια, οδηγίες σε όλη την Ευρώπη. Αυτό το θέμα είναι ένα ζήτημα που αντιμετωπίζουν και τα 28 κράτη μέλη και αυτό πρέπει να περιγραφεί και να εξηγηθεί ομαδοποιώντας τις πολιτικές και τις οικονομικές πολιτικές των διαφόρων κρατών. Οι κοινωνίες σε όλη την Ευρώπη αλλάζουν γρήγορα και η άφιξη περισσότερων κατοίκων σε σύντομο χρονικό διάστημα είναι μια άλλη πρόκληση που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εύρεση προτάσεων και τη δημιουργία προσφορών που ανταποκρίνονται στις ανάγκες. Αυτές οι απαντήσεις πρέπει να βρεθούν μέσω των τρεχουσών πολιτικών και πρωτοβουλιών που δρομολογούνται από όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη, συμπεριλαμβανομένων των μη κυβερνητικών οργανισμών, των τοπικών αρχών, των κυβερνήσεων και των ευρωπαϊκών και παγκόσμιων οργανισμών. Όσον αφορά την τρέχουσα κατάσταση των προσφύγων στην Ευρώπη, χρειάζονται λύσεις για να βελτιωθεί η ένταξή τους και να διευκολυνθεί επίσης το έργο των ενδιαφερόμενων μερών να προχωρήσουν περαιτέρω στην ένταξη των νεοεισερχομένων. Αυτή η ανησυχία δεν αφορά μόνο το να δοθεί στους πρόσφυγες ένα καταφύγιο ή ένα μέρος διαμονής, αλλά προχωρά ακόμη περισσότερο με μια πραγματική δυνατότητα να προωθήσουν την ένταξή τους με ενεργές δράσεις από τις κυβερνήσεις και τους τοπικούς ενδιαφερόμενους. Η κατάσταση σήμερα είναι ακόμη περίπλοκη και ο αθλητισμός μπορεί να είναι μία δυνατότητα ανάπτυξης μιας νέας λύσης για την αύξηση της συμμετοχής τους στην ευρωπαϊκή κοινωνία. Αυτή η συμμετοχή και η ευκαιρία να αποκτήσουν νέες γνώσεις, δεξιότητες και ικανότητες μέσω του αθλητισμού είναι μια οικονομικά αποδοτική λύση που μπορεί να τους προσφέρει ένα καλύτερο μέλλον και να βοηθήσει την Ευρώπη να διαχειριστεί αποτελεσματικά τη ροή του πληθυσμού της. Οι περισσότερες δομές που εργάζονται με πρόσφυγες εξακολουθούν να εργάζονται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης βοηθώντας τους πιο ευάλωτους πρόσφυγες και δεν μπορεί να βοηθήσει αυτές τις δομές να αντιδράσουμε έναν καλύτερο τρόπο για να βοηθήσουμε σωστά τα άτομα που έχουν ανάγκη. Χρειάζεται προβληματισμός σχετικά με τα επιτεύγματα και τις μελλοντικές δυνατότητες στον τομέα της ένταξης για όλους.

3.3 Η Κατάσταση των Προσφύγων στην Ευρώπη.

Πρώτα απ' όλα, για να υπογραμμίσει τη σημασία των όρων πρόσφυγας και μετανάστης, ο ραδιοτηλεοπτικός φορέας του Κατάρ και ένα από τα πιο επιδραστικά καθημερινά κανάλια ειδήσεων, ο Al Jazeera αποφάσισε το 2015 να σταματήσει να

χρησιμοποιεί τη λέξη μετανάστης σχετικά με την κρίση. Η λέξη μετανάστης έχει γίνει ένας πολύ ανακριβής όρος ομπρέλας για αυτήν την περίπλοκη ιστορία. Αντ' αυτού, θα λέμε πρόσφυγας, όπου ενδείκνυται. Αυτή η απόφαση ήταν από τον Salah Negm, διευθυντή ειδήσεων στο Al Jazeera English. Δείχνει τη σημασία των λέξεων σε τέτοιες καταστάσεις και στοχεύει στην καταπολέμηση των προκαταλήψεων που παγκοσμιοποιούν τις καταστάσεις των ανθρώπων που φτάνουν στην Ευρώπη (Al Jazeera (2015). Από το 2015 και την προσφυγική κρίση, μια ροή περισσότερων από ένα εκατομμύριο ανθρώπων έφτασαν στη Νότια Ευρώπη με πλοίο κυρίως από το Αφγανιστάν, το Ιράκ και τη Συρία. Ο συνηθισμένος δρόμος τους είναι να διασχίσουν το Αιγαίο. Η Τουρκία θα φτάσει στα ελληνικά νησιά όπως η Λέσβος και η Σάμος όπου είναι χτισμένα στρατόπεδα προσφύγων για να τους φιλοξενήσουν.

Η πιο συνηθισμένη διαδικασία για τους πρόσφυγες είναι να πληρώνουν λαθρέμπορους για να διασχίσουν τη θάλασσα με βυθιζόμενα σκάφη σε πολύ επικίνδυνες συνθήκες: περισσότερα από 3770 άτομα πέθαναν ή χάθηκαν το 2015 (UNHCR). Το έτος 2016, η Ελλάδα έλαβε συνολικά 151.452 άτομα που έφτασαν στα ελληνικά νησιά από την Τουρκία, ενώ 170.631 πρόσφυγες και μετανάστες έφτασαν στην Ιταλία (UNHCR, 2017). Υπογράφηκε η συμφωνία Ευρωπαϊκής Ένωσης και Τουρκίας (τροποποίηση του νόμου 4375/2016) στις 18 Μαρτίου 2016 για τη μείωση της ροής προσφύγων από την Τουρκία, η οποία σήμερα, τον Ιανουάριο του 2018, φιλοξενεί περισσότερους από 3,7 εκατομμύρια πρόσφυγες (Δημοκρατία της Τουρκίας, Υπουργείο Εσωτερικών (2018):

επίσημη εκτίμηση.): ήταν μια βασική συμφωνία για την καταπολέμηση των μεταναστεύσεων από την Τουρκία. Οι διαφορετικές ανάγκες που σχετίζονται με τις φυσικές καταστάσεις, τις θρησκείες και τους διαφορετικούς πολιτισμούς είναι ένα πραγματικό ζήτημα για τους ενδιαφερόμενους να βοηθήσουν τους πρόσφυγες να ενταχθούν στην ευρωπαϊκή κοινωνία και να τους ενώσουν παρά τις διαφορές τους. Ακόμα κι αν υπογράφηκε αυτή η συμφωνία το 2016, οι πρόσφυγες εξακολουθούν να εγκαταλείπουν τους πολέμους και τις συγκρούσεις που φτάνουν κυρίως στην Ελλάδα. Η άφιξή τους στα νησιά αντιπροσωπεύει την πρώτη είσοδό τους στην ευρωπαϊκή επικράτεια με ψηφιακό δακτυλικό αποτύπωμα και την εγγραφή τους στη βάση δεδομένων της Ύπατης Αρμοστείας. Αυτά τα νησιά χρησιμοποιούνται συνήθως ως πρώτο βήμα για λίγες μέρες ή εβδομάδες για να καλωσορίσουν τους πρόσφυγες πριν τους στείλουν σε σκάφη που εκμεταλλεύεται η ελληνική κυβέρνηση στην ηπειρωτική χώρα. Τον Ιανουάριο του 2018, όλα τα στρατόπεδα στα νησιά είναι γεμάτα και

συγκλονισμένα με περισσότερους πρόσφυγες από τη συνηθισμένη χωρητικότητα. Το στρατόπεδο Moria στο νησί της Λέσβου έχει την ικανότητα να φιλοξενήσει 2.000 άτομα και τώρα είναι γεμάτο με περισσότερα από 7000, περισσότερα από τρία φορές περισσότερα από αυτά που μπορούν να φιλοξενήσουν οι κατασκευές (Griff Witte, Ιανουάριος 2018). Τα νησιά αποτελούν σήμερα σύνορα για τους περισσότερους των προσφύγων, περιμένοντας την κυβέρνηση να τους φέρει από αυτά τα νησιά για να πάει στην ηπειρωτική χώρα. Λόγω των απάνθρωπων συνθηκών που σχετίζονται με το κλίμα το χειμώνα, της έλλειψης εγκαταστάσεων και βοήθειας, η κυβέρνηση μερικές φορές φέρνει λίγα άτομα από τα στρατόπεδα στα νησιά για να τους επιτρέψουν να ενσωματώσουν στρατόπεδα στην ηπειρωτική χώρα.

Η Ελλάδα είναι μια από τις πιο ενδιαφερόμενες ευρωπαϊκές χώρες για την υποδοχή των προσφύγων λόγω της γεωγραφικής της θέσης και πρέπει να διαχειριστεί τα επόμενα βήματα ένταξής τους στην Ευρωπαϊκή κοινωνία. Οι νεοεισερχόμενοι έχουν διαφορετικές διαδικασίες για τη λήψη εγγράφων και πρέπει να υποβάλουν αίτηση για να λάβουν καθεστώς ασύλου που απαιτεί χρόνο και αντιπροσωπεύουν ένα πραγματικό ζήτημα για αυτούς: χωρίς αυτά τα έγγραφα, δεν μπορούν να εργαστούν.

Αυτός ο χρόνος αναμονής προστίθεται στα άλλα ζητήματά τους όπως οι συνθήκες διαβίωσης και η ένταξή τους στο ευρωπαϊκό περιβάλλον. Οι πιο ευάλωτοι πρόσφυγες, που σχετίζονται με τον αριθμό των παιδιών σε οικογένειες, τις συνθήκες υγείας και το υπόβαθρο επιλέγονται από την Ύπατη Αρμοστεία για να βρουν στην καλύτερη περίπτωση ένα κατάλυμα για να έχουν ένα ασφαλές μέρος διαμονής. Αυτά τα προγράμματα που ονομάζονται προγράμματα στέγασης χρηματοδοτούνται από την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες (UNHCR), η οποία λαμβάνει χρήματα από το Ευρωπαϊκό Ταμείο που ονομάζεται European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO). Αυτό το ταμείο που διατέθηκε για την προσφυγική κρίση το 2016 θα χρηματοδοτήσει το ζήτημα των προσφύγων έως το τέλος του 2018 και το μέλλον αποτελεί πραγματικό ερώτημα λόγω του τερματισμού του προγράμματος. Η απόφαση τερματισμού του προγράμματος συνδέεται με το τέλος της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, η Ευρωπαϊκή Ένωση θεωρεί ότι τα κράτη είναι πλέον σε θέση να αντιμετωπίσουν αυτό το ζήτημα με την εμπειρία τους τα τελευταία χρόνια και ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ως νέο ζήτημα. Η έλλειψη πόρων και ο αριθμός των ατόμων που έχουν ανάγκη είναι σήμερα το κύριο ζήτημα για όλους τους ενδιαφερόμενους στο πεδίο που προσπαθούν να εργαστούν όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματικά με αναπάντητες ανάγκες.

3.4 Χρήση του Αθλητισμού για την Επίτευξη των Στόχων Αειφόρου Ανάπτυξης

Δημιουργήθηκαν το 2015 μετά από τους Αναπτυξιακούς Στόχους της Χιλιετίας, οι Στόχοι Αειφόρου Ανάπτυξης δίνουν ένα κοινό πλαίσιο για όλα τα Κράτη και τους θεσμούς στον κόσμο, προκειμένου να βρουν λύσεις για τα κύρια ζητήματα της ανθρωπότητας. Υπάρχουν 17 βασικοί στόχοι που κατατάσσονται στη σειρά της σημασίας τους σε σχέση με την επιλογή των κρατών μελών και συνίστανται στην προτεραιότητα των Ηνωμένων Εθνών που σημαίνει ότι η πολιτική τους συνδέεται με αυτούς τους στόχους προκειμένου να ενισχυθούν και, εάν είναι δυνατόν, να επιλυθούν, αυτά τα ζητήματα. Το προοίμιο της UNGA (Παγκόσμια ατζέντα των Ηνωμένων Εθνών), υπογραμμίζει ότι οι SDGs προορίζονται να είναι ολοκληρωμένοι και αδιαίρετοι και να εξισορροπούν τις τρεις διαστάσεις της αειφόρου ανάπτυξης: την οικονομική κοινωνική και περιβαλλοντική (UNGA 2015, προοίμιο 1).

Αυτός ο στόχος για την επίλυση ή τη μείωση όλων αυτών των ζητημάτων ονομάζεται επίσης Ατζέντα του 2030, που αντιπροσωπεύει την προθεσμία που έχει καθοριστεί από όλα τα κράτη μέλη. Για την επίτευξη των στόχων που περιγράφονται από τα Ηνωμένα Έθνη, διατίθενται διαφορετικά εργαλεία και υιοθετούνται διαφορετικές στρατηγικές. Ένα από αυτά τα εργαλεία είναι ο αθλητισμός που αναγνωρίζεται όλο και περισσότερο ως χρήσιμος και ισχυρός για να πετύχει και να βελτιώσει όλες τις ανθρώπινες συνθήκες

Σε όλο τον κόσμο. Αυτό το εργαλείο έχει χρησιμοποιηθεί και επισημανθεί από τα Ηνωμένα Έθνη μέσω του Γραφείου των Ηνωμένων Εθνών για τον Αθλητισμό για την Ανάπτυξη και την Ειρήνη (UNOSDP) και με την πρόσληψη ειδικού συμβούλου, Wilfried Lemke για να ηγηθεί των δράσεων του ΟΗΕ στον τομέα του αθλητισμού. Όλα τα έργα και η συμμετοχή αυτού του γραφείου συνδέθηκαν με τους στόχους της αειφόρου ανάπτυξης και βοηθούσαν τα κράτη να αναπτύξουν αθλητικές πολιτικές που συνδέονται με τους SDGs. Αυτή η χρήση του αθλητισμού ως εργαλείου για την εξασφάλιση αναπτυξιακών στόχων αναδεικνύει τη δύναμη του αθλητισμού στον τομέα της κοινωνικής ανάπτυξης. Ο αθλητισμός αναγνωρίζεται σήμερα, και υποστηρίζεται από τα Ηνωμένα Έθνη ως σημαντική συμβολή στην επίτευξη των στόχων τους, όπως αναφέρεται στην Ατζέντα του 2030:

Ο αθλητισμός είναι επίσης ένας σημαντικός παράγοντας αειφόρου ανάπτυξης. Αναγνωρίζουμε την αυξανόμενη συμβολή του αθλητισμού στην υλοποίηση της ανάπτυξης και της ειρήνης στην προώθηση της ανοχής και του σεβασμού και τις συμβολές που προσφέρει στην ενδυνάμωση των γυναικών και των νέων, των ατόμων και των κοινοτήτων καθώς και στους στόχους της υγείας, της εκπαίδευσης και της κοινωνικής ένταξης (Ατζέντα 2030 για την αειφόρο ανάπτυξη A / RES / 70/1, παράγραφος 37). Η δήλωση του Βερολίνου το 2013 (UNESCO) και η αναθεώρηση της σωματικής δραστηριότητας και του αθλητισμού το 2015 (UNESCO) δείχνουν τη σημασία που δίνουν τα κράτη στην ενίσχυση του αθλητισμού για την κοινωνική ένταξη.

Οι SDGs και αυτές οι αποφάσεις που ελήφθησαν από τους κύριους Ευρωπαίους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής βοήθησαν στην ανάπτυξη της δέσμευσης και της δημιουργίας MKO που παρέχουν δραστηριότητες με βάση τον αθλητισμό σε διαφορετικές κλίμακες και πεδία. Ήταν ένας τρόπος να ενθαρρυνθούν οι πιθανοί ηγέτες να ξεκινήσουν νέες πρωτοβουλίες χρησιμοποιώντας τον αθλητισμό ως εργαλείο για την επίτευξη των στόχων τους. Η παγκόσμια πολιτική που σχετίζεται με τον αθλητισμό, συμπεριλαμβανομένης της επιρροής του, χρησιμοποιείται για όλους τους στόχους ως καινοτόμο εργαλείο για την προσέγγιση νέων τομέων και όχι μόνο του αθλητικού τομέα. Αυτή η νέα ιδέα χρήσης του αθλητισμού σε άλλους τομείς εκτός του αθλητισμού ονομάζεται "Plus sport", περιλαμβάνει οργανισμούς που συνεργάζονται με τον αθλητισμό ως ένα εργαλείο για να έχει αποτελέσματα στους στόχους τους χωρίς αθλητικό σύνδεσμο. Ο αθλητισμός είναι για αυτούς ένας τρόπος να επιτύχουν τους στόχους τους, αλλά δεν είναι ο τελικός σκοπός της συμμετοχής τους. Από την άλλη πλευρά, οργανισμοί όπως το UNOSDP εργάζονται με τη μεθοδολογία «Sport Plus», η οποία στοχεύει να εργαστεί προκειμένου να διευκολύνει την προσβασιμότητα του αθλητισμού και διδάσκει κάποιες δεξιότητες σχετικά με την υγεία, και την εκπαίδευση (Coalter, 2007).

3.5 Η Ιστορία του Αθλητισμού μέσω των Ολυμπιακών Αγώνων και η Χρήση του για την Κοινωνική Ανάπτυξη και την Ειρήνη

Μετά τους Πανελλήνιους Αγώνες που δημιουργήθηκαν το 776 π.Χ. - ένας κοινός όρος των αθλητικών φεστιβάλ που πραγματοποιήθηκαν στην αρχαία Ελλάδα - με πολλές δεκαετίες ιερών αγώνων να συγκεντρώνουν Πύθια, Νέμεα, Ίσθμια και

Ολυμπιακοί αγώνες, ξεκίνησε η ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες διοργανώθηκαν σε κύκλους που εξασφάλισαν τη συμμετοχή αθλητών σε κάθε παιχνίδι. Αυτά τα παιχνίδια θεωρήθηκαν επίσης ως ιερά πανηγύρια λόγω των διαφορετικών θεών που τίμησαν και ενσωμάτωσαν τις αναπόσπαστες πτυχές της θρησκευτικής ζωής της Ελλάδας (Guttmann, 2012). Όλοι οι συμμετέχοντες προέρχονταν από την Ελλάδα, τα νησιά της, μερικές πόλεις της Μικράς Ασίας και απομακρυσμένες αποικίες, ακόμη και αν η οικονομική πτυχή ήταν μερικές φορές ένα ζήτημα για τους συμμετέχοντες που ζούσαν μακριά από την Ελλάδα. Αυτά τα παιχνίδια δεν αφορούσαν μόνο τον αθλητισμό, αλλά και τον πολιτισμό με δράμα, ποίηση, μουσική και εικαστικές τέχνες. Το 1894, ο Pierre de Coubertin ίδρυσε τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή, που ηγείται των εναρκτήριων σύγχρονων αγώνων που πραγματοποιήθηκαν στην Αθήνα το 1896, που περιλάμβαναν εννέα αθλήματα, και με ορισμένους κανόνες που αναφέρονται σήμερα στον Ολυμπιακό Χάρτη. Το Ολυμπιακό κίνημα δημιουργήθηκε και εκπόνησε ένα πλαίσιο για τον αθλητικό χώρο. Από αυτή τη στιγμή και τις διαφορετικές εξελίξεις της ΔΟΕ και των Ολυμπιακών Αγώνων με νέα αθλήματα, νέους κανόνες και νέες αποφάσεις, ο αθλητισμός έχει αναγνωριστεί ως ένα χρήσιμο εργαλείο για την κοινωνική ανάπτυξη παράλληλα με τον ανταγωνισμό. Αναγνωρίστηκε καθώς και μια ευκαιρία να φέρει τους ανθρώπους όλοι μαζί με την ιδέα της ισότητας μεταξύ των συμμετεχόντων.

Πολλές μελέτες αναφέρουν ότι ο αθλητισμός ως αντικείμενο έχει γίνει όλο και πιο σημαντικό ως μέρος της πολιτιστικής και κοινωνικής ταυτότητας των κοινωνιών σε όλο τον κόσμο, δίνοντάς τους μια πιο συγκεκριμένη ταυτότητα (Coakley, 1998, Guttmann, 1988, Frey και Eitzen, 1991, Hargreaves, 1986). Αυτές οι δηλώσεις εξελίσσονται τώρα με την αλλαγή της ευρωπαϊκής κοινωνίας και του αθλητισμού που έχει πάρει πιο σημαντική θέση στις πολιτικές πρέπει να χρησιμοποιηθεί για τη συγκέντρωση ανθρώπων και την επίτευξη ορισμένων κοινωνικών ευρωπαϊκών στόχων. Η χρήση του αθλητισμού ως εργαλείου κοινωνικής ανάπτυξης και ειρήνης είναι ακόμη αρκετά νέα και πρέπει να βελτιωθεί για να προσεγγίσει περισσότερους δικαιούχους και να προσαρμόσει αυτήν την ανάπτυξη στις ειδικές ανάγκες τους. Ακόμα κι αν ο αθλητισμός είναι χρήσιμος για όλους, αυτή η μέθοδος χρησιμοποιείται κυρίως σε άτομα με μειονεκτική θέση, τα οποία πρέπει να αποκτήσουν αυτοπεποίθηση, να βελτιώσουν τις κοινωνικές τους δεξιότητες και να κοινωνικοποιηθούν με άλλους, ικανότητες αγοράς και ευαισθητοποίηση του σώματος (Meier, 2005). Αυτές οι διαφορετικές πτυχές του αθλητισμού το καθιστούν πολύ

ενδιαφέρον και αποτελεσματικό να μεταδίδουν θετικές σκέψεις και να βοηθούν τους δικαιούχους να βρουν έναν καλύτερο ρόλο στην παγκόσμια κοινωνία και τη δομή της. Οι ανάγκες σήμερα είναι πολύ διαφορετικές που σχετίζονται με τα διάφορα μέρη στην Ευρώπη, καθώς και με τα διαφορετικά θέματα που συνδέονται με τις περιφερειακές και εθνικές προκλήσεις.

Αυτή η απάντηση μέσω του αθλητικού εργαλείου έχει το πλεονέκτημα να είναι ένας οικονομικά αποδοτικός και ισχυρός τρόπος για την επίτευξη των αναπτυξιακών στόχων (Kidd, 2008) ως δημιουργία ή διατήρηση της ειρήνης. Η αξιοποίηση του αθλητισμού ως εργαλείου για την προώθηση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και της Κοινωνικής Ανάπτυξης έχει αυξηθεί τον τελευταίο αιώνα με διαφορετικές δηλώσεις, χάρτες και αποφάσεις. Πρώτον, ο Ολυμπιακός Χάρτης καθιερώθηκε από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή το 1908, δημιουργώντας τις βάσεις της αθλητικής πολιτικής και των στόχων της, ακόμη και αν σχετίζεται κυρίως με την ανταγωνιστική πτυχή. Ακολουθώντας τον Ευρωπαϊκό Χάρτη Αθλητισμού για Όλους από τους Ευρωπαίους Υπουργούς Αθλητισμού το 1975 και τον Διεθνή Χάρτη Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού που δημοσιεύθηκε από την UNESCO το 1978. Αυτοί οι διαφορετικοί χάρτες και αποφάσεις έκαναν το άθλημα ένα αυξανόμενο πεδίο με μεγαλύτερη σημασία στην κοινωνική ισορροπία. Ακόμη και αν η παγκόσμια προτεραιότητα των κύριων οργανισμών είναι το επιχειρηματικό μέρος με συμβόλαια χορηγών και δικαιώματα τηλεόρασης, το μέρος της Κοινωνικής Ανάπτυξης αποκτά μεγαλύτερη σημασία με τους δημόσιους φορείς ως κράτη, υπουργεία και δήμους. Αυτή η σημασία που δίνεται στον αθλητικό αντίκτυπο στην ίδια την κοινωνία έχει εξελιχθεί ριζικά από τη δεκαετία του 1950 και όταν οι περισσότεροι κυβερνήσεων θεωρούσαν τον αθλητισμό ως ιδιωτικό τομέα χρήσιμο μόνο για περισπασμούς ελεύθερου χρόνου και δεν θεωρούσαν αθλητική πολιτική (Barrie Houlihan, Dominic Malcolm, 2015). Αυτή η εξέλιξη έχει αποδειχθεί από τη σημασία που δίνεται στις αθλητικές πολιτικές στην Ευρώπη δεκαετίες μετά από δεκαετίες και η δημιουργία Υπουργείων Αθλητισμού τις περισσότερες φορές που συνδέεται με την εκπαίδευση, το εξωτερικό, το κοινωνικό και τις οικονομικές πολιτικές. Οι αθλητικές υπηρεσίες των κυβερνήσεων πρέπει να διαφοροποιούνται από τις άλλες υπηρεσίες λόγω των διαφορετικών στόχων τους. Οι κυβερνητικές δομές εργάζονται άμεσα στον τομέα του αθλητισμού με την προώθηση εκδηλώσεων ως Ολυμπιακών Αγώνων ή της πολιτικής γενικού προϋπολογισμού που συνδέεται με τις εθνικές ομάδες και τον αντίκτυπο που θα ήθελαν να έχουν τα κράτη. Ταυτόχρονα, οι άλλοι κυβερνητικοί φορείς χρησιμοποιούν

τον αθλητισμό ως τρόπο επίτευξης των στόχων τους και όχι ως τελικό. Η αθλητική πρακτική χρησιμοποιείται για την επίτευξη μη αθλητικών στόχων ως κοινωνική ένταξη για αποκλίνουσες νέους, ανάπτυξη ενός πιο υγιεινού τρόπου ζωής, βελτίωση των διπλωματικών σχέσεων μεταξύ κρατών, δημιουργία τουριστικών δραστηριοτήτων ή αύξηση του δυναμισμού των αγροτικών περιοχών. Αυτή η περιοχή είναι τεράστια και οι δυνατότητες που προσφέρονται από τον αθλητισμό είναι πολύ ευρύ και μπορούν να αφορούν και τους 17 στόχους αειφόρου ανάπτυξης που έχουν θεσπιστεί από τα Ηνωμένα Έθνη. Αυτή η σημασία του αθλητισμού ως εργαλείου σε διάφορα θέματα έδειξε. επιρροή και πολλά έργα εκτελούνται με, για παράδειγμα, εθνικό έργο, όπως η γαλλική πρωτοβουλία που ξεκίνησε το 2007 με την ονομασία "Sport dans la Ville", η οποία στοχεύει στην ανάπτυξη της ένταξης των μειονεκτούντων νέων μέσω δωρεάν αθλητικών πρακτικών και δραστηριοτήτων. Εφαρμόζοντας σε κοινωνικές γειτονιές το έργο διαχειρίζεται από εκπαιδευτές αθλητισμού που μεταδίδουν αξίες και βοηθούν τα παιδιά στην πρακτική τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 ΟΙ ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΣΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ

4.1 Μεταναστευτικές Ροές και Προσέγγιση

Η Σουηδία έχει μια μακρά ιστορία μετανάστευσης. Οι άνθρωποι έχουν μεταναστεύσει στη Σουηδία από το 1500. Το Γκέτεμποργκ έχει ιστορία ως πόλη εμπορίου, εμπορίου, ναυπηγείων και κατασκευής. Η Σουηδική Εταιρεία Ανατολικής Ινδίας εγκαταστάθηκε στο Γκέτεμποργκ τον 18ο αιώνα. Έχει χαρακτηριστεί από τη μετανάστευση από το 1600, με την ολλανδική αρχιτεκτονική να βοηθά στην κατασκευή του συστήματος καναλιών και οι Βρετανοί να συμβάλλουν στο εμπόριο και τη βιομηχανοποίηση της πόλης κατά τη διάρκεια του 1700 και του 1800. Κατά τη διάρκεια σχεδόν ενός αιώνα (μεταξύ του 1850 και του 1930), η Σουηδία ήταν μια χώρα μετανάστευσης μεγάλης κλίμακας, καθώς οι φτωχοί αγρότες και οι εργαζόμενοι έκαναν το επικίνδυνο ταξίδι στον Ατλαντικό για οικονομικούς και πολιτικούς λόγους και προκειμένου να προσπαθήσουν να βρουν καλύτερη ζωή συνθήκες. Μεταξύ 1860 και 1930 περίπου 1,4 εκατομμύρια άτομα έφυγαν από τη Σουηδία (ΟΟΣΑ, 2016β). Το Γκέτεμποργκ ήταν, κατά την εποχή της μεγάλης μετανάστευσης, το κύριο λιμάνι αναχώρησης. Από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η Σουηδία υπήρξε χώρα μετανάστευσης (Strömbäck 2016). Πρόσφυγες (πολλοί από τα κράτη της Βαλτικής) και επιζώντες πολέμου έφτασαν μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Παράλληλα, από τη δεκαετία του 1950 και μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1970, υπήρχε μια αρκετά μεγάλη εισροή μεταναστών εργασίας, ιδίως από τη Φινλανδία, την Ελλάδα, την Ιταλία, την Τουρκία και την πρώην Γιουγκοσλαβία. Στο Γκέτεμποργκ, πολλοί εργάστηκαν στην παραγωγή αυτοκινήτων (Volvo), αλλά και στην κατασκευή ρουλεμάν (SKF) και στην κορυφαία βιομηχανία ναυπηγείων (ΟΟΣΑ, 2016). Σε σχέση με την πετρελαϊκή κρίση το 1973 και την ναυτιλιακή κρίση, η μετανάστευση εργατικού δυναμικού μειώθηκε και από τότε, οι μεταναστευτικές πολιτικές της Σουηδίας επικεντρώθηκαν σε μεγάλο βαθμό στους πρόσφυγες και στην οικογενειακή επανένωση. Η μετανάστευση εργατικού δυναμικού αυξήθηκε από το 2008, αλλά παρέμεινε σχετικά σταθερή και μεταξύ 2004 και 2013 πάνω από το 20% των μόνιμων εισροών μεταναστών στη Σουηδία αποτελούσαν άτομα που ζητούσαν διεθνή

προστασία και ένα άλλο 40% έφτασε για να επανενωθεί με μέλη της οικογένειας (ΟΟΣΑ, 2016). Οι κορυφαίες ομάδες προσφύγων ήταν Βιετνάμ, μετά τον πόλεμο του Βιετνάμ, Λατινοαμερικάνοι κατά τη δεκαετία του 1970 και 1980, ομάδες μειονοτήτων της Μέσης Ανατολής (Ασσύριοι, Κούρδοι) κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1980, που έφυγαν από τον πόλεμο Ιράν-Ιράκ ή την επανάσταση του Ιράν κατά το 1979, από το κέρατο της Αφρικής Παλαιστίνιοι από Λίβανο, Βόσνιοι και Κροάτες κατά τη διάρκεια του Γιουγκοσλαβικού πολέμου καθώς και Ιρακινοί μεταξύ 2003 και 2011. Ο στόχος της σουηδικής πολιτικής ένταξης μπορεί να συνοψιστεί ως «προώθηση ίσων δικαιωμάτων, υποχρεώσεων και ευκαιριών για όλους, ανεξάρτητα από το εθνικό ή πολιτιστικό υπόβαθρο που πρέπει να επιτευχθεί μέσω γενικών μέτρων για ολόκληρο τον πληθυσμό (Regerungskansliet, 2009). Παρά αυτήν την καθολική προσέγγιση, τα μέτρα ένταξης άρχισαν ήδη από το 1970, όταν η ελεύθερη γλωσσική κατάρτιση εισήχθη για όλους τους μετανάστες και έκτοτε τα δικαιώματα των μεταναστών επεκτάθηκαν συστηματικά και οι μετανάστες (κυρίως πρόσφυγες και μέλη της οικογένειας) έλαβαν στοχευμένη υποστήριξη στην χρόνια στη Σουηδία (Bakbasel, 2012). Η Σουηδία έχει μακρά παράδοση στην παροχή σπιτιού για πολλούς μετανάστες που εγκαταλείπουν τον πόλεμο και τις διώξεις. Η πολιτική ένταξης, εκτός από τη γλωσσική κατάρτιση, στοχεύει σπάνια τους εργαζόμενους μετανάστες και προσανατολίζεται συχνότερα στους πρόσφυγες. Φυσικά, οι μετανάστες εργαζομένων επωφελούνται από υπηρεσίες υγείας, κοινωνικές και σχολικές - όπως και κάθε άλλος Σουηδός - αλλά δεν στοχεύονται σε συγκεκριμένες πολιτικές ένταξης της εργασίας, καθώς οι περισσότεροι από αυτούς είναι ήδη απασχολούμενοι.

4.2 Σήμερα: Νόμος περί Αποθεμάτων και Μετανάστευσης

Η Σουηδία αντιμετωπίζει δημογραφικές προκλήσεις με ηλικιωμένο πληθυσμό και χαμηλά επίπεδα αναπαραγωγής. Η αύξηση του πληθυσμού μέσω της μετανάστευσης, σύμφωνα με τους περισσότερους οικονομικούς αναλυτές, θεωρείται θετική για τη μακροπρόθεσμη ανάπτυξη και ανάπτυξη. Ορισμένες αναφορές δείχνουν ότι η ανάπτυξη σχετίζεται με την εισροή προσφύγων, καθώς δημιουργεί νέες θέσεις εργασίας και αυξάνει την κατανάλωση (Scocco & Andersson, 2015). Σήμερα, οι μη Σουηδοί κάτοικοι στη Σουηδία αντιπροσωπεύουν το 19% του συνολικού πληθυσμού (εξαγωγή δεδομένων 2014-2015 από τη βάση δεδομένων του ΟΟΣΑ για τα

περιφερειακά αποτελέσματα μετανάστευσης) και προέρχονται σε μεγάλο βαθμό από τη Φινλανδία (10%), το Ιράκ (8%), την Πολωνία (5%) , Ιρανικά, Συριακά (4%) και Σομαλικά (4%) (ΟΟΣΑ, 2016). Περίπου 4.000 μετανάστες στην ΕΕ εκτιμάται ότι ζουν στη Σουηδία το φθινόπωρο του 2016, οι Ρομά από τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία φθάνουν στη Σουηδία για αρκετά χρόνια (Σουηδική Υπηρεσία Μετανάστευσης) Το Γκέτεμποργκ είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Σουηδίας και έχει πληθυσμό 556 640 (2016). Οι μετανάστες αντιπροσωπεύουν το 25% του πληθυσμού και το 34% του γενικού πληθυσμού έχει ξένο υπόβαθρο (Göteborgs stad 2016). Η πόλη βρίσκεται κατά μήκος της ακτής στην περιοχή Västra Götaland, μία από τις 21 γεωγραφικές και διοικητικές περιοχές της Σουηδίας και μία από τις δύο κομητείες (Västra Götaland και Halland) που σχηματίζουν την περιοχή Västsverige, η οποία από μόνη της είναι μία από τις οκτώ περιοχές Riksomraden της Σουηδίας. Σε σύγκριση στην περιοχή Västsverige, οι ξένοι που γεννήθηκαν αντιπροσωπεύουν το 18,4% του πληθυσμού (εξαγωγή δεδομένων 2014-2015 από τη βάση δεδομένων του ΟΟΣΑ για τα περιφερειακά αποτελέσματα μετανάστευσης) και οι αλλοδαποί εργαζόμενοι αντιπροσώπευαν το 14% του περιφερειακού εργατικού δυναμικού το 2009. Στο Γκέτεμποργκ το 2009 οι περισσότεροι από τους μη υπηκόους, σχεδόν το ένα τέταρτο, προέρχονταν από τη Σκανδιναβία και περίπου τα δύο τρίτα όλων των μη υπηκόων προέρχονταν από τρίτες χώρες με τη μεγαλύτερη ομάδα να ήταν από το Ιράκ (9%) (Bakbasel, 2012). Το κύριο νομικό πλαίσιο που ρυθμίζει τη μετανάστευση στη Σουηδία είναι ο νόμος για τους αλλοδαπούς (Utlänningslagen 2005: 716). Ένα άτομο είναι αυτόματα Σουηδός εάν τουλάχιστον ένας γονέας είναι Σουηδός πολίτης. Για να λάβετε άδεια εργασίας, πρέπει να έχει προσφερθεί εργασία εκ των προτέρων και να υποβάλει αίτηση για άδεια πριν φτάσει στη Σουηδία (Arbetsformedlingen, 2016). Οι αιτήσεις για άδεια εργασίας υποβάλλονται συνήθως εκτός της Σουηδίας. Δεν είναι δυνατή η υποβολή αίτησης για άδεια εργασίας και η αναζήτηση εργασίας στη Σουηδία εκτός από άτομα που σπουδάζουν στη χώρα, τα οποία αντιπροσώπευαν το 3% των αδειών εργασίας που εκδόθηκαν το 2016 (ΟΟΣΑ, 2017). Όσον αφορά τη μετανάστευση εργασίας, χορηγήθηκαν 12 526 άδειες εργασίας το 2016 σε σύγκριση με 16 900 το 2015 (Οργανισμός Μετανάστευσης 2016, Στατιστικά στοιχεία: Χορηγήθηκαν άδειες εργασίας). Τα περισσότερα από αυτά ήταν στον τομέα της πληροφορικής (π.χ. αρχιτέκτονες ή προγραμματιστές πληροφορικής), αλλά πολλοί εργάζονται επίσης ως πολιτικοί μηχανικοί ή μηχανικοί. Οι περισσότερες θέσεις εργασίας σε αυτήν την κατηγορία απαιτούν μετα-δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Ένας

άλλος σημαντικός τομέας για τα άτομα που αναζητούν άδεια εργασίας για να έρθουν στη Σουηδία είναι, ωστόσο, η χαμηλή αμειβόμενη και η γεωργική ή δασική εργασία, όπως η συλλογή βακκινίων.

4.3 Πρόσφατοι Αιτούντες Άσυλο και Αφιξη Προσφύγων και Νομοθεσία

Από το 2012, σημειώθηκε αύξηση του αριθμού των αιτούντων άσυλο και το 2015, η Σουηδία γνώρισε τη μεγαλύτερη πρόσληψη αιτούντων για άσυλο στη σύγχρονη εποχή. Εκείνο το έτος, υπήρχαν 162 877 αιτήσεις ασύλου που αντιπροσωπεύουν το 12,3% του συνόλου της ΕΕ (στατιστικές της Σουηδικής Υπηρεσίας Μετανάστευσης). Πάνω από 70.000 ήταν παιδιά και 35.000 από αυτά ήταν ασυνόδευτοι ανήλικοι. Οι περισσότεροι αιτούντες άσυλο προέρχονταν από τη Συρία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ, τη Σομαλία, την Ερυθραία και υπάρχει επίσης η κατηγορία «απάτριδες». Το 2016 και το 2017, η Τουρκία και η Γεωργία εμφανίστηκαν ως νέες χώρες καταγωγής (ibid). Ωστόσο, το 2016, ο συνολικός αριθμός αιτήσεων ασύλου στη Σουηδία ήταν 29.000 (στατιστικές του Οργανισμού Μετανάστευσης), ο χαμηλότερος αριθμός από το 2010. Οι αυξημένες αφίξεις έθεσαν ερωτήματα στη σουηδική κοινή γνώμη σχετικά με την ικανότητα των σουηδικών οργανισμών πρόνοιας να λαμβάνουν και μακροπρόθεσμα ενσωματώνουν μεγάλο αριθμό προσφύγων. Μια αλλαγή στη νομοθεσία για το άσυλο εισήχθη το 2016, συμπεριλαμβανομένης της μεγαλύτερης εξέτασης των λόγων για άδειες ασύλου και προσωρινής παραμονής, καθώς και έλεγχοι στα σύνορα με αποτέλεσμα τη μείωση του αριθμού των αιτούντων άσυλο. Από την 1η Ιανουαρίου 2017, η Υπηρεσία Μετανάστευσης είναι υπεύθυνη για την ανάθεση κατόχων καθεστώτος που χρειάζονται βοήθεια για την οργάνωση διαμονής σε δήμους σε ολόκληρη τη χώρα (βλ. Σχήμα 3.1 παρακάτω). Η κατανομή βασίζεται σε συνδυασμό κριτηρίων, όπως το μέγεθος του δήμου, οι εργασιακές ευκαιρίες και η ικανότητα λήψης. Με τη μεγάλη εισροή προσφύγων το 2014 και το 2015, ο Οργανισμός Μετανάστευσης αντιμετώπισε δυσκολίες στη διαχείριση όλων των αιτήσεων ασύλου και ο χρόνος επεξεργασίας τους παρατάθηκε. Το 2016, ο μέσος χρόνος που απαιτείται για τον χειρισμό μιας αίτησης ήταν 328 ημέρες (στατιστικά στοιχεία του οργανισμού μετανάστευσης 2016) σε σύγκριση με 125 ημέρες το 2013. Με λιγότερες αιτήσεις, αναμένεται ότι η διαδικασία θα είναι πιο γρήγορη, μειώνοντας τον χρόνο που έχουν οι αιτούντες άσυλο για να ζήσει στην αβεβαιότητα της αποστολής του.

4.4 Ευημερία και Ένταξη στην Πόλη

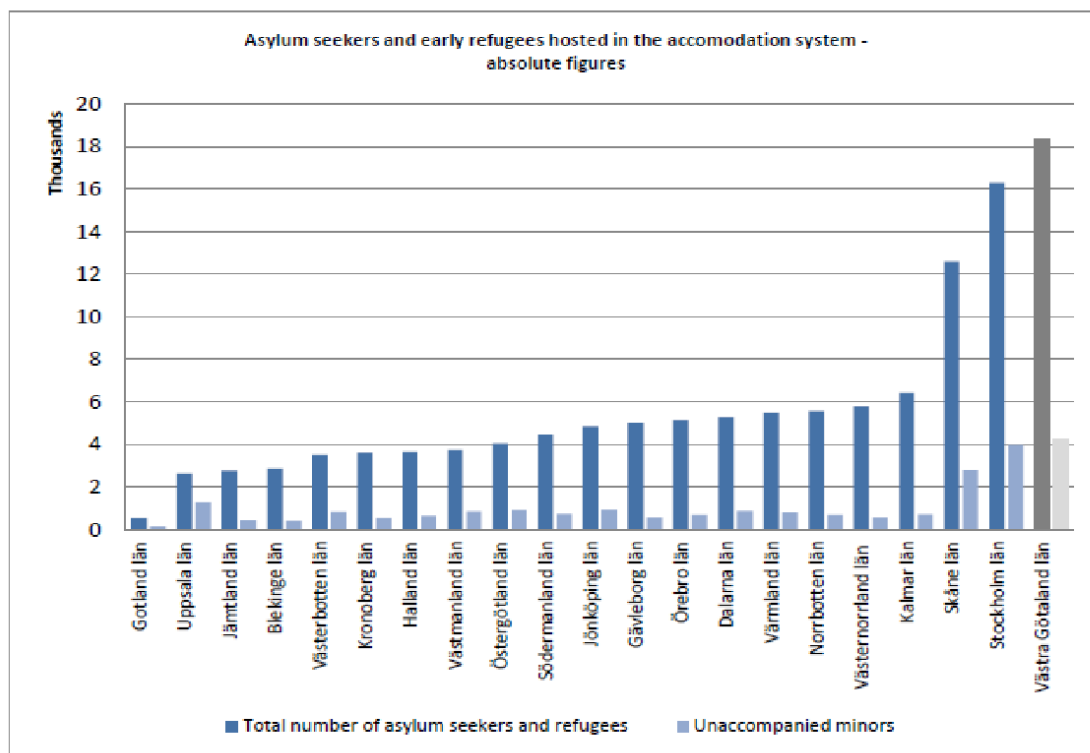
Η ευημερία στην περιοχή της Δυτικής Σουηδίας (περιοχή Västsverige), όπου βρίσκεται το Γκέτεμποργκ, μοιάζει πολύ με τον εθνικό μέσο όρο. Ωστόσο, η περιοχή αποδίδει ελαφρώς χειρότερα στις ακόλουθες διαστάσεις: στέγαση, περιβάλλον, ασφάλεια και εκπαίδευση, εξίσου ικανοποιητική με τη ζωή και συμμετοχή των πολιτών και ελαφρώς καλύτερη πρόσβαση σε υπηρεσίες, υγεία, θέσεις εργασίας, εισόδημα και αίσθηση της κοινότητας (ad-hoc ανάλυση με βάση το σύνολο δεδομένων ευημερίας του ΟΟΣΑ 2017). Ιστορικά, το Γκέτεμποργκ υπήρξε πόλη εμπορίου, εμπορίου, ναυπηγείων και βιομηχανίας. Ως το μεγαλύτερο λιμάνι της Σκανδιναβίας και ένα από τα μεγαλύτερα στη Βόρεια Ευρώπη, η πόλη φιλοξενεί το ένα τρίτο των εξαγωγών και εισαγωγών της Σουηδίας (Business Region Göteborg 2016). Σημαντικές βιομηχανικές εταιρείες καταγωγής Γκέτεμποργκ περιλαμβάνουν τη Volvo και την SKF. Η περιοχή του Γκέτεμποργκ αντιπροσωπεύει σήμερα μια αναπτυσσόμενη οικονομία. Ένας από τους ταχύτερα αναπτυσσόμενους βιομηχανικούς κλάδους είναι η ιατρική βιομηχανία. Η παγκόσμια φαρμακευτική εταιρεία AstraZeneca εδρεύει στο Γκέτεμποργκ όπου βρίσκεται το μεγαλύτερο μέρος των ερευνητικών δραστηριοτήτων, η οποία προβλέπει στενή συνεργασία μεταξύ της εταιρείας και των πανεπιστημίων που βρίσκονται στην πόλη (Chalmers και Πανεπιστήμιο του Γκέτεμποργκ). Ο τουρισμός και ο τομέας της πληροφορικής είναι επίσης παραδείγματα τομέων που αντιπροσωπεύουν ταχεία ανάπτυξη. Έχουν δημιουργηθεί περισσότερες από 100.000 νέες θέσεις εργασίας από το 2000 και ο ρυθμός ανάπτυξης αναμένεται να επιταχυνθεί περαιτέρω με πολλά νέα αναπτυξιακά έργα, συμπεριλαμβανομένου του πολεοδομικού σχεδιασμού και της επέκτασης (Business Region Göteborg 2016). Τα δύο πανεπιστήμια της πόλης συμβάλλουν περαιτέρω στο προφίλ της πόλης ως εντατικής γνώσης και επίσης προβλέπουν στενή συνεργασία μεταξύ έρευνας, πολιτικής, καινοτομίας και επιχειρηματικότητας. Οι μεγάλες ανισότητες και ανισότητες μεταξύ διαφορετικών τμημάτων και περιοχών καθιστούν το Γκέτεμποργκ μια ξεχωριστή πόλη. Σε γενικές γραμμές, η Σουηδία έχει υψηλό ποσοστό διαχωρισμού κατοικιών ανά εθνικότητα σε σύγκριση με διεθνές επίπεδο (Andersson, 2010). Παρόλο που η Σουηδία εξακολουθεί να είναι μια από τις πιο ισότιμες χώρες του ΟΟΣΑ, η αύξηση των ανισοτήτων στις συνθήκες διαβίωσης μεταξύ του 1985 και στα τέλη της δεκαετίας του 2000 είναι η ταχύτερη μεταξύ όλων των χωρών του ΟΟΣΑ (ΟΟΣΑ 2015). Ο αστικός γεωγραφικός διαχωρισμός στη Σουηδία έχει τις ρίζες του στο λεγόμενο «πρόγραμμα εκατομμυρίων» (miljonprogrammet), που ιδρύθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1960 και στις αρχές

της δεκαετίας του 1970. Ο στόχος ήταν να συμβιβαστεί με τις ελλείψεις κατοικιών μέσω της οικοδόμησης ενός εκατομμυρίου κατοικιών, κυρίως ενοικιάσεις διαμερισμάτων σε ψηλά κτίρια έξω από το κέντρο της πόλης. Τα προάστια δημιουργήθηκαν και κατοικούσαν ως επί το πλείστον από την εργατική τάξη. Μεταξύ 1970 και 1990, πολλοί από αυτούς τους αρχικούς κατοίκους μετακόμισαν, αφήνοντας πίσω τους κενά διαμερίσματα και πύργους κατοικιών. Εκείνοι που έμειναν ήταν γενικά άνθρωποι σε σχετικά δύσκολες κοινωνικές καταστάσεις. Από τη δεκαετία του 1990, πολλοί πρόσφυγες έχουν μετακινηθεί σε αυτές τις περιοχές. Καθώς ο αριθμός των αιτούντων άσυλο αυξήθηκε το 2014 και το 2015, αυτό το μοτίβο ενισχύθηκε σε ορισμένες σουηδικές πόλεις. Ορισμένες από αυτές τις περιοχές ονομάζονται από τις σουηδικές δημόσιες αρχές εκτεθειμένες περιοχές και συχνά συνδέονται με υψηλή ανεργία, χαμηλό εισόδημα, χαμηλότερα επίπεδα εκπαίδευσης και υγείας, κακά αποτελέσματα στο σχολείο και μερικές φορές περιθωριακούς νέους. Η αστυνομία έχει προσδιορίσει 15 περιοχές / γειτονίες στη Σουηδία ως ιδιαίτερα «εκτεθειμένες». έξι από αυτά βρίσκονται στο Γκέτεμποργκ (Polisen 2015). Υπήρξε, με την πάροδο του χρόνου, στοχευμένα σχέδια δράσης για την αντιμετώπιση των ανισοτήτων σε συγκεκριμένες περιοχές (Thörnquist: 22) και η πόλη έχει δεσμευτεί να μετρήσει τις ανισότητες στις γειτονίες της. Για το σκοπό αυτό, παράγει το «Göteborgsbladet» 2, το οποίο είναι μια ετήσια έκθεση που παρέχει βασικά στατιστικά στοιχεία για κάθε υποδιαίρεση της πόλης.

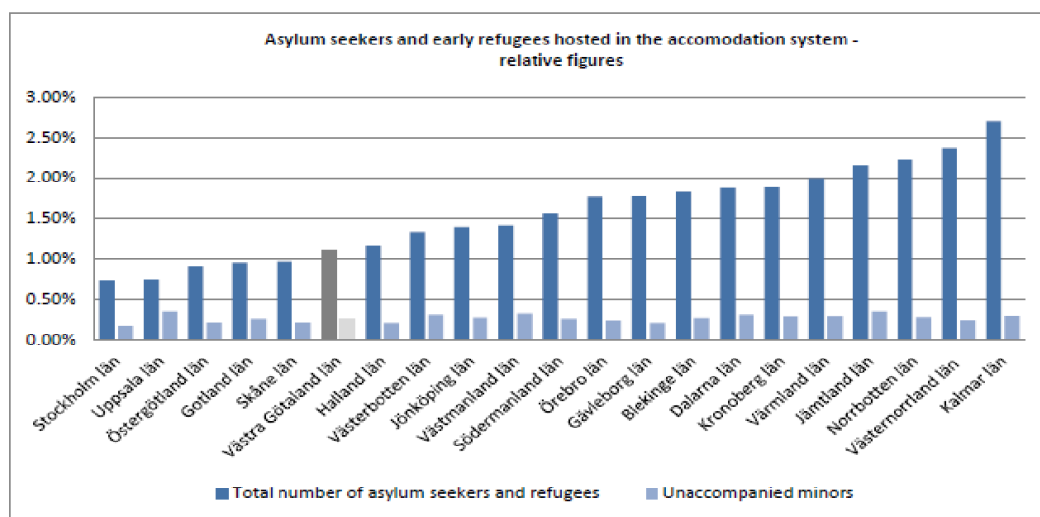
Το Γκέτεμποργκ αποτελείται από δέκα περιοχές. Η κοινωνικο-χωρική διαίρεση χαρακτηρίζει ορισμένες από τις περιοχές, για παράδειγμα «Σουηδοί» κυριαρχούν στα νοτιοδυτικά, που είναι κοντά στη θάλασσα, ενώ άλλες περιοχές (π.χ. βορειοανατολικά) κυριαρχούνται από μετανάστες (Σχήμα 3.7). Στην ίδια περιοχή μπορεί να υπάρχουν μεγάλες διαφορές ως προς την καταγωγή και την ευημερία. Για παράδειγμα, η περιοχή Askim-Frölunda-Högsbo είναι ένας μικρόκοσμος του διαχωρισμού στο Γκέτεμποργκ: γύρω από το torg του Frölunda και στις γειτονίες του Tyngnared υπάρχουν ακόμη απομεινάρια του εκατομμυρίου προγράμματος, ενώ στο Fiskebäck και το Näset, ο πληθυσμός έχει υψηλό εισόδημα και ζει σε κατοικημένες περιοχές με μονοκατοικίες. Ο οικιστικός διαχωρισμός δεν πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια της νύχτας, μεταξύ του 1994 και του 2005 ο αριθμός των κατοίκων αλλοδαπών αυξήθηκε σχεδόν σε κάθε περιοχή, αλλά πιο σημαντικό στις περιοχές που είχαν ήδη μεγάλο αριθμό κατοίκων ξένων το 1994, δείχνοντας ότι η παρουσία μεταναστών σε μια περιοχή αντιπροσώπευε έναν παράγοντα έλξης για τους

νεοεισερχόμενους (Bakbasel, 2012 [5]). Ορισμένες γειτονιές είναι πυκνότερες στις εθνοτικές μειονότητες και χαρακτηρίζονται επίσης από χαμηλά κοινωνικοοικονομικά αποτελέσματα όσον αφορά το εισόδημα, την εκπαίδευση, το προσδόκιμο ζωής, την εμπιστοσύνη, την υγεία κ.λπ. Για παράδειγμα, στο Bergsjön (Ostra Gotenborg), το 54% του ενήλικου πληθυσμού ορίζει ως κοινωνικά απομονωμένοι, που σημαίνει ότι θεωρούν ότι στερούνται φίλων και κοινωνικών σχέσεων, σε σύγκριση με το 4% στη Νοτιοδυτική Ακτή (Γκέτεμποργκ, 2014 [3]): 106). Στο North Angered, το 51% του πληθυσμού εκφράζει χαμηλή εμπιστοσύνη σε άλλους ανθρώπους, σε σύγκριση με το 11% στη νοτιοδυτική ακτή. Υπάρχουν μεγάλες διακυμάνσεις στο εισόδημα σε όλη την πόλη (Πίνακας 3.2). Το μεσαίο εισόδημα για το Γκέτεμποργκ ήταν συνολικά 279 000 SEK το 2015. 313 000 για εκείνους με σουηδικό υπόβαθρο και 212.000 για αυτούς με ξένο υπόβαθρο. Το 2010, ένα άτομο με ξένη καταγωγή στο Γκέτεμποργκ κέρδισε, κατά μέσο όρο, το 64% του μεσαίου εισοδήματος για ένα άτομο με σουηδικό υπόβαθρο. το 2015, το χάσμα είχε μειωθεί στο 68% (Göteborgs stad, 2016, στατιστικά στοιχεία).

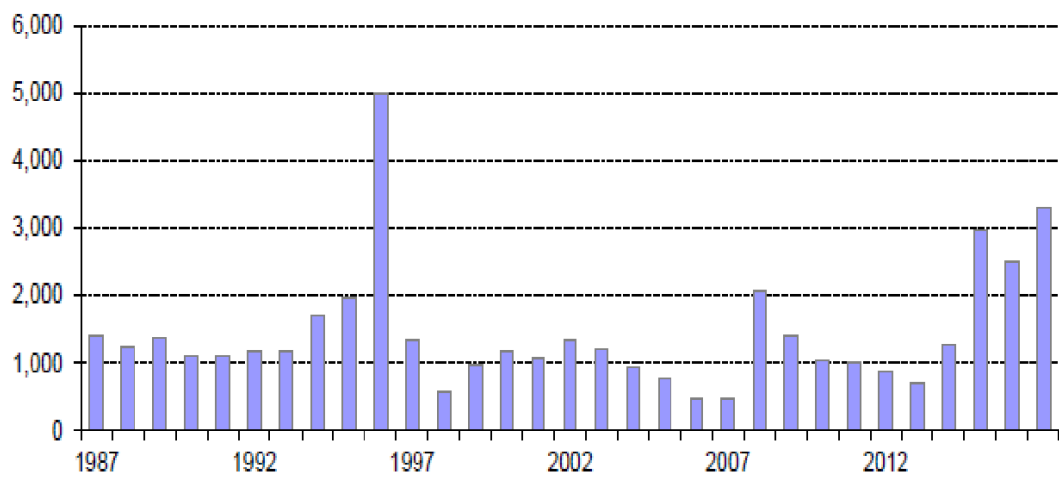
Το μέσο εισόδημα έχει αυξηθεί σημαντικά στο Γκέτεμποργκ από το 1992. Ωστόσο, στην πραγματικότητα έχει μειωθεί σε εκείνες τις περιοχές όπου ήταν χαμηλότερη από την αρχή (Γκέτεμποργκ, 2014). Οι διαφορές στις συνθήκες διαβίωσης μεταξύ παιδιών με διαφορετικό υπόβαθρο έχουν επιδεινωθεί σημαντικά κατά την περίοδο μεταξύ 1990 και 2012 (Γκέτεμποργκ, 2014). Το 2013, στην επαρχία της Τορσλάντας, το 1,5% των παιδιών ζούσαν σε νοικοκυριά που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως φτωχά από τα πρότυπα που χρησιμοποιεί το Save the Children³, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό για το Bergsjön ήταν 56% (Γκέτεμποργκς 2014: 64). Το προσδόκιμο ζωής ποικίλλει κατά 9,1 έτη για τους άνδρες και 6 έτη για τις γυναίκες μεταξύ των περιφερειών Bergsjön (73% ξένο υπόβαθρο) και Långedrag (22% πληθυσμός ξένου υποβάθρου) (Göteborgs stad 2014: 121).

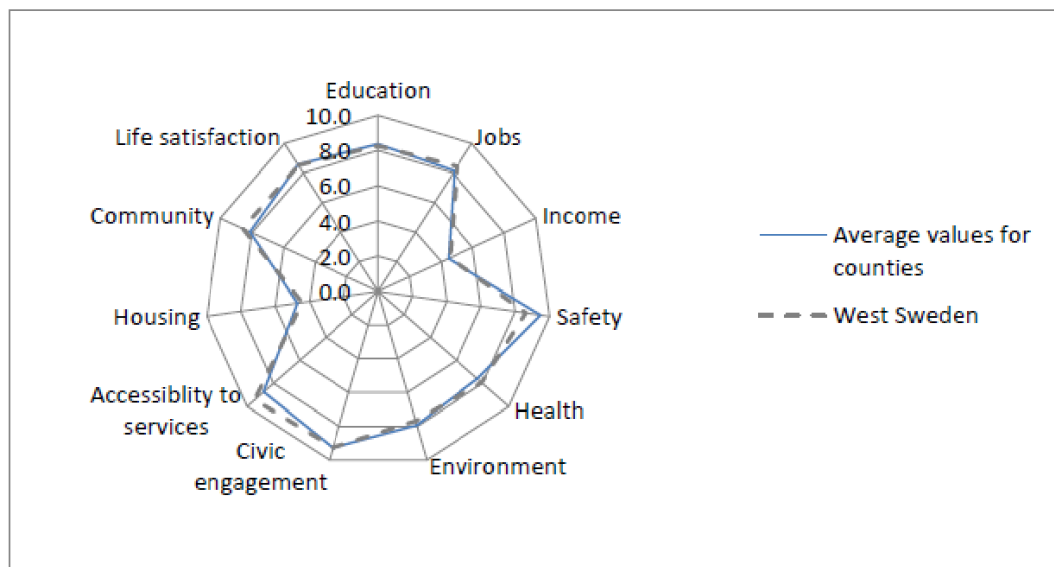
Σχήμα 4.4.1 Παρουσία αιτούντων άσυλο στο σύστημα διαμονής ανά περιοχή σε επίπεδο TL3 στη Σουηδία το 2017 - απόλυτα στοιχεία

Σχήμα 4.4.2 Παρουσία αιτούντων άσυλο στο σύστημα διαμονής ανά περιοχή σε επίπεδο TL3 στη Σουηδία το 2017 - σχετικά στοιχεία.

Σχήμα 4.4.3 Αριθμός προσφύγων ετησίως στο Γκέτεμποργκ 1987-2016.

Σχήμα 4.4.4 Ευημερία στη Δυτική Σουηδία 2017.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5 Η ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΣΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΣΠΟΡ

5.1 Σουηδική Ανταγωνιστική Λέσχη Αθλητισμού

Ο στόχος των ανταγωνιστικών αθλητικών συλλόγων στη Σουηδία είναι διπλός. Το ένα είναι να δώσουμε τη δυνατότητα στους συμμετέχοντες να διατηρήσουν καλή υγεία μέσω της σωματικής άσκησης και να προωθήσουν αξίες όπως η δημοκρατία, ο σεβασμός, η ισότητα και η διαφάνεια παρά τα οικονομικά, κοινωνικά, εθνοτικά ή θρησκευτικά υπόβαθρα (Peterson, 2000), που ονομάζεται «ενίσχυση της σύνδεσης» (Peterson, 2008). Ο άλλος στόχος είναι να ανακαλύψουμε και να ενθαρρύνουμε ταλαντούχους νέους να γίνουν ελίτ αθλητές, αυτό που ο Peterson (2008) αποκαλεί «ενθάρρυνση του ανταγωνισμού». Ιστορικά και πολιτιστικά, τα αθλητικά κλαμπ στη Σουηδία αναπτύχθηκαν ως «λαϊκό κίνημα» στη σουηδική κοινωνία. Ο Peterson (2000) περιγράφει τη διαδικασία: Ο κοινωνικός τομέας - ο αθλητικός σύλλογος και η πρακτική του - είναι μια μοναδική σουηδική κατασκευή, ένα δωμάτιο για τον σουηδικό πληθυσμό, με πρωταγωνιστές κυρίως εθνικούς Σουηδούς γονείς και με την ιστορία, κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική [αξίες ολόκληρης της σουηδικής κοινωνίας ως υπόθεση (σελ. 154). Δεδομένου ότι ο αθλητισμός είναι ένα λαϊκό κίνημα, όλοι πρέπει να είναι ευπρόσδεκτοι να συμμετάσχουν. Το πρόγραμμα πολιτικής [RF] της Σουηδικής Αθλητικής Συνομοσπονδίας, Idrotten Vill (2005), δηλώνει: Όλοι είναι ευπρόσδεκτοι να συμμετέχουν σε αθλητικά κλαμπ στο δικό τους επίπεδο, χωρίς αναφορά στην εθνικότητα, την εθνική καταγωγή, τη θρησκεία, την ηλικία, το φύλο, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, τη σωματική και ψυχικές αναπηρίες (σελ. 12). Τα αθλητικά κλαμπ για παιδιά και νέους στη Σουηδία βασίζονται κυρίως σε τοπικά κλαμπ που διευθύνονται από μέλη που συμμετέχουν εθελοντικά και οργανώνουν δραστηριότητες. Τα αθλητικά κλαμπ εκτιμούνται ιδιαίτερα από το κράτος και υποστηρίζονται οικονομικά από το κρατικό υπουργείο Αθλητισμού από το 1912. Ο μεγάλος αριθμός νέων μελών καθιστά τα αθλητικά

κλαμπ τον πιο σημαντικό χώρο για δραστηριότητες αναψυχής μεταξύ Σουηδών παιδιών και νέων (Nilsson, 1995; Peterson, 2000; RF, 2005).

Η πρώτη επαφή με τον αθλητισμό για ένα νεοαφιχθέν παιδί με το σχολικό μάθημα της φυσικής αγωγής και της υγείας [PEH], το οποίο είναι υποχρεωτικό στα δημοτικά και ανώτερα δευτεροβάθμια σχολεία της Σουηδίας. Υπάρχουν επίσης ανταγωνιστικά σχολικά αθλήματα. Πολλά δημοτικά σχολεία έχουν ένα πρόγραμμα αθλητικών προγραμμάτων για να προσελκύσουν νέους μαθητές. Στα σχολεία της ανώτερης δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης υπάρχουν επίσης εθνικά αναγνωρισμένα ειδικά αθλητικά προγράμματα για πολλά υποσχόμενους αθλητές. Τα αθλητικά κέντρα club θεωρούνται κατάλληλη αρένα για την ένταξη παιδιών και νέων της μειονότητας στη σουηδική κοινωνία (Lundvall, 2009; Peterson, 2000; Peterson, 2008) η σουηδική κυβέρνηση ειδικά έργα - handslaget (χειραψία) και Idrottslyftet (ανυψωτικά αθλήματα) - για τη συμμετοχή περισσότερων παιδιών και νέων σε αθλητικά κλαμπ, ειδικά κορίτσια και παιδιά με μεταναστευτικό υπόβαθρο (Lundvall, 2007). Η RF (2005) χαιρέτισε αυτήν την πρόκληση: Η σουηδική αθλητική ομοσπονδία θα χρησιμοποιήσει αυτές τις ευκαιρίες για να συμβάλει στην αύξηση της κατανόησης για άτομα από άλλους πολιτισμούς ... προσπαθώντας ενεργά να εμπλέξει παιδιά και νέους με μεταναστευτικό υπόβαθρο σε αθλητικούς συλλόγους (σελ. 13). Μόνο ένα περιορισμένο αριθμός μελετών που ασχολούνται με τον αθλητισμό και την ένταξη στη Σουηδία (Fundberg, 2012, Peterson, 2000). Πολλά βασίζονται στις αξιολογήσεις του Handslagetand Idrottslyftet (Carlsson, 2007, Fundberg & Pripp, 2007, Larsson & Svender, 2007, Lundvall, 2007). Αυτές οι μελέτες διαπίστωσαν ότι τα αγόρια μετανάστες συμμετέχουν στον αθλητισμό, ειδικά στο ποδόσφαιρο, όσο και συχνά πιο παθιασμένα από τα αγόρια που έχουν εθνικότητα από τη Σουηδία (Fundberg, 2004, 2010; RF, 2003, 2010). Ωστόσο, τα αγόρια μεταναστών δεν αισθάνονται πάντα ευπρόσδεκτα όταν παρακολουθούν αθλητικά σε κλαμπ (RF, 2010). Τα κορίτσια γενικά, ανεξάρτητα από το αν προέρχονται από τη Σουηδική προέλευση των μεταναστών, ασχολούνται λιγότερο με τον αθλητισμό (Nilsson, 1998; RF, 2003, 2010). Κορίτσια από μουσουλμανικές οικογένειες ασχολούνται λιγότερο με τα αθλήματα (RF, 2010), εστιάζοντας περισσότερο στη σχολική εργασία και στα αθλήματα όπως τα αερόμπικ και το περπάτημα (Fundberg, 2012). Ορισμένες νορβηγικές μελέτες δείχνουν ότι ο τρόπος με τον οποίο οργανώνονται οι αθλητικές δραστηριότητες δεν ανταποκρίνεται στους κανόνες και τις αξίες του πολιτισμού, της θρησκείας ή της οικογένειας των μουσουλμάνων κοριτσιών (Skille, 2006a; Walseth

& Fasting, 2003). Ομάδες μικτού φύλου, κωδικοί ενδυμασίας, οι ταυτότητες ως γυναίκες και οι προσδοκίες οικιακής εργασίας είναι μερικά από τα εμπόδια που εμποδίζουν τα κορίτσια να συμμετάσχουν σε σουηδικά αθλήματα (Cortis, 2009, Fundberg, 2012, RF, 2010, Walseth & Fasting, 2003, Skille, 2006a, Strandbu, 2004). Άλλα εμπόδια περιλαμβάνουν την έλλειψη αθλητικής παράδοσης στη χώρα καταγωγής του κοριτσιού και την έλλειψη γνώσεων σχετικά με τον τρόπο επικοινωνίας με αθλητικούς συλλόγους στη Σουηδία (RF, 2010). Η έρευνα για τον αθλητισμό ως αρένα ένταξης επικεντρώθηκε κυρίως στον τρόπο με τον οποίο οι πολιτισμοί και οι θρησκείες των μεταναστών δημιουργούν τη συμμετοχή τους στον αθλητισμό (Cortis, 2009, Fundberg, 2012, Handslagsrapport, 2007, Walseth & Fasting, 2003; Skille, 2006a, Strandbu, 2004). Ωστόσο, η τρέχουσα έρευνα επικεντρώνεται επίσης στο πώς τα αθλητικά σωματεία μπορούν να αποτελέσουν εμπόδιο. Η ολοκλήρωση πρέπει να είναι μια αμφίδρομη διαδικασία. Οι φωνές των μεταναστών και η ορατότητα δεν είναι τόσο παρόντα όσο θα έπρεπε (Walseth, 2004). Ο Lundvall (2009) προτείνει ότι, ακόμη και αν υπάρχουν καλά παραδείγματα για το πώς οι αθλητικοί σύλλογοι έχουν ενσωματώσει παιδιά μειονότητας, η κύρια εντύπωση είναι ότι τα σουηδικά αθλητικά σωματεία έχουν προβλήματα προσαρμογής σε νέους πολιτισμούς και διαφορετικούς τρόπους σκέψης. Οι πολυπολιτισμικές διαστάσεις δεν εκπροσωπούνται μεταξύ των ηγετών και των μελών του διοικητικού συμβουλίου, και οι ηγέτες σε τοπικό επίπεδο συχνά δεν είναι διατεθειμένοι να συναντηθούν και να κατανοήσουν τους συμμετέχοντες με μη Σουηδικό πολιτιστικό, εθνικό ή / και θρησκευτικό υπόβαθρο (Fundberg, 2012). Η πολυπολιτισμική διάσταση στον αθλητισμό είναι πιο ορατή στο επίπεδο του παίκτη και οι περισσότερες σχέσεις μεταξύ αθλητών που συμμετέχουν σε διαφορετικά πολιτιστικά υπόβαθρα περιορίζονται στην πραγματική αθλητική δραστηριότητα (Walseth, 2008). Ως εκ τούτου, θεωρούμε σημαντικό να μελετήσουμε τις προϋποθέσεις για συναντήσεις μεταξύ σουηδικής αθλητικής κουλτούρας και παιδιών που μεταναστεύουν από άλλους πολιτισμούς.

5.2 Εταιρικότητα και Αθλητισμός

Ο αθλητισμός είναι μια σωματική δραστηριότητα και το σώμα έχει διαφορετικές έννοιες σε διαφορετικές κουλτούρες, οι οποίες πρέπει να ληφθούν υπόψη στη διαδικασία ολοκλήρωσης. Δεδομένου ότι η ίδια η δραστηριότητα φέρνει κοντά παιδιά

και νέους στον αθλητισμό, εδώ διερευνούμε την εταιρική σχέση, το πλαίσιο και τον αθλητισμό. Τονίζουμε ότι το σώμα, τα πλαίσια και η κοινωνία πρέπει να θεωρηθούν ως συνυφασμένες συνεχιζόμενες διαδικασίες που έχουν συνέπειες για την ερμηνεία των δεδομένων σε αυτήν τη μελέτη. Ο Nilsson (1998) παρατηρεί ότι το σώμα είναι ένα σημαντικό μέσο έκφρασης μέσα στην κυρίαρχη πολιτιστική τάξη, και ο Shilling (2003) βλέπει το σώμα ως την πηγή της κατανόησης των κοινωνιών. Το σώμα βρίσκεται · μέσω του σώματος δημιουργούμε και οι δύο από τα πλαίσια της ζωής μας. Μέσω της εταιρίας μας συμπεριλαμβανόμαστε ή και αποκλείωμαστε από τις κοινότητες. Δεν είναι δυνατόν να διαχωρίσουμε το σώμα από την κοινωνία και μέσω των ενεργειών του σώματός μας συνιστούμε ταυτόχρονα και αποτελούμαστε από την κοινωνία μας:

Το εσωτερικό και το εξωτερικό σώμα δεν καταλαμβάνουν ξεχωριστές σφαίρες, ούτε το ατομικό και το κοινωνικό σώμα είναι δεκτό σε λογικές αναλύσεις ως ξεχωριστές οντότητες, είναι ακριβώς η αλληλεπίδραση και των τεσσάρων αυτών διαστάσεων του σώματος στον πολιτισμό και τη φύση που είναι το ιδιαίτερο ενδιαφέρον μιας κοινωνιολογίας του σώματος (Kirk, 1993, 58). Η άποψη του σώματος και της σωματικής δραστηριότητας έχει ιστορικά αλλάξει σε συναυλία με τις αλλαγές στην κοινωνία. Το σώμα μπορεί, σύμφωνα με τον Kirk (1993), να θεωρηθεί από πολιτικές και ιστορικές πτυχές, και είναι επίσης, σύμφωνα με τον Eichberg (1998), αντικείμενο πολιτιστικής και ιστορικής κατανόησης. Διαφορετικές ιδεολογίες δημιουργούν διαφορετικές απόψεις του σώματος, όπως στη σουηδική ιστορία της γυμναστικής, όπου το σώμα ήταν πειθαρχημένο και η ψυχή υποτάχθηκε (Lindroth, 1993). Ο ανταγωνιστικός αθλητισμός συμβάλλει στον αποικισμό του σώματος και στον διαχωρισμό από το φυσικό του περιβάλλον, καθώς η βιομηχανία της δυτικής βιομηχανίας χωρίζει την εργασία και τον ελεύθερο χρόνο (Eichberg, 1998). Στη σημερινή σύγχρονη κοινωνία μας, όταν το σώμα μπορεί να αναμορφωθεί, το σώμα δεν εκφράζει πλέον ποιος είσαι, αλλά τι είσαι (Nilsson, 1998).

5.3 Ένταξη της Νεολαίας Μεταναστών στη Σουηδία

Κατά τη μετανάστευση, οι νέοι μετανάστες μπορούν να υποφέρουν από στέρηση βασικών αναγκών, να υποστούν άγχος που σχετίζεται με πιθανές συγκρούσεις και αβεβαιότητα και να υποστούν απώλεια φιλιών. Κατά συνέπεια, η μοναξιά και η απομόνωση είναι συχνά κεντρικά χαρακτηριστικά των εμπειριών των μεταναστών

από τη νέα κοινωνία υποδοχής (De Haene et al., 2010). Αυτά τα συναισθήματα και οι εμπειρίες μπορούν να επηρεάσουν τη σταθεροποίηση, την ανάκαμψη και την ένταξη σε μια κοινωνία υποδοχής όπου επιδιώκεται η επανεγκατάσταση (Bala, 2005). Η Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες πιστεύουν ότι ο οργανωμένος αθλητισμός μπορεί να διαδραματίσει ζωτικό ρόλο στη σωματική και ψυχική υγεία των μεταναστών, καθώς και να προσφέρει έναν εξαιρετικά πολύτιμο πόρο στο πλαίσιο της κοινωνικής ένταξης. Έχοντας αυτό κατά νου, το πλαίσιο του αθλητισμού έχει φανεί ότι μπορεί να διευκολύνει τη θετική ανάπτυξη των νέων (PYD; Lerner et al., 2005) όπου οι θετικές αλλαγές στην ικανότητα των νέων, την εμπιστοσύνη, τους κοινωνικούς δεσμούς, το ηθικό και τη συμπάθεια των άλλων μπορούν επιτεύχθηκε. Λαμβάνοντας υπόψη ότι η συμμετοχή στον αθλητισμό θεωρείται δραστηριότητα με κοινωνική αποστολή που περιλαμβάνει τόσο την κοινωνική αλληλεπίδραση όσο και την ομαδική εργασία (Bratt, 2015, Elbe et al., 2016, Ryba et al., 2017) καθώς και διευκόλυνση της μεγαλύτερης κατανόησης μεταξύ νέων από διαφορετικά υπόβαθρα. (Ευρωπαϊκή Επιτροπή, 2007) διακρίνεται η δυνατότητα βελτίωσης της θετικής ανάπτυξης και ένταξης των μεταναστών νέων στην κοινωνία μέσω του αθλητισμού (Amara et al., 2004). Σύμφωνα με την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (2018), το άθλημα έχει την ικανότητα να διαδραματίζει θεραπευτικό ρόλο στη ζωή των μεταναστών νέων και να αντιμετωπίζει τις ανάγκες ψυχοκοινωνικής και ψυχολογικής ανάπτυξης, συμπεριλαμβανομένων των προβληματικών συμπεριφορών. Τούτου λεχθέντος, αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το ρόλο που παίζει η συμμετοχή του αθλητισμού στη διευκόλυνση της βέλτιστης ένταξης για τους νέους είναι αραιά, πολύπλοκα και διφορούμενα και, απαιτείται περαιτέρω έρευνα (Jiang & Peterson, 2012).

Παρά τις πιθανές θετικές επιπτώσεις της συμμετοχής στον αθλητισμό και τη σωματική δραστηριότητα, η συμμετοχή στον αθλητισμό είναι χαμηλότερη μεταξύ των νέων μεταναστών σε σύγκριση με τους ντόπιους νέους (Gordon-Larsen et al., 1999, Singh et al., 2008). Ιδιαίτερα, τα κορίτσια με μεταναστευτικό υπόβαθρο φαίνεται να συμμετέχουν λιγότερο στο οργανωμένο άθλημα και / ή τη σωματική δραστηριότητα στο έθνος υποδοχής τους σε σύγκριση με τα αγόρια μεταναστών με το ίδιο υπόβαθρο (De Knop et al., 1996, Okamoto et al., 2013). Ενώ οι εξηγήσεις για τη συμμετοχή ή τη μη συμμετοχή στη συμμετοχή στον αθλητισμό είναι σπάνιες και

μερικές φορές ελάχιστα παρεξηγημένες · πολιτιστικές, κοινωνικοοικονομικές και περιβαλλοντικές εκτιμήσεις έχουν αναγνωριστεί ως δυνητικοί φραγμοί (Caperchione et al., 2009). Για παράδειγμα, τα κοινωνικοοικονομικά εμπόδια στη σωματική δραστηριότητα περιλαμβάνουν χαμηλό αλφαριθμητισμό, κακή εκπαίδευση και φτώχεια, ενώ η υψηλότερη κοινωνικοοικονομική κατάσταση έχει συσχετιστεί με μεγαλύτερη συμμετοχή στη συμμετοχή του αθλητισμού (Fairclough et al., 2009).

Τα αποτελέσματα της συμμετοχής του αθλητισμού στους νέους μετανάστες έχουν μελετηθεί ως επί το πλείστον από μελέτες περιπτώσεων ή από ποιοτικές προοπτικές, ενώ οι διαχρονικές και ποσοτικές μελέτες που ενδιαφέρονται για τις επιδράσεις του αθλητισμού στις μεταβλητές ένταξης με την πάροδο του χρόνου ήταν αραιές (Smith et al., 2019). Οι Ager και Strang (2008) ορίζουν την ένταξη σε τέσσερα μέρη που περιλαμβάνουν: (1) δικαιώματα και ιθαγένεια. (2) διαμεσολαβητές, που περιλαμβάνουν γνώση γλώσσας, πολιτισμού ή / και ασφάλειας και σταθερότητας · (3) κοινωνική σύνδεση όπως κοινωνικοί δεσμοί, γέφυρες και σύνδεσμοι · και (4) δείκτες και μέσα, που αφορούν την απασχόληση, τη στέγαση, την εκπαίδευση και την υγεία. Για την παρούσα μελέτη, δύο πιθανά αποτελέσματα ολοκλήρωσης που ταιριάζουν στο πλαίσιο της PYD έχουν επιλεγεί για να μελετήσουν τις επιπτώσεις του οργανωμένου αθλητισμού στη διαδικασία ολοκλήρωσης με την πάροδο του χρόνου. Πρώτον, βλέπουμε τις προβληματικές συμπεριφορές ως ανεστραμμένο πληρεξούσιο και διευκολυντή για να γίνουμε μέλος της κοινωνίας σε ένα γενικότερο επίπεδο. η μη συμμετοχή σε προβληματικές συμπεριφορές μπορεί να θεωρηθεί ως ένδειξη ότι ένα άτομο αισθάνεται ασφαλές και βιώνει σταθερότητα στη νέα του χώρα (Ager & Strang, 2008). Δεύτερον, η δημιουργία νέων εγγενών φίλων στη χώρα υποδοχής συμπεριλήφθηκε ως αποτέλεσμα ολοκλήρωσης ως πληρεξούσιος για την κοινωνική σύνδεση (Ager & Strang, 2008).

Με βάση το PYD, η συμμετοχή στον αθλητισμό θα πρέπει θεωρητικά να διευκολύνει την ένταξη (Bratt, 2015; Elbe et al., 2016; Lerner et al., 2005; Ryba et al., 2017). Για παράδειγμα, η συμμετοχή στον αθλητισμό θα πρέπει να περιορίζει τις προβληματικές συμπεριφορές (π.χ. χρήση ουσιών και παραβατικότητα) λόγω της προώθησης των δεξιοτήτων ζωής και άλλων θετικών συμπεριφορών (π.χ. ρύθμιση του εαυτού, χαρακτήρας, αυτοπεποίθηση ή συμβολή στην κοινωνία των πολιτών) (Lerner et al., 2005). Επιπλέον, η συμμετοχή στον αθλητισμό απαιτεί να αφιερωθεί κάποιος

ελεύθερος χρόνος, οπότε έχει την ικανότητα να εμποδίζει προβληματικές συμπεριφορές, καθώς υπάρχει μεγαλύτερη εστίαση του χρόνου στην εμπλοκή σε αθλητικές δραστηριότητες (Johnson et al., 2016). Συγκεκριμένα, οι Pate et al. (2000) έχουν παράσχει κάποια προκαταρκτικά στοιχεία που υποδηλώνουν ότι οι νέοι που συμμετέχουν σε οργανωμένα αθλήματα έδειξαν χαμηλότερες ποσότητες προβληματικών συμπεριφορών σε σύγκριση με εκείνους τους νέους που δεν συμμετείχαν σε οργανωμένο αθλητισμό. Αυτό υποδηλώνει ότι ο αθλητισμός από μόνος του προάγει τις κοινωνικές συμπεριφορές καθώς επίσης και θέτει τη νεολαία σε κοινωνικά περιβάλλοντα, διατηρώντας τις από προβληματικές συμπεριφορές. Ωστόσο, άλλα στοιχεία δείχνουν ότι η συμμετοχή στον αθλητισμό δεν επηρεάζει τις προβληματικές συμπεριφορές κατά τη σύγκριση των αθλητών με τους μη συμμετέχοντες (Linver et al., 2009). Η συμμετοχή στον αθλητισμό έχει επίσης αποδειχθεί ότι έχει αρνητικές συνέπειες στη νεολαία τόσο σε σχέση με την πίεση των συμμαθητών, το άγχος και την αρνητική αυτοεκτίμηση (Fraser-Thomas & Côté, 2009). Η μελέτη προβληματικών συμπεριφορών μέσω ποσοστών εγκληματικότητας δείχνει ότι η αύξηση της συμμετοχής στον αθλητισμό γενικά φαίνεται να σχετίζεται με χαμηλότερα ποσοστά εγκληματικότητας (Brosnan, 2019; Caruso, 2011) με εξαίρεση μια μελέτη που έχει δείξει μικρές αυξήσεις βίαιων εγκλημάτων (Caruso, 2011). Επιπλέον, μια πρόσφατη μετα-ανάλυση δεν μπόρεσε να εντοπίσει καμία σχέση μεταξύ της συμμετοχής στον αθλητισμό και των ανηλίκων (Spruit et al., 2016). Τα ασαφή συμπεράσματα στη σχέση μεταξύ της συμμετοχής στον αθλητισμό και των προβληματικών συμπεριφορών μέσω κυρίως μεθόδων διατομής θα μπορούσαν να έχουν επιπτώσεις στα συμπεράσματα, καθώς οι διαφορές στη σύνθεση του δείγματος και το μέγεθος του δείγματος είναι δύο παράγοντες που επηρεάζουν τη στατιστική ανάλυση (Benjamin et al., 2018). Όταν δεν είστε σε θέση να ακολουθήσετε το άτομο, αλλάζετε άλλες μεταβλητές που επηρεάζουν τα ποσοστά εγκληματικότητας, για παράδειγμα, η κοινωνικοοικονομική και η κουλτούρα επηρεάζουν τα ποσοστά εγκληματικότητας που θα μπορούσαν να επηρεάσουν τα αποτελέσματα για ορισμένες μελέτες περισσότερο σε ορισμένες μελέτες από άλλες (Forst, 2016; Sarnecki, 1989). Επομένως, περισσότερες διαχρονικές μελέτες από διαφορετικές περιοχές θα μπορούσαν ενδεχομένως να δώσουν μια ευρύτερη κατανόηση στη σχέση μεταξύ της συμμετοχής στον αθλητισμό και των συμπεριφορών των εφήβων με προβλήματα.

Η επίδραση που έχει η συμμετοχή του αθλητισμού στις προβληματικές συμπεριφορές των νέων, φαίνεται να διαφέρει εντός διαφορετικών ομάδων από διαφορετικό υπόβαθρο, ηλικία ή όταν συγκρίνονται τα θέματα φύλου. Χρησιμοποιώντας τόσο το φύλο όσο και το υπόβαθρο της μετανάστευσης ως συντονιστές, η έρευνα έχει δείξει ότι η συμμετοχή στον αθλητισμό μπορεί να περιορίσει προβληματικές συμπεριφορές για ορισμένες ομάδες αλλά όχι για άλλες (Fredricks & Eccles, 2006; Gardner et al., 2009, Jiang & Peterson, 2012, Pate et al. , 2000). Ιδιαίτερα, οι μετανάστες που συμμετέχουν στον αθλητισμό κατά την πρώιμη έως τη μέση εφηβεία (π.χ. ηλικίας 11-16 ετών) έχουν αποδειχθεί ότι απεικονίζουν λιγότερες προβληματικές συμπεριφορές (π.χ. συμπεριφορές βίαιες, βίαιες συμπεριφορές και χρήση ουσιών) αργότερα στην εφηβεία για αγόρια αλλά όχι για κορίτσια (Fredricks & Eccles, 2006; Gardner et al., 2009). Συγκρίνοντας τη νεολαία με το μεταναστευτικό υπόβαθρο και τη νεολαία με το εγγενές υπόβαθρο, η έρευνα έδειξε ότι η συμμετοχή στον αθλητισμό μπορεί να μην είναι επωφελής για τη νεολαία μεταναστών όταν πρόκειται για προβληματικές και βίαιες συμπεριφορές αλλά ευεργετική για τη γηγενή νεολαία (Jiang & Peterson, 2012; Pate et al., 2000). Ωστόσο, οι ποιοτικές συνεντεύξεις μετά από μια παρέμβαση που περιελάμβανε αγόρια μεταναστών έδειξαν πιο θετικά αποτελέσματα, όπου η συμμετοχή σε ένα αθλητικό πρόγραμμα έφερε νόημα στην καθημερινή τους ζωή και τα κράτησε μακριά από προβλήματα (Fuller et al., 2013).

Μια άλλη θεωρητική προοπτική για το πώς η συμμετοχή στον αθλητισμό μπορεί να προωθήσει την ένταξη των μεταναστών στους νέους, πηγάζει από την υπόθεση επαφής στις εθνοτικές σχέσεις (Amir, 1969). Αυτή η υπόθεση δείχνει ότι τα άτομα που βρίσκονται σε ευνοϊκά περιβάλλοντα μαζί με άλλα άτομα από διαφορετικά πολιτιστικά υπόβαθρα δημιουργούν μια αίσθηση «συνένωσης» που διευκολύνει την ανάπτυξη νέων φιλιών και ένα μεγαλύτερο δίκτυο κοινωνικής υποστήριξης (Amir, 1969). Στο πλαίσιο του αθλητισμού, προηγούμενα ευρήματα δείχνουν ότι οι νέοι που είναι μέλη διαφορετικών αθλητικών ομάδων (δηλαδή εκείνες οι ομάδες διαφορετικών πολιτισμών) έχουν πιο ανεκτική στάση απέναντι σε άλλους πολιτισμούς από εκείνους που συμμετέχουν σε αθλητικές ομάδες παρόμοιου πολιτισμού και υποβάθρου (Chu & Griffey, 1985). Τέλος, διαπιστώθηκε ότι οι Αμερικανοί με διαφορετικό υπόβαθρο (αν και χωρίς πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση της μετανάστευσης), οι οποίοι δραστηριοποιούνται στον αθλητισμό, είναι πιο πιθανό να μιλούν και να αλληλοεπιδρούν με συνομηλίκους από διαφορετικό πολιτιστικό υπόβαθρο συχνότερα

από τους Αμερικανούς νέους που δεν συμμετέχουν καθόλου αθλητισμός (Chu & Griffey, 1985).

Στο πλαίσιο του αθλητισμού, οι μελέτες συνέντευξης έχουν επισημάνει έναν δυαδισμό όσον αφορά την υπόθεση επαφής και τις ευνοϊκές και δυσμενείς συνθήκες όπου ο αθλητισμός μπορεί να κάνει έναν νεαρό μετανάστη να αισθάνεται ότι συμπεριλαμβάνεται και αποκλείεται ταυτόχρονα. Για παράδειγμα, η αθλητική συμμετοχή έχει περιγραφεί για να διευκολύνει νέες διαφορετικές φιλίες παρέχοντας την ευκαιρία να μάθουν για τη νέα τους κοινωνία και μια νέα γλώσσα, αλλά ταυτόχρονα να διευκολύνουν τα συναισθήματα αποκλεισμού, καθώς είναι συχνά δύσκολο για αυτούς τους νέους να κατανοήσουν τη γλώσσα που ομιλούν άλλους παίκτες ή / και τους προπονητές τους (Elling et al., 2001). Επιπλέον, εάν ένας αθλητικός σύλλογος είναι εθνοκεντρικός, η μετάβαση στη νέα κουλτούρα μπορεί να είναι πιο δύσκολη και συνεπώς αυξάνοντας τον κίνδυνο υπερβολικής γενικότητας των επιδράσεων του αθλητισμού (Coalter, 2007; Doherty & Taylor, 2007; Spaaij, 2015). Συνοψίζοντας, τα στοιχεία για τις επιπτώσεις που έχει η συμμετοχή του αθλητισμού στα αποτελέσματα της ένταξης είναι τόσο σπάνια, περίπλοκα και διφορούμενα. Η παρουσία μελετών διατομής και η έλλειψη διαχρονικών δεδομένων, δείχνει περαιτέρω τη σημασία και την αιτιολόγηση για περαιτέρω έρευνα που επιτρέπει την ανάλυση της πιθανής αλλαγής των αποτελεσμάτων σε σχέση με τη συμμετοχή στον αθλητισμό (Smith et al., 2019).

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Ο στόχος αυτής της μελέτης ήταν να κατανοήσει τις εικόνες και τις εμπειρίες που έχουν τα νεοαφιχθέντα παιδιά σχετικά με αθλητικές και αθλητικές δραστηριότητες από τη χώρα προέλευσής τους, και ποιες προκλήσεις μπορούν να προκύψουν όταν ο κυρίαρχος πολιτισμός συναντά αυτές τις εικόνες στη διαδικασία ένταξης μέσω του αθλητισμού. Στη μελέτη προέκυψαν τρία θέματα: ο αθλητισμός ως αίσθηση χαράς, ο αθλητισμός ως επίσημη δράση και ο αθλητισμός ως θεατής. Τα σχέδια που απεικονίζουν την πρώτη θεματική αναπαράσταση ως μια χαρούμενη και συχνά αυθόρμητη δραστηριότητα, ενώ το δεύτερο θέμα εμφανίζεται σε σχέδια σχετικά με τον αθλητισμό σε επίσημες ρυθμίσεις. Το τρίτο θέμα εμφανίζεται σε σχέδια σχετικά με τη μη συμμετοχή. Υπάρχουν συνδέσεις μεταξύ των θεμάτων. Οι διεθνώς γνωστές αθλητικές δραστηριότητες χρησιμεύουν ως μοντέλα σε πολλά σχέδια και τα χαρακτηριστικά των δραστηριοτήτων, όπως μπάλες και μπαστούνια, εμφανίζονται και στα τρία θέματα. Οι ζωντανές εμπειρίες διαφέρουν. Για παράδειγμα, στο πρώτο θέμα τα παιδιά παίζουν ποδόσφαιρο, το οποίο βρίσκεται επίσης στο δεύτερο θέμα, με τη διαφορά ότι η ρύθμιση είναι τυποποιημένη (δηλ. Το γήπεδο ποδοσφαίρου), γεγονός που καθιστά τη δραστηριότητα πιο δομημένη. Είναι λογικό να υποθέσουμε ότι αυτό που προέκυψε από αυτήν τη μελέτη θα εμφανιζόταν επίσης σε μια παρόμοια μελέτη για παιδιά με προληπτικό Σουηδικό υπόβαθρο. Υπάρχουν επίσης συναφείς Σουηδοί μαθητές που έχουν σεβασμό και που δεν εμπλέκονται είτε αυθόρμητα σπορ είτε σε κλαμπ σπορ. Μερικά παιδιά που γεννιούνται από τη Σουηδία προτιμούν αυθόρμητα αθλήματα και αθλήματα. Οι λόγοι για αυτό μπορεί να ποικίλλουν και δεν είναι απαραίτητα πολιτιστικοί ή θρησκευτικοί, αλλά μπορούν να είναι κοινωνικοοικονομικοί. Ίσως πρόκειται για ζητήματα σωματικής φύσης, ταλέντο, οικονομικές συνθήκες ή απλά έλλειψη ενδιαφέροντος. Φαίνεται ότι η είσοδος σε ένα άθλημα με καθιερωμένα όρια προσφέρει τη δραστηριότητα της φυσικής φύσης. Τα αθλήματα αλλάζουν τη σχέση με τη δραστηριότητα, με τους άλλους συμμετέχοντες, και με την ίδια την εταιρία των παιδιών. Το σώμα του αθλητικού χώρου εξελίσσεται επίσης από ένα εργαλείο για επιτυχία, από ένα θέμα που δίνει την ευκαιρία σε έναν άνθρωπο που είναι γεμάτο δημιουργικότητα και παιχνίδι (1998), ο οποίος υποστηρίζει ότι το αθλητικό σώμα είναι αποτέλεσμα της δυτικής βιομηχανικής κοινωνίας και αλλάζει την αίθουσα ή την αθλητική αρένα σε αμνο-λειτουργικό χώρο. Το σώμα Ίσως λέγεται ότι είναι εκτεθειμένο σε δυτικές κοινωνίες και αθλήματα, ενώ η εταιρία

σε πολλές άλλες πολιτιστικές κουλτούρες (Engström, 1999). Άλλες πολιτισμικές εκφράσεις δεν χρειάζεται να αποτελούν εμπόδιο για τη συμμετοχή, αλλά είναι σημαντικό να είναι ανοιχτόμυαλοι όταν ασχολούνται με κουλτούρα, συμμετέχουν σε κουλτούρες είναι η πιο κοινή δραστηριότητα ψυχαγωγίας για παιδιά και εφήβους στη Σουηδία. Οι λέσχες πρέπει να είναι ανοιχτοί σε όλους και οι συμμετέχοντες δεν πρέπει να χρειάζονται υψηλό επίπεδο συμμετοχής, αν και αυτές οι διατάξεις δεν βρέθηκαν πάντα (Strandbu, 2006, Peterson 2008, Fundberg 2012). Υποστηρίζουμε ότι ο αθλητισμός είναι πολύτιμος χώρος για την ένταξη παιδιών και νέων με διαφορετικό υπόβαθρο. Όπως επισημαίνει ο Walseth (2008), στον πραγματικό αγωνιστικό χώρο είναι ότι η πολυπολιτισμική διάσταση του αθλητισμού είναι πιο ορατή. Αυθόρμητα αθλήματα απαιτούν άλλα είδη επικοινωνίας και διαπραγμάτευσης των μορίων, τα οποία μπορεί μερικές φορές να προκαλούν πρόκληση. Όταν στραφείτε στις εμπειρίες των παιδιών σε αυτήν τη μελέτη, ίσως είναι μια σοφή ιδέα να ξεκινήσετε με κοινές και παγκοσμίως γνωστές αθλητικές δραστηριότητες, όπως ποδόσφαιρο, τένις και κολύμπι. Η συνοχή με την οποία εμφανίζονται τα δείγματα, ανεξάρτητα από τον πολιτισμό ή την εθνικότητα, είναι λανθασμένη. Οι υποκείμενες βάσεις κάθε μια από αυτές και τα άτομα πρέπει να δεσμευτούν με διάφορους τρόπους συμμετοχής για να συμβούν.

Αυτές οι βάσεις πρέπει να γίνουν κατανοητές από την κυρίαρχη κουλτούρα για να συναντηθούν οι νεοαφιχθέντες «όπου είναι» και να γίνουν μέρος της εθνικής αθλητικής κουλτούρας. Η ένταξη μέσω του αθλητισμού, υποστηρίζει ο Walseth (2004), πρέπει να είναι μια αμφίδρομη διαδικασία μεταξύ αθλητισμού και παιδιών μεταναστών και νέων. Σε αυτήν την αμοιβαία διαδικασία είναι σημαντικό, δηλώνει ο Rizvi (2009), να στραφούν. Με την επέκταση της γνώσης σχετικά με τις προ-παραδοχές του κυρίαρχου πολιτισμού, μπορούμε επίσης να αυξήσουμε την ευαισθητοποίηση σχετικά με τις εικόνες και τις εμπειρίες του αθλητισμού που διαθέτουν τα νεοαφιχθέντα παιδιά και να αφήσουμε αυτές τις εμπειρίες να είναι σημαντικές στο νέο πολιτιστικό περιβάλλον τους. Παιδιά και νέοι άνθρωποι συχνά εμπειρία στις χώρες καταγωγής τους, και μπορεί να είναι ένα σημαντικό περιβάλλον μεταξύ των παιδιών και του νέου τους περιβάλλοντος. Η κατανόηση των εμποδίων και των ευκαιριών που η πολυπολιτισμική εμπειρία μπορεί να προσφέρει σημαντική θέση όπου μπορούν να συμμετάσχουν τα παιδιά και οι νέοι. Το άνοιγμα και η προθυμία να αλλάξουν αυτό που παρατηρείται παραδοσιακά ως το σουηδικό

αθλητικό κίνημα Απαιτείται ευαισθησία από όσους εκπροσωπούν τα αθλήματα, έτσι ώστε οι καθιερωμένες δομές ισχύος που περιγράφονται από τον Lundvall (2009) να μπορούν να περιφερθούν. Ένας τρόπος για να αποφύγετε την ακινητοποίηση σε αυτές τις δομές είναι να διασφαλίσετε ότι οι εικόνες και οι εμπειρίες των παιδιών μεταναστών βρίσκονται σε πρώτο πλάνο όταν χρησιμοποιούν αθλητικά προγράμματα.

Υποθέσαμε ότι οι νέοι μετανάστες που δραστηριοποιούνται στον αθλητισμό ή έχουν αρχίσει να συμμετέχουν στον αθλητισμό θα αναπτύξουν λιγότερα προβλήματα συμπεριφοράς με την πάροδο του χρόνου και ότι οι νέοι μετανάστες που δεν συμμετέχουν στον αθλητισμό ή θα εγκαταλείψουν τον αθλητισμό θα αναπτύξουν περισσότερες προβληματικές συμπεριφορές με την πάροδο του χρόνου. Από θεωρητική προοπτική που βασίζεται στο PYD, αναγνωρίζεται ότι η συμμετοχή στον αθλητισμό θα πρέπει να προάγει την καλή συμπεριφορά στην κοινωνία (Johnson et al., 2016; Lerner et al., 2005; Pate et al., 2000). Τούτου λεχθέντος, η προηγούμενη έρευνα τόσο για τους μετανάστες όσο και για τη νεολαία των μειονοτήτων δεν φαίνεται να ταιριάζει με αυτή την υπόθεση και τα αποτελέσματα είναι αμφίσημα και δύσκολα ερμηνεύσιμα (Caruso, 2011; Fredricks & Eccles, 2006; Fuller et al., 2013; Gardner et al., 2009; Jiang & Peterson, 2012; Linver et al., 2009). Τα ευρήματα της παρούσας μελέτης παρέχουν επιπλέον πληροφορίες σχετικά με το ρόλο που μπορεί να διαδραματίσει η αθλητική συμμετοχή στη μείωση της προβληματικής συμπεριφοράς με τη νεολαία των μεταναστών. Επιπλέον, τα ευρήματά μας προσθέτουν περαιτέρω αμφισημία σε ένα ήδη πολύπλοκο φαινόμενο. Τα αποτελέσματά μας από τη μία πλευρά δείχνουν ότι οι νέοι μετανάστες που ασχολούνται με τον αθλητισμό φαίνεται να αναφέρουν χαμηλότερες αυτοεκτιμημένες συμπεριφορές, και μάλιστα από εκείνους με φόντο από αναπτυσσόμενες χώρες. Γενικά, ωστόσο, οι διαφορές στις προβληματικές συμπεριφορές μεταξύ των νέων μεταναστών και των ντόπιων νέων με διαφορετικά πρότυπα συμμετοχής στον αθλητισμό είναι μικρές και οι τροχιές σε κάθε μια από τις πλαγιές είναι σχεδόν ανύπαρκτες. Οι μόνες ομάδες που ακολουθούσαν την υπόθεσή μας ήταν αρχάριοι με αναπτυσσόμενο υπόβαθρο που ανέφεραν μειωμένη προβληματική συμπεριφορά κατά την περίοδο της μελέτης. Αυτή η μείωση, ωστόσο, δεν έχει στατιστικά αξιόπιστη διαφορά σε σύγκριση με τις αποχωρήσεις και τους μη συμμετέχοντες, καθιστώντας έτσι τις πρόσθετες ερμηνείες πιο δύσκολες σε ένα ευρύτερο πλαίσιο. Οι εγγενείς

εγκαταλείψεις ανέφεραν περισσότερες προβληματικές συμπεριφορές με την πάροδο του χρόνου, υποστηρίζοντας τις υποθέσεις μας και έδειξαν επίσης στατιστικά αξιόπιστες διαφορές με εκείνους τους συμμετέχοντες που άρχισαν να συμμετέχουν σε οργανωμένο άθλημα αλλά όχι με αυτούς που ήταν ενεργά συμμετέχοντες. Επομένως, τα ευρήματά μας δεν υποστηρίζουν πλήρως τον ισχυρισμό ότι η συμμετοχή στον αθλητισμό μειώνει τις προβληματικές συμπεριφορές σε νέους με μετανάστες ή καταγωγή.

Ένα άλλο ενδιαφέρον εύρημα είναι σε σχέση με το επίπεδο προβληματικής συμπεριφοράς που αναφέρεται μεταξύ ομάδων με διαφορετικό υπόβαθρο μεταναστών. Για παράδειγμα, το επίπεδο προβληματικής συμπεριφοράς που αναφέρεται είναι χαμηλότερο για νέους με μεταναστευτικό υπόβαθρο και ισχυρότερο για νέους με εγγενή σουηδική καταγωγή. Αν και αυτές οι διαφορές στο επίπεδο της αυτοαναφερόμενης προβληματικής συμπεριφοράς είναι μικρές και η πρακτική συνάφεια αμφισβητείται ως αποτέλεσμα, αυτά τα ευρήματα είναι αντίθετα με άλλες μελέτες (Jiang & Peterson, 2012, Pate et al., 2000). Αν και αυτό το αποτέλεσμα δεν έχει αναλυθεί παρόμοια σε προηγούμενες μελέτες, έχει βρεθεί ότι οι νέοι με χαμηλότερη κοινωνικοοικονομική κατάσταση παρουσιάζουν συχνά περισσότερες προβληματικές συμπεριφορές ανεξάρτητα από τη συμμετοχή τους στον αθλητισμό (Bjerk, 2007). Μια πιθανή ερμηνεία των ευρημάτων που μπορούμε να προτείνουμε είναι ότι οι νέοι με μουσουλμανικό υπόβαθρο δεν καταναλώνουν αλκοόλ, μια προβληματική συμπεριφορά που εντοπίστηκε στο μέτρο που χρησιμοποιήθηκε σε αυτήν τη μελέτη.

Η δεύτερη υπόθεση ήταν ότι οι νέοι μετανάστες που είχαν ενεργό οργανωμένο άθλημα ή είχαν αρχίσει να συμμετέχουν στον αθλητισμό θα αναπτύξουν περισσότερους γηγενείς Σουηδούς φίλους με την πάροδο του χρόνου από τους νέους μετανάστες που δεν συμμετέχουν στον αθλητισμό ή θα εγκαταλείψουν τον αθλητισμό. Η υπόθεση επαφής δηλώνει ότι η συμμετοχή στον αθλητισμό δημιουργεί ένα περιβάλλον όπου οι νέοι από διαφορετικά υπόβαθρα συναντιούνται και έτσι διευκολύνει τις επαφές μεταξύ αυτών των νέων να δημιουργήσουν νέες φιλίες (Amir, 1969; Chu & Griffey, 1985). Στο πλαίσιο αυτής της μελέτης, η ποσότητα των Σουηδών φίλων μεταναστών νεαρών που αναφέρθηκαν στο τελευταίο σημείο μέτρησης διαφέρει ανάλογα με τον τρόπο συμμετοχής τους στον αθλητισμό. Ενεργοί

συμμετέχοντες, αρχάριοι και εγκατέλειψαν ανέφεραν περισσότερους Σουηδούς φίλους από τους μη συμμετέχοντες τόσο για αναπτυσσόμενο όσο και για αναπτυγμένο υπόβαθρο μεταναστών. Λαμβάνοντας υπόψη αυτά τα ευρήματα, είναι πιθανό ότι η συμμετοχή στον αθλητισμό επηρεάζει την ανάπτυξη φιλιών μεταξύ νέων με διαφορετικό υπόβαθρο. Ωστόσο, απαιτείται προσοχή σε σχέση με αυτήν την ερμηνεία, καθώς οι διαφορές ήταν ορατές μόνο σε τομές. Οι πορείες με την πάροδο του χρόνου δεν ήταν στατιστικά αξιόπιστες και πολύ κοντά στο μηδέν για όλες τις ομάδες νέων με μεταναστευτικό υπόβαθρο ανεξάρτητο από το πρότυπο συμμετοχής στον αθλητισμό. Η υπόθεση επαφής μπορεί δυνητικά να υποστηρίξει περαιτέρω τα ευρήματα για ενεργούς συμμετέχοντες με εγγενή σουηδική καταγωγή που μείωσαν τον αριθμό των Σουηδών φίλων τους λαμβάνοντας υπόψη ότι η διαφορά κλίσης ήταν στατιστικά αξιόπιστη με τη μη συμμετέχουσα εγγενή σουηδική ομάδα. Ωστόσο, οι ενεργοί συμμετέχοντες ανέφεραν ακόμη μεγαλύτερο αριθμό σουηδικών φιλιών στο τελευταίο σημείο μέτρησης από ό, τι η μη συμμετέχουσα ομάδα με εγγενές υπόβαθρο, παρέχοντας κάποια αμφισημία σε αυτό το εύρημα.

Το κύριο συμπέρασμα της μελέτης μας είναι ότι η συμμετοχή στον αθλητισμό, όπως διοργανώνεται στη Σουηδία, έχει πολύ μικρό αντίκτυπο σε γενικό επίπεδο στα δύο αποτελέσματα που σχετίζονται με την ενσωμάτωση της προβληματικής συμπεριφοράς ή στο ποσό των σουηδικών φιλιών σε νέους ηλικίας 14 έως 16 ετών. Μια πιθανή εξήγηση θα μπορούσε να είναι ότι η συμμετοχή σε αθλήματα κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια της νεολαίας εκθέτει ένα άτομο στα θετικά αποτελέσματα της PYD και σε νέες φιλίες από διαφορετικά υπόβαθρα. Ωστόσο, αυτά τα θετικά αποτελέσματα μπορεί να έχουν περισσότερο επιπολασμό πριν από την ηλικία των 14 ετών, η οποία δεν είχε ληφθεί υπόψη στην παρούσα μελέτη. Από την άλλη πλευρά, είναι αξιοσημείωτο ότι οι νέοι που συμμετείχαν σε οργανωμένα αθλήματα είχαν επίσης γονείς με υψηλότερη κοινωνικοοικονομική κατάσταση και παρακολούθησαν σχολεία με μεγαλύτερους αριθμούς εγγενών Σουηδών μαθητών. Αυτό θα μπορούσε επίσης να εξηγήσει τις αναφερόμενες διαφορές στις προβληματικές συμπεριφορές (Bjerk, 2007; Wight et al., 2006) και τον αριθμό των αναφερόμενων σουηδών φιλικών σχέσεων (Blomdahl et al., 2017). Μια άλλη πιθανή εξήγηση είναι ότι η συμμετοχή του αθλητισμού θα μπορούσε να προσφέρει αμφίδρομες επιπτώσεις στο ότι μπορεί να χρησιμεύσει τόσο ως επεξηγηματική μεταβλητή για την κοινωνική

ένταξη όσο και ταυτόχρονα ως αποτέλεσμα της κοινωνικής ένταξης. Αυτό μπορεί να απαιτεί περαιτέρω έρευνα και πρόσθετη ανάλυση σε μελλοντικές μελέτες.

Η παρούσα μελέτη έχει πολλά πλεονεκτήματα. Πρώτον, η μελέτη επέκτεινε την υπάρχουσα έρευνα εξετάζοντας τις σχέσεις μεταξύ της συμμετοχής στον αθλητισμό και της ένταξης με ένα διαχρονικό ευρωπαϊκό δείγμα περισσότερων από 5000 νέων. Η προηγούμενη έρευνα βασίστηκε αποκλειστικά σε διατομή και ποιοτικά δεδομένα, περιορίζοντας έτσι την ικανότητα αντιμετώπισης πιθανών αλλαγών με την πάροδο του χρόνου. Το δείγμα κατέστησε επίσης δυνατή τη σύγκριση της νεολαίας από διαφορετικό υπόβαθρο μεταναστών με τη νεολαία από την καταγωγή τους. Παρά τη σημασία τους, αυτά τα ευρήματα δεν είναι επίσης χωρίς περιορισμούς. Πρώτον, η τρέχουσα μελέτη επικεντρώθηκε μόνο στη μέτρηση δύο από τα διάφορα πιθανά αποτελέσματα που σχετίζονται με την ένταξη (Ager & Strang, 2008). Αυτό περιορίζει την κατανόησή μας για το πώς αυτοί οι παράγοντες μπορούν να αλληλεπιδράσουν με πρόσθετες πτυχές της εμπειρίας μετανάστευσης που σχετίζονται με την ένταξη από μια ευρύτερη προοπτική. Για παράδειγμα, οι σχολικοί βαθμοί και η ανάπτυξη γλωσσικών δεξιοτήτων θα μπορούσαν να ήταν καρποφόρα αποτελέσματα για να δοκιμάσουν τα αποτελέσματα ολοκλήρωσης του αθλητισμού. Δεύτερον, το ποσοστό των εγγενών φίλων μπορεί επίσης να θεωρηθεί ως προβληματικό μέτρο ένταξης, δεδομένου ότι είναι ανάλογο με πόσους φίλους μπορεί να έχει ένα άτομο. Για παράδειγμα, μια νεολαία με μεταναστευτικό υπόβαθρο που έχει συνολικά 10 φίλους, όπου δύο είναι εγγενείς Σουηδοί, το ποσοστό θεωρείται χαμηλότερο σε σύγκριση με ένα άτομο με τέσσερις φίλους, όπου δύο είναι εγγενείς Σουηδοί. Τρίτον, τα δεδομένα που λείπουν τη χρονική στιγμή ίσως θεωρούσαν έναν άλλο περιορισμό αυτής της μελέτης και θα μπορούσαν ενδεχομένως να μεροληψήσουν τα αποτελέσματα (Schafer & Graham, 2002). Ωστόσο, δεδομένου ότι οι ομάδες δεν διέφεραν από την εγκατάλειψη, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι «λείπει» τυχαία και, συνεπώς, μειώνοντας την πιθανότητα σφάλματος δεδομένων (Asparouhoun & Muthén, 2010). Ένας τελικός περιορισμός στη μελέτη αντικατοπτρίζει τις ομάδες δραστηριοποίησης στον αθλητισμό, στις οποίες περιλαμβάνονται άτομα που δεν συμμετέχουν σε οργανωμένα αθλήματα, καθώς είναι θεωρητικά πιθανό ένα άτομο που είναι σωματικά ενεργό περισσότερες από μία φορές την εβδομάδα να συμμετέχει σε ένα κλαμπ που δεν είναι οργανωμένο αθλητικός όμιλος.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Αυτή η μελέτη προσθέτει κάποια νέα εικόνα στις κοινές ιδέες ότι η συμμετοχή στον αθλητισμό μπορεί να είναι μια πιθανή αρένα που προωθεί την ένταξη και την ένταξη στην κοινωνία (Bratt, 2015; European Commission, 2007; Hatzigeorgiadis et al., 2013). Ενώ η παρούσα μελέτη διαπίστωσε ότι ο αθλητισμός των νέων (όπως διοργανώνεται στη Σουηδία), φαίνεται να έχει περιορισμένο αντίκτυπο στις προβληματικές συμπεριφορές και στην ανάπτυξη σουηδικών φιλιών, αυτή η μελέτη δεν μπορεί επίσης να υποστηρίξει πλήρως τη PYD και τη θεωρία επαφών σε σχέση με τη συμμετοχή του αθλητισμού μεταναστών σε Σουηδία. Τούτου λεχθέντος, αυτό δεν σημαίνει ότι η χρήση του αθλητισμού ως μέσου για την προώθηση της ένταξης κατά τη συνεργασία με τους μετανάστες πρέπει απαραίτητα να σπαταληθεί χρόνου, καθώς υπάρχουν παραδείγματα ότι σε ορισμένες συνθήκες τα προγράμματα συμμετοχής στον αθλητισμό έχουν την ικανότητα να προάγουν τα αποτελέσματα που σχετίζονται με την ένταξη (Geidne et. κ.λπ., 2013). Απαιτούνται καλύτερα σχεδιασμένες μελέτες για τη λεπτομερέστερη μελέτη αθλητικών προγραμμάτων που διευκολύνουν τη θετική ανάπτυξη νέων, τόσο στη νεολαία μεταναστών όσο και σε άλλες ομάδες νέων. Ωστόσο, από μια γενική προοπτική όταν δεν λαμβάνονται υπόψη συγκεκριμένες παρεμβάσεις ή σαφείς στόχοι όταν συνεργάζονται στενά με τους μετανάστες μέσα σε μια λέσχη ή ομάδα / ομάδα τους, ο αντίκτυπος της αθλητικής συμμετοχής στην ψυχοκοινωνική ανάπτυξη του εφήβου τείνει να είναι υπερβολικός (Coakley, 2002; ., 2008). Εάν οι προπονητές και οι ηγέτες που εργάζονται με εφήβους μετανάστες δεν έχουν ως στόχο την εργασία που αναλαμβάνουν, η συμμετοχή στον αθλητισμό από μόνη της δεν θα διευκολύνει την αποτελεσματική ένταξή τους στην κοινωνία (Skille, 2009). Οι παρεμβάσεις με σαφή εστίαση στην παρεμπόδιση προβληματικών συμπεριφορών έχουν δείξει δυνατότητες επιτυχίας (Fuller et al., 2013). Ως εκ τούτου, η συμμετοχή στον αθλητισμό ή οι οργανωμένες αθλητικές ευκαιρίες πρέπει να συμπληρωθούν με συνθήκες προώθησης της ολοκλήρωσης · Δυστυχώς, αυτό δεν είναι το βασικό επίκεντρο των παραδοσιακών αθλητικών προγραμμάτων που λειτουργούν επί του παρόντος στη Σουηδία.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Alerby, E. (2003). 'During the break we have fun.' A study concerning pupils' experience of school. *Educational Research*, 45(1), 17–28.
- Ager, A., & Strang, A. (2008). Understanding integration: A conceptual framework. *Journal of Refugee Studies*, 21, 166–191. <https://doi.org/10.1093/jrs/fen016>
- Al Jazeera (2015): Why Al Jazeera will not say Mediterranean 'migrants'?
- Alerby, E. (2000). A way of visualising children's and young people's thoughts about the environment: A study of drawings. *Environmental Education Research*, 6(3), 205–222
- Alerby, E., & Brown, J. (2008). *Voices from the margins. School experiences of Indigenous, refugee and migrant children.* Rotterdam: Sense Publishers.
- Allen Guttmann (2012): *From Ritual to Record: The Nature of Modern Sports*, Updated Edition. Columbia University Press, USA.
- Atkinson, M. (2018). Refugee mentoring: Sharing the journey. *Peace and Conflict: Journal of Peace Psychology*, 24, 338–342. <https://doi.org/10.1037/pac0000316>
- Bansak, K., Hainmueller, J., & Hangartner, D. (2016). How economic, humanitarian, and religious concerns shape European attitudes toward asylum seekers. *Science*, 354, 217–222. <https://doi.org/10.1126/science.aag2147>
- Barrie Houlihan, Dominic Malcolm (2015): *Sport and Society: A Student Introduction.* SAGE, United Kingdom.
- Bengtsson (ed.), *Med livsvärlden som grund. bidrag till utvecklandet av en livsvärldsfenomenologisk ansats i pedagogisk forskning* [With the lifeworld as point of departure: Contributions of a life-world phenomenological approach in empirical pedagogical research] (pp. 9–49). Lund: Studentlitteratur.
- Bengtsson, J. (2005). *En livsvärldsansats för pedagogisk forskning* [A life-world approach in pedagogical research]. In Jan
- Berry, J. W., Phinney, J. S., Sam, D. L., & Vedder, P. (2006). Immigrant youth: Acculturation, identity and adaptation. *Applied Psychology: An International Review*, 55, 303–332. <https://doi.org/10.1111/j.1464-0597.2006.00256.x>
- Bland, D. (2012). Analysing children's drawings: Applied imagination. *International Journal of Research & Method in Education*, 45(3), 235–242.
- Bloch, A., & Schuster, L. (2002). Asylum and welfare: Contemporary debates. *Critical Social Policy*, 22, 393–414. <https://doi.org/10.1177/026101830202200302>
- Callens, M.-S., & Meuleman, B. (2017). Do integration policies relate to economic and cultural threat perceptions? A comparative study in Europe. *International Journal of Comparative Sociology*, 58, 367–391. <https://doi.org/10.1177/0020715216665437>

Carlsson, R. (2007). Etnicitet och kulturell mångfald inom föreningsidrotten-en analys avHandslagets första år. [Ethnicity and cultural diversity—an analysis of the first year of theHandshake.] Handslagsrapport 3. Stockholm: Riksidrottsförbundet.

Carvalho, C., & Pinto, M. (2018). Refugee camp as an immediate solution: Response and its psychological meanings. *Peace and Conflict: Journal of Peace Psychology*, 24, 277–282. <https://doi.org/10.1037/pac0000318>

Casati, N. (2017). How cities shape refugee centres: “deservingness” and “good aid” in a Sicilian town. *Journal of Ethnic and Migration Studies*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1080/1369183X.2017.1354689>

Castles, S., Korac, M., Vasta, E., & Vertovec, S. (2002). *Integration: Mapping the field*. London, UK: Home Office Immigration Research and Statistics Service. Retrieved fromWebarchive.nationalarchives.gov.uk/20110218135832/http://rds.../rdsolr2803.doc

Coakley (1998): *Sport in Society: Issues and Controversies*. Irwin/McGraw-Hill, United Kingdom.

Collins & Haudenhuyse (2015): *Social Exclusion and Austerity Policies in England: The Role of Sports in a New Area of Social Polarisation and Inequality?*. Social Inclusion, United Kindgom.

Cortis, N. (2009). Social inclusion and sport. *Australian Journal of Social Issues*, 44(1), 91–106.

Costello, K., & Hodson, G. (2011). Social dominance-based threat reactions to immigrants in need of assistance. *European Journal of Social Psychology*, 41, 220–231. <https://doi.org/10.1002/ejsp.769>

Crawley, H., Duvall, F., Signoa, N., McMahon, S., & Jones, K. (2016). *Unravelling Europe’s ‘migration crisis’: Journeys over land and sea*. Bristol, UK: Policy Press at the University of Bristol.

CRC (1989). United Nations conventions on the rights of the child.Retrieved 05.20.2012from <http://www.globaldetentionproject.org/fileadmin/docs/Convention-on-the-Rights-of-theChild.pdf>

Czymara, C. S., & Schmidt-Catran, A. W. (2017). Refugees unwelcome? Changes in the public acceptance of immigrants and refugees in Germany in the course of Europe’s ‘immigration crisis’. *European Sociological Review*, 33, 735–751. <https://doi.org/10.1093/esr/jcx071>

Darnell, S. C. (2013): *Sport for development and peace: a critical sociology*. Hardback, United Kingdom.

Davidov, E., & Semyonov, M. (2017). Attitudes toward immigrants in European societies. *International Journal of Comparative Sociology*, 58, 359–366. <https://doi.org/10.1177/0020715217732183>

- DeBono, D. (2018). In defiance of the reception logic: The case for including NGOs as human rights monitors in the EU's policies of first reception of irregular migrants. *Peace and Conflict: Journal of Peace Psychology*, 24, 291–295.
<https://doi.org/10.1037/pac0000297>
- Devictor, X., & Do, Q.-T. (2017). How many years have refugees been in exile? *Population and Development Review*, 43, 355–369.
<https://doi.org/10.1111/padr.12061>
- Eichberg, H. (1998). *Body cultures. Essays on sport, space and identity*. London: Routledge.
- Engström, L-M. (1999). *Idrott som social markör*. [Sport as a social marker]. Stockholm: HLS förlag.
- Engström, L-M. (2004). *Svensk Idrottsforskning*, 4, 10–15.
- Fred Coalter (2017): *Sport and Social Inclusion: Evidence-Based Policy and Practice*. Social Inclusion, United Kingdom.
- Fred Coalter (2005): *The social benefits of sport: an overview to inform the community planning process*. Sportscotland, Scotland.
- Fred Coalter (2007): *A Wider Social Role for Sport: Who's Keeping the Score?*. Routledge, United Kingdom, United States.
- Fundberg, J., & Pripp, O. (2007). *Idrottens mittcirkel. Om mångfald och normalitet inom några Handslagetprojekt*. [In the middle of the sports circle. About diversity and normativity within in some Handshake projects] *Handslagsrapport*, 7. Stockholm: Riksidrottsförbundet.
- Fundberg, J. (2012). *En etnisk tackling mot ett kompakt försvar? En kunskapsöversikt om idrott och etnicitet*. [An ethnic tackle towards an compact defense? A knowledge overview about sports and ethnicity]. Ur *Vem platsar i laget?—en antologi om idrott och etnisk mångfald*. Stockholm: SISU Idrottsböcker.
- Get2sport for All (2017): *Final Report*. Denmark.
- Gulianotti (2004): *Human Rights Globalization and Sentimental Education the Case of Sport*. Taylor and Francis, United Kingdom.
- Gupte, J., & Mehta, L. (2007). Disjunctures in labelling refugees and oustees. In J. Moncrieffe & R. Eyben (Eds.), *The power of labelling: How people are categorized and why it matters* (pp. 64–79). London, UK: Routledge.
- Hatton, T. J. (2017). Refugees and asylum seekers, the crisis in Europe and the future of policy. *Economic Policy*, 32, 447–496. <https://doi.org/10.1093/epolic/eix009>
- Hayes, S., & Endale, E. (2018). “Sometimes my mind, it has to analyze two things”: Identity Development and Adaptation for Refugee and Newcomer Adolescents. *Peace and Conflict: Journal of Peace Psychology*, 24, 283–290.
<https://doi.org/10.1037/pac0000315>

Hertting, K., & Alerby, E. (2009). Learning without boundaries—to voice indigenous children's images of learning. *International Journal of Learning*, 16, 633–648.

Horn, H. (2015). How Germany became the epicentre of Europe's refugee crisis. *Atlantic*. Retrieved from <https://www.theatlantic.com/international/archive/2015/09/germany-merkel-refugee-asylum/405058/>

Hynie, M. (2017). The social determinants of refugee mental health in the post-migration context: A critical review. *Canadian Journal of Psychiatry*, Advance online publication. <https://doi.org/10.1177/0706743717746666>

Hynie, M., Korn, A., & Tao, D. (2016). Social context and social integration for Government Assisted Refugees in Ontario, Canada. In M. Poteet & S. Nourpanah (Eds.), *After the flight: The dynamics of refugee settlement and integration* (pp. 183–227). Newcastle upon Tyne, UK: Cambridge Scholars.

Institute for Economics and Peace (2017): Global Peace index. United States.

International year of sport and physical education 2005 (2006): Final report.

IRCC. (2017). Syrian refugee resettlement initiative—Looking to the future. Retrieved from <https://www.canada.ca/en/immigration-refugees-citizenship/services/refugees/welcome-syrian-refugees/looking-future.html>

Johansson-Heinö, A. (2011) Integration eller assimilation? En utvärdering av svensk integrationsdebatt. [Integration or assimilation? An evaluation of Swedish debate on integration]. Stockholm: Timbro.

K K Pitkänen (2017): Nature-based Integration, TemaNord. Norway.

Kearns, A., & Whitley, E. (2015). Getting there? The effects of functional factors, time and place on the social integration of migrants. *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 41, 2105–2129. <https://doi.org/10.1080/1369183X.2015.1030374>

Kidd (2008): A new social movement: Sport for development and peace. University of Toronto, Canada.

Kirk, D. (2004). Sports and early learning experiences. In: Sport England (ed.) *Driving up participation: The challenge for sports* (pp. 69–78). London: Sport England.

Kirk, D. (1993) *The body schooling and culture*. Geelong, Australia: Deakin University Press.

Kumsa, M. K. (2006). “No! I’m not a refugee!” The poetics of be-longing among young Oromos in Toronto. *Journal of Refugee Studies*, 19, 230–255. <https://doi.org/10.1093/jrs/fel001>

Lamping, S. Bertolo, M., & Wahlrab, T. (2018). Activist citizens in an immigrant-friendly city: The natural helpers program. *Peace and Conflict: Journal of Peace Psychology*, 24, 330–337. <https://doi.org/10.1037/pac0000312>

Larsson, H., & Svender, J. (2007). Som hand i handsken—en satsning på flickors idrott eller på idrottens flickor. [As the hand in the glove—staking sports for girls or the sporting girls?] Handslagsrapport, 12. Stockholm: Riksidrottsförbundet.

Lenette, C. (2018). Political cartoons and host nations' public dispositions toward integration. *Peace and Conflict: Journal of Peace Psychology*, 24, 343–346.

<https://doi.org/10.1037/pac0000305>

Levermore and Budd (2004): *Sport and International Relations: An Emerging Relationship*. Routledge, United Kingdom.

Li, S. S. Y., Liddell, B. J., & Nickerson, A. (2016). The relationship between post-migration stress and psychological disorders in refugees and asylum seekers. *Current Psychiatry Reports*, 18, Article 82. <https://doi.org/10.1007/s11920-016-0723-0>

Ludwig, B. (2016). “Wiping the refugee dust from my feet”: Advantages and burdens of refugee status and the refugee label. *International Migration*, 54, 5–18.

<https://doi.org/10.1111/imig.12111>

Lukunka, S. (2018). “They call us witches”: Exclusion and Invisibility in the Burundian Returnee Reintegration Process. *Peace and Conflict: Journal of Peace Psychology*, 24, 315–319. <https://doi.org/10.1037/pac0000319>

Lundvall, S. (2009). Idrott, mångfald och genus—hur blir svensk idrott mer färgrik och inkluderande? [Sports, diversity and gender—How can Swedish sports be more colourful and including?] *Svensk Idrottsforskning*, 1, 27–30.

M. Amara (2015): *The Roles of Sport and Education in the Social Inclusion of Asylum Seekers and Refugees: An Evaluation of Policy and Practice in the UK*. Loughborough University, United Kingdom.

Meier (2005): *Gender Equity, Sport and Development*. Swiss Academy for Development, Switzerland.

Miller, K. E., & Rasmussen, A. (2017). The mental health of civilians displaced by armed conflict: An ecological model of refugee distress. *Epidemiology and Psychiatric Sciences*, 26, 129–138. <https://doi.org/10.1017/S2045796016000172>

Mulvey, G. (2010). When policy creates politics: The problematizing of immigration and the consequences for refugee integration in the U. K. *Journal of Refugee Studies*, 23, 437–462. <https://doi.org/10.1093/jrs/feq045>

Nguyen, A. D., & Benet-Martínez, V. (2010). Multicultural identity: What it is and why it matters. In R. J. Crisp (Ed.), *The psychology of social and cultural diversity* (pp. 87–114). Chichester, UK: Wiley-Blackwell.

Nicholls (2009): *On the Backs of Peer Educators: Using Theory to Interrogate the Role of Young People in the Field of Sport-in-Development*. Routledge, United Kingdom.

Nilsson, P. (1998). *Fritid i skilda världar [Leisure in different worlds]*. Ungdomsstyrelsens Utredningar, 11. Stockholm: Ungdomsstyrelsen.

OECD (2017): Migration policy debates 13 January 2017.

Omidvar, R., & Richmond, T. (2003). Perspectives on social inclusion: Immigrant settlement and social inclusion in Canada. Laidlaw Foundation. Retrieved from http://library.bsl.org.au/jspui/bitstream/1/626/1/Immigrant_Settlement_and_Social_Inclusion_in_Canada.pdf

Peterson, T. (2008). Föreningsfostran och tävlingsfostran. En utvärdering av statens stöd till idrotten. SOU 2008:59. [Association nurturing and competition nurturing. An evaluation of the State's support of sports]. Stockholm: Regeringskansliet.

Peterson, T. (2000). Idrotten som integrations arena? [Sports as an arena for integration?] In G. Rydstad & S. Lundberg (eds). Att möta främlingar [To meet strangers] (pp.141–166). Stockholm: Arkiv.

Phillimore, J., & Goodson, L. (2008). Making a place in the global city: The relevance of indicators of integration. *Journal of Refugee Studies*, 21, 305–325.
<https://doi.org/10.1093/jrs/fen025>

Refugee World Bank (2018): Refugee population by country or territory of asylum. United States.

RF [The Swedish Sports Confederation] (2003). Etnisk mångfald och integration -visar idrotten vägen? [Diversity and integration—is sports a forerunner?] Stockholm: Riksidrottsförbundet.

RF [The Swedish Sports Confederation] (2005). Idrotten vill. Verksamhetsidé och riktlinjeför idrottsrörelsen in i 2000-talet [The sports wants. Activity ideas and guidelines for the sports movement into the 20th century]. Stockholm: Riksidrottsförbundet.

RF [The Swedish Sports Confederation] (2010). Idrott och integration –en statistisk undersökning. [Sports and integration—a statistical investigation]. Stockholm: Riksidrottsförbundet.

RF [The Swedish Sports Confederation] (2012). Sport in Sweden. Stockholm: Riksidrottsförbundet.

Rizvi, F. (2009). Towards cosmopolitan learning. *Discourse: Studies in the Cultural Politics of Education*, 30(3), 253–268.

Rutinwa, B. (1994). Prima facie status and refugee protection. *New Issues in Refugee Research*, Working Paper No. 69. Geneva, Switzerland: UNHCR, Evaluation and Policy Analysis Unit.

Schulz, M., & Taylor, L. (2018). The processes underlying the quality of contact with the primary out-group and in-group importance on support for the Syrian resettlement in a post-accord context. *Peace and Conflict: Journal of Peace Psychology*, 24, 306–314. <https://doi.org/10.1037/pac0000321>

Segona, N. (2005). Refugee integration(s): Policy and practice in the European Union. *Refugee Survey Quarterly*, 24, 115–122. <https://doi.org/10.1093/rsq/hdi093>

Serge Latouche (2001): *Les mirages de l'occidentalisation du monde*. Le Monde Diplomatique, France.

Shilling, C. (2003). *The Body and Social Theory*. Second edition. London: Sage Publications.

Skille, E. Å. (2006a). Forskning om kjønn, etnisitet og ungdom som økt forståelse for forskjeller i ungdoms idrettsdeltakelse. [Research about gender, ethnicity and youth as an increased understanding of differences in youth participation in sports]. [Online]. Available: www.idrottsforum.org (April 20, 2013).

Skille, E. Å. (2006b). Idrett for alle: Enhetlig mangfold eller en tredje vej? [Sports for all: uniform diversity or a third way?]. [Online]. Available: www.idrottsforum.org (April 20, 2013).

Smith, R. S. (2008). The case of a city where 1 in 6 residents is a refugee: Ecological factors and host community adaptation in successful resettlement. *American Journal of Community Psychology*, 42, 328–342. <https://doi.org/10.1007/s10464-008-9208-6>

Spång, M. (2006). Europeisering av svensk invandringspolitik [Europeanisation of Swedish Policies and Politics of Immigration]. *Current Themes in IMERResearch*, no. 4. Malmö: Malmö University, International Migration and Ethnic Relations.

Sport for Development and Peace International Working Group (SDP IWG) (2008): *Harnessing the Power of Sport for Development and peace*, Toronto: Right to Play.

Sport Inclusion Network (SPIN), 2016. Austria.

Sport Welcome Refugees (2018): *EVALUATION INCEPTION REPORT*. Austria.

Strandbu, Å. (2005). Identity, embodied culture and physical exercise: Stories from Muslim girls in Oslo with immigrant backgrounds. *Young*, 13, 27–45.

Strandbu, Å. (2004). Idrettsdeltakelse blant unge jenter med innvandrarbakgrunn. [Sportsparticipation for young women with immigrant background]. [Online]. Available: www.idrottsforum.org (April 20, 2013).

Strang, A., & Ager, A. (2010). Refugee integration: Emerging trends and remaining agendas. *Journal of Refugee Studies*, 23, 589–607. <https://doi.org/10.1093/jrs/feq046>

Szczepanikova, A. (2013). Between control and assistance: The problem of European accommodation centres for asylum seekers. *International Migration* (Geneva, Switzerland), 51, 130–143. <https://doi.org/10.1111/imig.12031>

UNESCO (2013): *Declaration of Berlin*.

UNGA resolution 48/11.

UNHCR (2017): *EUROPE KEYDATA*.

UNHCR (2017): *Regional Refugee and Migrants response plan for Europe*.

- UNHCR (2018): Mediterranean situation – UNHCR operations portal.
- United Nations (2003): Sport for Development and Peace: Towards Achieving the Millenium Development Goals.
- United Nations General Assembly A/RES/48/10.
- United Nations General Assembly. (1951). Convention relating to the status of refugees. United Nations Treaty Series. Geneva, Switzerland: United Nations.
- United Nations High Commissioner for Refugees. (2017). Global trends: Forced displacement 2016. Retrieved from <http://www.unhcr.org/globaltrends2016/>
- United Nations Office on Sport for Development and Peace (2014, 2015): Annual report.
- van Manen, M. (1997). Researching lived experience. Human science for an action-sensitive pedagogy. London: State University of New York Press.
- Walseth, K., & Fasting, K. (2003). Islam's view on physical activity and sports: Egyptian women interpreting Islam. *International Review for the Sociology of Sports*, 38, 45–60.
- Walseth, K., & Fasting, K. (2004). Sport as a Means of Integrating Minority Women. *Sport in Society: Cultures, Commerce, Media, Politics*, 7(1), 109–129.
- Washington Post (2018): Conditions are horrific at Greece's 'island prisons' for refugees. Is that the point?
- Weber, L., & Gelsthorpe, L. (2000). Deciding to detain: How discretion to detain asylum-seekers is exercised at ports of entry. Cambridge, UK: Institute of Criminology.
- Welcome Here (Välkommen hit) - An integration project initiated by the Swedish Basketball Federation (2017): Report. Sweden.